

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”

Redactor-șef Gabriella Costescu • ISSN 2343 – 7693 • Anul V Nr. 11 (iulie-decembrie) 2017

RUSALKA – LIGIA COMAN

LIGIA COMAN

Capricorn de Sighișoara – cum îi place să se numească – Ligia Coman a urmat ciclul primar și gimnazial în Sighișoara, absolventă a Liceului „Unirea” Tg-Mureș. Este licențiată în Biologie, Facultatea Babeș - Balyai din Cluj-Napoca.

În prezent este director adjunct la Liceul teoretic „Joseph Haltrich” și cursantă a Școlii Populare de Artă din Tg-Mureș.

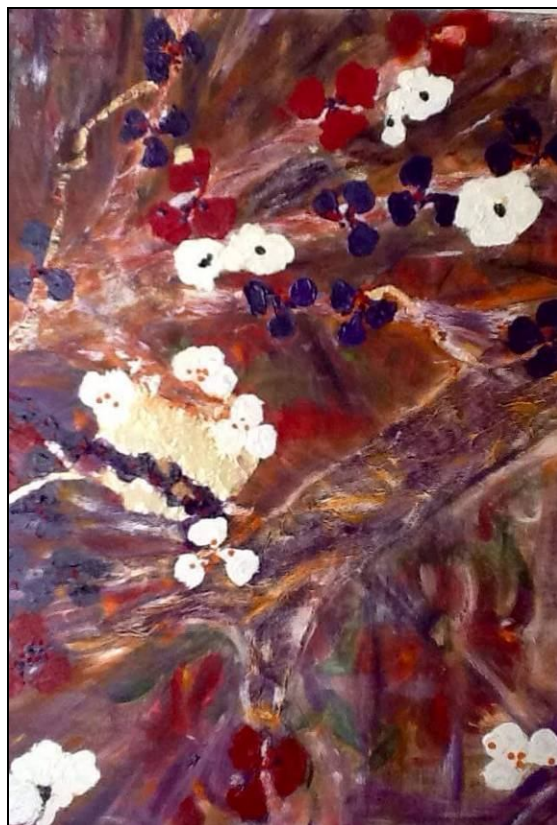
Expoziții:

„Emoții” - organizată de Asociația Artiștilor Plastici Mureș la Galeria de Artă „Unirea”.

„Corola de minuni” - organizată de Instituția Prefectului și Direcția Județeană pentru Cultură Mureș.

Expoziție personală - Sighișoara, Sala „Sander” cu susținerea Primăriei Sighișoara.

Expoziție Aniversară 1977-2017 Colectivă – Asociația Artiștilor Plastici Mureș.

Pictură de Ligia Coman

Interviu

Nicolae Băciuț:

„Fără Dumnezeu, nu e poezie,
cuvântul e bolboroseală”

-Sunteți unul dintre cei mai cunoscuți poeți români contemporani, laureat a numeroase Festivaluri internaționale sau naționale de poezie. Cum v-ați defini, în câteva cuvinte, relația cu divinitatea?

- Pentru că a-ți invocat locul meu în lumea literară și răsplata creației mele, trebuie să mulțumesc Celui de Sus că mi-a dăruit har, că mi-a dat în grijă niște talanți pe care am încercat să nu-i risipesc fără de timp, ci să le dau durată, să-i las să „lucreze” și după ce nu voi mai fi.

Premiile în literatură sunt relative, nu prin ele se stabilește scara valorilor. Sunt ușor de observat cumetriile din spatele lor, echipele de zgomote, aplaudacii...

Premiul suprem îl primești prin cei care te citesc, care se regăsesc în scrisul tău, cărora le modelezi viața, care te motivează să continui să te dedici acestei dulci gratuități pentru unii, literatura.

În felul acesta mai poți spera că Dumnezeu lucrează și prin tine. Cam în acest fel e și relația mea cu divinitatea. Cred că Dumnezeu m-a ales și pe mine să transmită mesajele lui către oameni și lume. Cred că scriitorul adevărat aceasta și face – e mesagerul lui Dumnezeu pe pământ.

M-aș bucura să mă număr și eu printre mesagerii Săi.

-Vorbeați într-un frumos poem liric despre „foamea de copilărie”. V-aș ruga să ne spuneți cât de importantă credeți că este pentru un scriitor, așadar și pentru Dv., copilăria? Este copilăria starea dintâi a poetului creștin?

-Mă întorc în copilărie ca la un izvor, de unde sorb mereu, nu ca să mă satur, ci ca să nu-mi treacă setea niciodată. Știți, se spune că apa de care te saturezi nu e bună, adevărata apă e cea care îți întreține setea.

Mi-e sete, mi-e foame de copilărie, pentru că e filonul meu fără de sfârșit.

Copilăria mea a fost magică, nu doar

comparând-o cu copilăria copiilor mei și nici cu copilăria copiilor de acum.

Am avut o copilărie de vis, paradisiacă, dacă vreți.

Copilăria mi l-a dat și mi l-a luat pe Dumnezeu, ca să-l înțeleg mai târziu mai bine și să mă regăsesc în El, mi-a dat cenușă ca să presar pe drumul vieții mele, ca să nu mă rătăcesc la întoarcere. Fiindcă, și acest lucru nu face decât să confirme foamea mea de copilărie, imperativul meu testamentar fiind ca să mă întorc acasă în eternitate, în locul nașterii și copilăriei mele, să mă întorc la părinții mei. Nu sunt prăpăstios, dar mă port ca mai toți creștinii din locul nașterii mele, care se îngrijesc nu doar de viața lor, ci și de moartea lor, își rânduiesc toate cele de trebuință pentru ei și pentru cei care rămân.

Copilul din mine l-a întâlnit pe Dumnezeu în tot ceea ce mi s-a dat să trăiesc. Până și pierderea mamei, într-o Săptămână a patimilor, în copilăria mea a fost voință Divină.

Am fost în cumpănă, în copilărie, la pierderea mamei. Dacă există sau nu există Dumnezeu. Tot atunci îl citeam pe Giovanni Papini. El murise în anul în care eu m-am născut, 1956, și fusese, ca și mine, după moartea mamei, și în copilărie și în adolescență un solitar.

În această solitaritate am încercat să-L înțeleg pe Dumnezeu și să mă înțeleg pe mine. M-am simțit și eu, la un moment dat, „Un uomo finito” („Un om sfârșit”, titlul uneia dintre cărțile sale), încercând să reasc din propria cenușă, ca să-L redescopăr pe

Dumnezeu, de care mă despărțisem după moartea mamei.

Cu cât înaintăm în vârstă ne putem apropia mai mult de Dumnezeu. Dacă acest drum începe în copilărie, trăirea religioasă nu sporește doar în durată ci și în profunzime.

Credința din copilărie, pentru poet, e merinde pentru drum lung.

-În prefața volumului de poezii *La taclale cu Dumnezeu* ați definit propria poezie de factură religioasă: *N-am stat la taclale cu Dumnezeu decât atunci când a fost voia Lui, fiindcă toate poemele mele sunt scrise în această stare, dintr-un suflu, așa cum ele mi-au fost inspirate, eu nefăcând decât să traduc în cuvinte mesajele pe care le-am primit. De-aceia ele au chipul și asemănarea acelei clipe în care ai sentimentul că te desprinzi, că plutești, într-un zbor îngeresc, când îți devii propriul tău înger*". Mai este apreciată poezia creștină în zilele tumultuoase pe care le trăim? Suntem noi, cititorii, capabili să înțelegem „convorbirea” poetului cu divinitatea?

-Eu cred că interesul pentru poezia religioasă rămâne mereu în altarul unei culturi, al unei literaturi. Poezia religioasă nu-și trăiește viața pe maidanele culturii, respiră mereu aerul pur al albastrului nedeslușit.

Trebuie să-l invoc pe Ioan Alexandru, fiindcă a definit cel mai bine, locul, rolul, viitorul poeziei: „Singurii poeți care au rămas sunt poeții creștini, pentru că au obiect! Poezia modernă nu mai are obiect. Nemaivestind Învierea lui Christos, ce să mai vestești, ce să mai spui?”

Nu e o sentință, e o convingere care vine din credință nestrămutată.

Poezia religioasă are și adepți înfocați și detractori înverșunați, demolatori nu doar de credință, ci și de cuvânt. E adevărat, poezia religioasă își are și ea păcatele ei, iar șansa ei e ca balansul dintre religia poeziei și poezia religiei.

Poezia religioasă rămâne dacă e și poezie și credință în ea, adică dacă reușește să nu cadă în capcana simplei versificări pe teme religioase.

Câtă credință atâta literatură, câtă literatură atâta credință, am murmurat adeseori.

-Apreciez în mod deosebit în activitatea Dv. faptul că reușiți să promovați tineri talentați prin implicarea, an de an, în descoperirea talentelor la Festivaluri și Concursuri Naționale (dintre care amintesc Festivalul Național cu participare internațională „Ana Blandiana” de la Brăila, 5 ediții, Concursul Național de Creație „Ion Creangă”, concurs inclus în calendarul MENCs, 11 ediții, Concursul Național de Poezie „Ocrotiți de Eminescu” de la Blaj, 16 ediții etc.). Credeți în destinul acestor tineri?

-Cred, firește, altfel nu m-aș afla în treabă, sunt atâtea lucruri care mă cheamă, atâtea care-și reclamă prioritatea! Culegem ce semănăm. Tinerii sunt investiția cea mai importantă pentru noi. Ei ne vor asigura „pensia”. Liniștea bătrâneților, și la propriu și la figurat. Nu îmi e indiferent pe ce mâini încap moștenirea adunată în timpul devenirii noastre ca neam, limbă, credință, cultură.

Concursurile de poezie (iar pe lângă cele pe care le-ați numit, aș mai adăuga

Festivalul de Creație „Romulus Guga”, 30 de ediții, Concursul de Creație Literară „Serafim Duicu”, 10 ediții, Festivalul de Poezie Religioasă „Credo”, 15 ediții) nu sunt răsplătite ca și concursurile sportive, cu toate că unui corp sănătos îi este necesară o minte sănătoasă. Dar, să nu uităm că „unde nu-i minte, vai de picioare”!

Copiii trebuie învățați să alerge cu capul pe umeri, nu cu capul în nori. Și cu privirea spre cer.

Iar inima trebuie să li se umple de iubire. Pentru că Dumnezeu este iubire.

Uneori spun că suntem ceea ce citim, alteori că suntem ceea ce mâncăm, altădată că suntem oamenii pe care-i întâlnim. Corolarul e la îndemâna oricui: suntem ceea ce credem.

Ne naștem în credință – trebuie să învățăm să trăim în credință. Copiii sunt plămada din care se poate face orice vrem. Depinde ce vrem. Eu vreau copii sănătoși, frumoși, deștepți și cu credință în Dumnezeu. Pentru că cine și-a pierdut credința în Dumnezeu, pe sine s-a pierdut.

Pe de altă parte, aceste concursuri care cultivă talente vor să dea celor mai tineri și încredere în ei înșiși, și nu doar celor care au primit har dumnezeiesc. În chip poetic crede Hölderlin că locuiește poetul lumea aceasta. Dar nu există poezie fără credință, cum spuneam mai înainte.

Cu cât credința e asumată din fragedă vârstă, cu atât ea poate câștiga și durată și intensitate.

-Ați cunoscut pe Ioan Alexandru și Nicolae Steinhardt, despre care ați scris foarte mult, lăsând posterității și interviuri, convorbiri memorabile. Când revedeți întâlnirile cu acești mari autori religioși români, ce sentimente vă încearcă?

-N. Steinhardt și Ioan Alexandru sunt însoțitorii mei de drum, ne vedem mereu, pentru că scrisul lor a fost viu, s-a născut din trăiri profunde, adevărate, în care mă regăsesc cu viața mea, cu înfrângerile, cu nădejile mele.

Pe Ioan Alexandru l-am întâlnit în copilăria mea literară și am simțit că eu sunt el, iar pe N. Steinhardt l-am întâlnit la

maturitate. Între vârstele lor am așezat vârsta mea. Mă simt ca media vârstelor lor.

Întâlnirile cu aceste mari spirite mi-au întărit credința, speranțele. Pentru mine, Ioan Alexandru îmi pare cel mai important poet religios din literatura română, pentru că pentru el credința nu a fost o întâmplare existențială, ci un mod de a fi. Copilul Ion Șandor, viitorul poet Ioan Alexandru, a stat mereu în preajma părintelui din Topa Mică, satul său natal. Am fost și eu aproape de preotul meu din sat, Vasile Ursucaș, și prin el și prin părinți am învățat să merg drept în credință.

Pe părintele Nicolae de la Rohia, l-am perceput ca pe un alt Sfânt Nicolae, cu toate calitățile acestuia. Prin el, solitarității din adolescență, am perceput frumusețea călugăriei.

-Și, dacă nu îndrăznesc prea mult, cum și-ar defini Nicolae Băciuț poezia, pornind de la versul „Pe-aici trec și eu, / ca o secundă uitată, / ca lacrima lui Dumnezeu”?

-Chiar așa, ca o lacrimă a lui Dumnezeu, ca o lacrimă a tristeții și a bucuriei.

Lacrima e emoție, vine din cele mai profunde adâncimi ale ființei. Dacă nu poți să lacrimezi, nu poți să fii ceea ce și-a fost dat să fii: ființă. Vă sună cunoscute sintagme precum: „E ca o stană de piatră”, „are inima împietrită”. Fără lacrimi suntem de piatră, fără lacrimi nu e poezie. Fără lacrima lui Dumnezeu, fără Dumnezeu, nu e poezie, cuvântul e bolboroseală.

MARIA-DANIELA PĂNĂZAN

Răzvan Ducan

Limba Română

Tot ce mi-a intrat vreodată mai frumos în ureche,
Tot ce mi-a ieșit vreodată mai bun pe gură,
Floare la butoniera simțurilor mele,
Agavă ce sinelui i-a dăruit armătură.

Ziditoare de biserică din cuvinte,
Cu vocale și consoane, pe post de sfinți,
Binecuvântate de Dumnezeu în lexic,
Polisemantice și expresive și cumiști.

În care spusele au unghiuri teșite
Și de aceea nu zgârie sau irită timpane,
Unde propozițiile curg melodioase,
Cu înțelesuri de-așezat în rame.

Unde sub patrafirul eu-lui, *sine qua non*,
Se spovedesc, cu sfială, toate gândurile,
Unde sub pavăza de dulceață se-adună
Rânduri, rânduri, rândurile.

Unde se râde până la urechi,
Unde cu lacrimă se plânge pân` la drob de sare,
Unde în cabina de probă se poate încerca tăcerea
Cu câteva numere mai mare.

Și-am încălecat pe-o șa metafizică
Și v-am spus iubirea asta veche
A tot ce mi-a ieșit vreodată mai bun pe gură,
A tot ce mi-a intrat vreodată mai frumos în ureche.

Dor de dor

Haideți să plângem, să râdem cu toții,
Că suntem iarăși împreună,
Cu vii, cu morți, cu încă nenăscuți,

Locuitori ai pământului numit Limba Română.

Planeta aceasta fertilă și vie,
Prin care curg ape de soi,
Marele Zid de pe Lună se vede,
Eminescu e Marele Zid pentru noi.

De milenii a fost el construit
Și terminat doar când s-a născut
Și nu e mort Eminescu de moarte,
Ci e mort de un alt început,

Căci în conștiința noastră-i mutat,
Cu eternitatea lui de vers romantic,
În turnuri ale memoriei ne stau:
Luceafărul, Scrisorile și Oda-n metru antic.

Hoardele pierzaniei niciun spor
Ca să ne treacă n-au, căci el, de veghe,
Marele Zid e pentru noi,
E Zidul Nostru fără de pereche.

Se vede din azi, se vede mai ales
Din Galaxia care-i Viitorul
Și oricât în expansiune ea ar fi
Distanța micșora-se-va cu viteza ce-i dorul.

Unire

Ce ne prisosește să dăm în cealaltă parte,
De avem nevoie de iubire, s-o primim,
Să ne luăm după principiul vaselor comunicante
Și să vibrăm la antropologie și destin.

Să facem by-pass peste prea multele minciuni,
Turnate cu tolcerul sau date cu pipeta,
Moldovenii vorbesc limba română
Și sunt români! Gata cu legea Omerta!

Același fier roșu ne irigă carnea,
Pe același calapod ne-am făurit o istorie,
Prutul ce ne desparte este râul lui Heraclit.
În el ne putem scălda mâine clipa de glorie.

Hai să punem lângă rostul lor, pe al nostru,
Hai ca rosturile noastre la unison să pulseze,
Să aruncăm vitregiile ce ne-au îndepărtat
Și umăr lângă umăr să stăm pe metereze.

Hai să conectăm tot ce este de conectat,
Hai să împreunăm tot ce este de împreunat,
Să se rupă apa speranței, de secole borțoasă,
Să se nască unirea, la care s-a visat.

Să dezvoltăm poezia lui Eminescu,
În geografia sa cea mai concretă cu puțință,
De la pân` la să fie Bucureștiul pentru toți,
Fir al Ariadnei în dreptate și credință.

IULIE

Interferențe culturale la Sighișoara

Nicolae Băciuț, Alina Ivan, Gabriella Costescu, Răzvan Ducan.

Vineri, 7 iulie 2017, ora 17.00, în sala de Conferințe a Hotelului „Double Tree by Hilton - Cavalier - Sighișoara”, s-a desfășurat manifestarea „Interferențe culturale”, organizată de Direcția pentru Cultură și Culte Mureș și Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”.

D-na Gabriella Costescu, gazda evenimentului cultural desfășurat la Sighișoara, prezintă invitații din prezidiu: Alina Ștefania Ivan, artist plastic din Brașov, poetul Răzvan Ducan și poetul Nicolae Băciuț anunțându-ne că pictura, poezia, muzica și bucuria de a trăi și a simți frumos își vor da mâna, descătășând sufletele celor prezenți în sală.

Dl. Nicolae Băciuț apreciază cele două clipe de „rotund existențial” care merită omagiate în această seară (Nr. 10 al revistei „Creneluri Sighișorene” și aniversarea de 60 de ani a poetului Răzvan Ducan). „Este admirabil ce se întâmplă la Sighișoara, garanția că Sighișoara nu este abandonată, iar eforturile nerăsplătite financiar sau instituțional ale Gabriellei sunt de apreciat. Revista adună bianual evenimentele culturale și pe cei care și-au asumat apartenența la frumos și la speranță, fiind singura din județ care colectează „ca într-un fluviu toate râurile”.

Muzica Lui Traian Comșa a adus o undă de vibrație în sufletele noastre prin Imnul cenaclului „Creneluri sighișorene” și „Umbra lui Eminescu”, pe versurile Vandei

Ani. Dl. Nicolae Codrea, decanul de vârstă al cenaclului, își prezintă cu emoție articolul din revistă, („Prima mea ascensiune în masivul Piatra Craiului”) mărturisind că la 76 de ani trăiește și se hrănește cu amintirile sau deplasările pe drumurile alpine pentru că iubește muntele cu grandoarea și frumusețea lui, cu aerul curat, cu liniștea și regulile de comportament impuse dar și cu riscurile care te pândesc la tot pasul.

Urmează un nou episod muzical în interpretarea sensibilului Traian Comșa care împreună cu Anda Voican au cântat pe versurile poezilor, cuprinzând „Legenda vinului” și un cântec pe versuri de Nicolae Băciuț după care tinerețea își spune cuvântul prin două tinere mlădițe ale cenaclului, Sonia Hoisan care scrie articole și eseuri și Ștefania Pârlea, o talentată interpretă de muzică populară, exprimându-și bucuria că se află aici într-o atmosferă rar întâlnită și mulțumind participanților că au ales să fie prezenți.

Prieteni dragi de la Târnăveni, grupul „Ram” reprezentat azi de Viorica Șutu, Claudia Vodă și Vanda Ani au pregătit două piese muzicale din repertoriul internațional, „Santa Lucia” și „You raise me up”.

D-na Viorica Negoiaș din Brașov, persoana care a impresionat-o pe Gabriella Costescu prin lacrimile ei la ascultarea versurilor din „Epistolar Albastru-Roz”, a recitat o poezie inspirată de fiica ei (Alina Ștefania Ivan) văzându-i mâinile de copil care prevesteau un viitor de artist.

versurile populare „Nu-i lumină nicări, O murit tăți oamini”, poetul Nicolae Băciuț scoate în evidență marele talent poetic al poporului român și prezintă.

Viorica Şutu, Vanda Ani, Claudia Vodă

Alina Ivan, Viorica Negoiaş, Raul Gogoaşă, Gabriella Costescu, Ana Drăghici

Prin momentul important al acestei zile, omagierea lui Răzvan Ducan la 60 de ani, considerându-l pe acesta cel mai important reprezentant cultural al Târnăveniului și acordându-i „Diploma de onoare în sufletul său”. Omul de la catedră, poetul, cetățeanul care-și iubește limba, țara, neamul și are reacții la ce se întâmplă spunându-și punctul de vedere, dar păstrându-și în același timp ingenuitatea, firescul, „mi-a produs o mare bucurie că l-am întâlnit în această viață și-l aștept și-n rai, acolo unde am un post de grădinar, să udăm împreună florile spiritului”- astfel i-a zugrăvit Nicolae Băciuț portretul lui Răzvan Ducan.

Răzvan Ducan, Viorica Şutu

Dl. Răzvan Ducan este fericit pentru că Nicolae Băciuț îl consideră prietenul lui pentru că știe să cultive prietenia bazată pe moralitate, respect reciproc, neașteptând nimic de la el, ci dimpotrivă făcând fapte demne de cea mai înaltă prețuire, precum dedicarea unui număr din Revista „Vatra Veche”, sau a cărții de interviuri „Dus-Întors”. Este o carte care îl reprezintă și în care Nicolae Băciuț i-a ridicat mingea la fileu, cunoscându-l foarte bine, dar în același timp l-a stimulat în realizarea unui album fotografic. Cartea „Cumpăr timp” este o rezultată a obsesiei autorului pentru timp, un alt fel de selfie în care își pune singur întrebări și își răspunde înțelegând că „timpul este deopotrivă și brumă și floare”. Versurile vorbesc de la sine în interpretarea de către autor a poeziilor „Solidaritate”, „Marea trecere”, „Mi-am deschis firmă”.

„V-am dat pe mâini o țară ca o floare” este poezia lui Răzvan Ducan căreia Traian Comșa i-a dat glas împletind-o cu muzica suavă a sufletului său.

D-na Ana Munteanu Drăghici își amintește cu nostalgie anii în care era membră a cenaclului „Liviu Rebreanu” din Tg.-Mureș când „numărul cărților lui Răzvan Ducan nu depășea numărul anotimpurilor dintr-un an, apoi depășise zilele săptămânii, iar acum depășește zilele unei luni”.

„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris”, și să lăsăm poezia să vorbească, a conchis d-na Ana Muntean Drăghici dând citire poemelor „Eu, cel din septembrie” și „Dumnezeu energetic”.

Anda Voican, Traian Comșa

Pictura este cea care încheie acest periplu prin lumea artelor prin prezența d-nei Alina Ștefania Ivan și a lucrărilor sale, realizate din 2014 încoace. Este o onoare să se afle azi aici și-i mulțumește d-nei Gabriella Costescu cât și mamei sale, care a susținut-o mereu și cu ajutorul căreia a juns aici să întâlnească oameni bogați sufletește.

Dl. prof. Suciu de la Dumbrăveni a venit să-l omagieze pe Răzvan Ducan „omul care vine cu clepsidra-n clepsidră” și să se bucure împreună cu ceilalți de lansarea revistei „Creneluri Sighișorene”.

În încheiere Gabriella Costescu mulțumește participanților și d-lui Petru Bașa pentru sprijin și colaborare, partenerilor și colegilor și a invitat auditoriul la masa cu cărțile și revista pentru autografe.

O seară mirifică, în care oameni ai culturii din Brașov, Târnăveni, Dumbrăveni și Sighișoara, s-au bucurat de înălțare spirituală în ale culturii.

Vanda Ani – Târnăveni

CONSTANTIN TRIȚĂ

Apusul ca o vrajă

Apusul e-n noi ca o vrajă,
Pe-o pânză de ape color,
Ascunsă-n a viselor coajă
De soarele...ca un fior.

Privește în ochi fără teamă,
La rece...gândim...amândoi,
Răstorn orizontul din ramă
Și scutur trecutul...de ploii

Dă mâna și fii zâmbitoare,
Mlădie ca trestia-n vânt,

Mereu și mereu visătoare,
Cu soarta făcând legământ.

La masă...iubirea-i stăpână,
Văltoarea ei crește încet,
Cântând înserării în strună
Romantic, abil și discret.

Trupurile ca un fum

Mă ispitești complementar,
Trăgându-mă înspre păcate
Și-n spre al stupului nectar...
Ceasul amorului când bate
Se zbate pleoapa , a iubire,
Atât de des...și de profund,
Că a sedus dintr-o clipire
Timpul albastru...și rotund.
Hai! învelește-mă cu fluturi,
Cu-atingeri magice și dor,
Când pică stelele în ciuturi
Și noi frenetici...pe covor.

Ard palmele cuprinzătoare
A tot ce poți spera...acum,
Când visele-s o închinare
Și trupurile...numai fum.

ANDA VOICAN

Întuneric

Mă preumblu-n întuneric
Demoni s-au tocmit la pândă
Vor să-mi fure fericirea
Și credința mea plăpândă.

Înlăuntrul meu, prăpastie,
Haos, viscol, disperare
Și nu-i nimenea aproape
Nici măcar o lumânare.

Mă reneagă propria-mi umbră
Osândindu-mă pe viață
Să port spinele durerii
Peste umerii de gheață.

Cad răpusă de neliniști
În cenușă plumburie
Carapace de-ntuneric
Zbatere și agonie...

25. 08. 2017

Stare

Mi-a fost dat să aștept
Tu, să vii incendiar
Nefiresc și nedrept
Să-mi faci viața calvar.

De-am greșit uneori
Cerul mi-este părtaș
Din petale de flori
Sorb un mied ucigaș.

Numai toamnele știu
Prin nostalgice ploi

De un dor ruginiu
Ce mocnește în noi.

Trandafirul

Trandafirul meu sălbatic
Trăitor printre ruine
Așchia gândului lunatic
Mă azvârle pân' la tine.

Sugrumați de-mbrățișare
Spinii tăi mă înfierează
Un pasaj fără pudoare
Între noi se derulează.

Trandafirul meu sălbatic
Trăitor printre ruine
Gândul mi-a căzut ostatic
Prins de triburi beduine.

01.12.2017

Epilog

Hai să mai împărțim iubirea,
Desprinse suflete de trup
Ca frunzele în vânt se rup
Și geme ramul dezgolirea.

Noi nu mai împărțim sărutul
Atingeri moi în miez târziu
Mireasă nu o să-ți mai fiu
Ființa ta mi-era avutul.

Vor asfinți în ochiul trist
A noastre zile plumburii
De acum, vor plânge îngerii
Și-n taină, sângerează Crist.

17.09.2017

Picturi Ligia Coman

POEZIA A UMBLAT PRIN BRASOV

festivalul de cArte și Muzică ediția a VI-a

Asociația Culturală „Libris Brașov” a organizat între 13-16 iulie 2017, **festivalul de cArte și Muzică ediția a VI-a**. Deschiderea oficială a fost făcută în Piața Sfatului din Brașov de scriitorul Doru Munteanu, una dintre gazdele tradiționale a evenimentelor Libris, vice-primarul Mihai Costel, Silviu Costea (Camera de Comerț și Industrie), Adrian Lesenciuc Președintele Uniunii Scriitorilor Filiala Brașov și Domnul Virgil Oniță, președintele grupului de firme Libris, care a ținut să-și manifeste bucuria de a realiza această a VI-a ediție a festivalului de cArte și Muzică, în ciuda faptului că este o muncă deloc ușoară și a avut sprijinul Consiliului Local.

Moment poetic cu
NICOLAE BĂCIUȚ
ȘI INVITAȚII SĂI:
GABRIELA COSTESCU,
ROMIȚA MĂLINA CONSTANTIN
MIHAELA AIONESEI

JOI, 13 Iulie 2017, ora 18:00

festivalul de cArte și muzică
EDIȚIA 6
13-16 IULIE 2017
Piața Sfatului
Brașov

ORGANIZATOR:
Libris Cultural
Proiect finanțat din
bugetul Municipality Brașov
Eveniment susținut de librăria online Libris

Așadar Piața Sfatului a devenit o librărie în aer liber. Oferte generoase, cu reduceri și promoții din partea editurilor și caselor de discuri, 40 de standuri cu cărți din diverse domenii (de la literatură universală și română până la cărți de specialitate și pentru copii). Oferta de carte este dublată, ca în fiecare an, de nenumăratele lansări, recitaluri și de spectacolele folclorice.

„Pe unde umbli, poezie?” este evenimentul la care am luat parte și care a avut loc la ora 18.00, denumit: „Moment poetic cu Nicolae Băciuț și invitații săi: Gabriella Costescu, Romița Mălina Constantin, Mihaela Aionesei.”

Gabriella Costescu, Mihaela Aionesei, Nicolae Băciuț, Romița Constantin, Dana Anghelescu

Horia Nilesu în prezentarea făcută pe blogul festivalului, a scris: „Poezia a continuat să fie auzită la zona de evenimente a Festivalului de Carte și Muzică. Un adevărat regal poetic a sosit la Brașov iar responsabil pentru acest regal a fost nimeni altul decât scriitorul Nicolae Băciuț. Acesta a vorbit despre condiția poeziei în zilele noastre și a apreciat că aceasta nu diferă mult față de alte timpuri pe care noi le credeam mai aplecate spre lirism. Dintotdeauna, spune domnul Băciuț, publicul de poezie a fost puțin la număr dar extrem de fidel versului. Asta se întâmplă și în zilele noastre când poezie, din păcate, atinge puține suflete însă pe cele pe care le atinge le lasă însemne pe inimă. În cadrul recitalului „Pe unde umbli, poezie?” au rostit versuri proprii poetele Gabriela Costescu, Romița Mălina Constantin și Mihaela Aionesei. La final, domnul Nicolae Băciuț a făcut o trecere superbă prin poezia românească recitând din marii poeți ai țării noastre.”

Scriitorul Nicolae Băciuț a prezentat cele trei cărți „Epistola Albastru-Roz” din care am recitat un grupaj poetic, apoi Romița Mălina Constantin a recitat din cartea „Partitură pentru ferestrele copacilor”, iar Mihaela Aionesei a recitat din „Zodia palmelor tale”.

Poezia are nevoie de o anume liniște atunci când e recitată și prezentată publicului și chiar dacă în Piața Sfatului din Brașov s-au perindat sute de persoane și rumoarea

muzicii a străbătut acolo, iubitorii de poezie s-au oprit la standul cărților. Auditoriul a împărtășit cu scriitorii momentele autografelor și a schimbului de impresii.

Gabriella Costescu, Nicolae Băciuț, Alina Ivan, Viorica Negoiaș

La ora 19.00, prezentat de Horia Nilesu, a urcat pe scenă sighișoreanul Dinu Olărașu cu lansare de carte „An” și CD-ul „Bun”. Invitații săi Mihai Cosmin Popescu de la Radio România Actualități, a prezentat CD-ul lui Dinu, despre care a spus că este un artist veritabil.

Scriitorul Nicolae Băciuț a prezentat cartea „AN” spunând: „Dinu Olărașu scris 13 cărți, iar azi într-o zi de 13 este un autor de nota 10. Noi suntem generația '80 care am reabilitat lirismul. Poet deosebit, l-a înzestrat Dumnezeu și cu harul de a cânta. Pentru Dinu Olărașu e ca în afirmația: **muzica înainte de toate**; a reușit să facă din poezia lui cântec, simți substanța textului iar mesajul merge altfel în ritmul muzicii. Poezia lui Dinu sună bine, este un om delicat și nostalgic, adună anotimpurile în seriile poeziilor, dar anotimpul numit muzică e cel mai important.”

Dinu a mărturisit că se numește de fapt Dinu Brașoveanu, iar cartea sa și albumul sunt editate la Brașov, lucru de care este foarte încântat. Cantautorul care a fost însoțit Darius Moisa din Brașov alături de care a interpretat cântecul „N-ai nevoie de foarte multe”.

Iarna

A rămas tot anul în cetate
Iarna
n-a mai plecat
uneori
în vară sau în toamnă

se arată sub ziduri
pe sub pământ umbla
hohotind

intra și-n oameni
oamenii erau vineții
și nu vorbeau
parcă nici nu erau vii

adulmeca și noaptea la ferestre
mi s-a întâmplat
scriam cu mâna versuri
și-au înghețat

(Dinu Olărașu)

Dinu Olărașu, Nicolae Băciuț

Pe blogul festivalului, Horia Nilesu a menționat: „Oricâtă cerneală ar curge în numele lui Dinu Olărașu tot nu ar fi destulă. Al numi pe Dinu Olărașu cant-autor, ori poet, ori folkist, ar fi o subapreciere. Dinu Olărașu este văzut ca un fenomen al muzicii folk fiind printre puținii reprezentanți ai genului ce nu folosește textele unor poeți celebri ci alege să le scrie el însuși. Periplele sale prin țară, dar și prin străinătate îndeosebi Belgia, s-au cumulat în mintea poetului ce a născocit versuri, inegalabile în frumusețea lor, puse pe o muzică doar de el știută. Cel mai recent CD al său, intitulat „Bun”, a sosit și la Brașov și a fost foarte bine primit de către publicul de aici.”

Augusta Oniță, Dana Anghelescu

Bucuria de a fi prezentat într-un mare festival ca cel de la Brașov, este unică. Mulțumim Libris Editorial, doamnei Augusta Oniță, Virgil Oniță, Dana Anghelescu și Horia Nilesu pentru prezentare și promovare. Laurii culturii aparțin celor ce o susțin.

Gabriella Costescu – Sighișoara

Ligia Coman

DANA ANGHELESCU

Dragi colaboratori,

Vă mulțumim pentru participarea la cea de-a șasea ediție a **festivalului de cArte și Muzică de la Brașov** ce s-a desfășurat în Piața Sfatului în perioada 13-16 iulie 2017.

Semnalele primite de la brașoveni, turiști, invitați etc. prezenți în Piața Sfatului pe perioada festivalului au fost excelente. Publicul s-a bucurat de vremea bună, de momentele lirico-artistice și de spectacolele susținute cu dăruire și profesionalism de autorii și artiștii invitați.

În calitate de organizatori am depus toate eforturile ca acest festival să se desfășoare în condiții optime și să venim în întâmpinarea doleanțelor manifestate de participanți.

Promovarea a fost intensă, partenerii mass-media diseminând informația pe canalele specifice: presa scrisă, radio și televiziune, on-line etc.

În speranța ca experiența festivalului a fost una plăcută vă așteptăm ca și colaboratori în proiectele viitoare organizate de Libris Editorial.

Imagini și articole legate de festival veți regăsi pe blog libris.ro, pe site-ul www.libriscultral.ro și pe pagina de facebook „Asociația Culturală Libris Brașov”.

Cu prietenie,
Dana Anghelescu
Director Libris Editorial

MIHAELA AIONESEI

dor răscolit

se întâmplă ceva mai sus
dincolo de memoria ierbii
crescută să-mi lase impresia
că există încă locul acela albastru
în care doi copii se leagă
în brațele poveștii

greieri rostogolesc balade până în zori
pentru liniștea lor

mere răscoapte tresar
scormonesc după mine

și abia mai găsesc
un pumn de pământ

cârțiță bleagă...

intrusul

cine ești cel care îndrăznești
să-mi locuiești atât de confortabil
până și umbra?

nu știi?
păsările vin și pleacă,
trenurile au timp de staționare,
anotimpurile fac schimb de luni,
anii sunt bisecți și ei, din când în când,
ca o răsufare
peste goana atâtor vitregii.

numai tu străine, prea răbdător
înrădăcinezi în mine sămânța luminii,
aștepti clipa de slăbiciune
să iei forma trupului meu.

prizonieri ai luminii

de ieri dau în floare spinii [i chiar dacă
rozele nu fac din asta sărbătoare
ca și mine cresc prizonieri ai luminii

vorbește-mi
înainte de a ieși din coconul inimii tale
înainte ca viermele să țesă mătasea

fluturelui orb
altfel drumul înapoi spre tine
va fi doar o zbatere de aripi prea scurte
pentru îmbrățișare

atingerea

măinile tale senine pe trupul meu
îmi amintesc de mine din alt veac
e ca și cum aș fi stat într-un sac de oase
și dintr-o dată am simțit
că mi se conturează umbra
deși e noapte

uite cum se dă pământul deoparte
și-mi cresc violete între sâni
iar tu nu te mai saturi să guști
bucata asta de stârv obosit
mirosind a patimi

de parcă ai fi magnetofon
rătăcit pe o bandă stricată
îmi repeți că sunt frumoasă
tac și ascult mă agăț de fiecare
deget de lumină care-mi cutreieră brazda
în care m-am afundat fără vină

gâdilatul din ureche
îmi crește orgoliul cât casa
iese din mine străpunge nepăsarea
ca un armăsar ținut prea mult în frâu
nechează la fiecare atingere

e bine mi-e prea bine acum
dar cine poate să știe

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Invitație la dans

Un fulg m-a invitat la dans.
Sărutul alb, plăcut suspans...
În zare pașii au pornit
La întâlnirea-n infinit...

Mă-nvăluie confeti reci
Te respiram să nu mai treci
Ninsori ne-nveșmântau în alb
Cuvânt în câmpul firii dalb!

Uitare, topită de dor
Curgeam la streșini de fior...
În fulgul iernii răstignit
Propriul meu zbor, la nesfârșit...

Fulgii s-au topit pe rând,
Rămăsesem unic gând
Cuvânt în iarna fulguind
Ningând mereu, mereu Iubind...

6. 12. 2017, Chicago

Cerul iubirii

Când privesc în ochii tăi
Văd iubirea azurie
Trimisă prin poezie
De cerul rămas în ei.

Cand privesc mâinile tale,
Mă cuprinde braț de vreme,
Căci cu ele-am scris poeme
Trimițând sărut petale...

Pe unde lăsat-ai clipe
În urma trecerii tale,
Ca să îmi apari în cale,
Ai frânt dorului risipe.

S-au prelins peste cărări
Rătăcirile în umbre
Însoțind regrete sumbre
Dintr-un gest sfidând chemări,

Dar lumină regăsirea
Pasul clipelor cântând
Timp în noi înfiorând
Cerul rasărind iubirea...

4. 12. 2015 Sighișoara

Glasul iubirii

Atât de departe și totuși aproape,
Zborul de gânduri, plutire de vis...
Cerul o mare albastru să poarte
Dor din magia cuvântului scris!

Chiar dacă norii, purtând avalanșa,
Cenușii, pașii ne-or poticni...
Sarutul iubirii își cere revanșa
Dragostea firea va înflori!

Timpul ne-nvăluie, unde ne poartă
Prin versuri, dulci și amare poteci...
Ca o gutuie mușcată de soartă
Aurind anotimpuri calde și reci.

Locuim anotimpul visării
Gânduri rodind chip de poem,
Glasul iubirii rostirea cântării
Imnul inimii, iubirii refren...

2. 12. 2017, Chicago

Implor timpului chemarea

De poveste...numai gând frumos,
Flacăra la întâlniri cu cerul!
Dacă vremii fi-va de folos
Clipa să nu-nghete gerul...

Din cuvinte scrise de priviri
Cu un infinit de raze,
Renăscând ale evului iubiri,
Ne-au îmbrățișat albastre oaze...

Dacă dor chemări neuzite
Prin pierduta visului cascadă...
Nu lăsa cuvintele umbrite
De-a banalității promenadă!

Este dat să-ți sfâșie lumina
Iluzorii raze-ale speranței
Dar rămâne dragostea divină
Aura reflexiilor – distanței...

Implor timpului chemarea
Prin înfiorări cu universul
Să nu vremuiască-n noi uitarea
Ceea ce înveșnicise versul...

26. 11. 2017, Chicago

NICOLAE SUCIU

Nicolae Suci este născut la 16 decembrie, 1951, în comuna Viișoara, județul Mureș. A absolvit Liceul Teoretic Dumbrăveni în 1970 și Facultatea de Limba și Literatura Română – Universitatea București în 1976. În prezent este profesor de limba și literatura română (secundar limba latină) la Liceul Teoretic Dumbrăveni. A publicat proza, poezie, teatru, eseu și critică literară în revistele: *Echinox*, *Transilvania*, *Perspective*, *Lyceum*, *Acasă*, *Astra Blăjeană*, etc.

Între alte colaborări, este prezent în ultimii ani cu articole în volume dedicate simpoziunilor: *Marin Sorescu și Oltenia Postbelică* (Craiova), *Calitate și modernitate în învățământul de azi și Tradiție și inovație în educația secolului XX* (Medias), *Tudor Arghezi – artist al cuvântului* (Timișoara).

În 2011 a debutat editorial cu un volum de proză scurtă, intitulat „*Ziguratul iubirii*” (Ed. Casa Cărții de Știință), iar în 2012 a publicat romanul *Avatarii valetului de pică* (Ed. Fundației Alfa), și o colecție de eseuri *Obsesia arhetipului (Pseudojurnalul unor puncte de vedere)* (Ed. Fundației Alfa), intrând în ceea ce un critic literar numea *forma fidelității literare*, parafrazându-l pe Valentin Marica.

Pagină de jurnal

O duminică 16.07.2017, diferită de alte duminici. Primele ore ale dimineții: Dumbrăveni. După o noapte cu ploii cangrenate bătând darabana a „toamnă de iulie”, negura se înalță pe deasupra coamelor împădurite ale dealurilor,

încercând totodată parcă, să transmită, la ora aceea matinală, desprinderea acestei lumi, de profan (mișcare ascendentă, atât de comună „Chiparoșilor” lui Van Gogh).

Orele 10,30: Sighișoara. Urcăm spre Cetatea Medievală. Cu ezitare să nu alunecăm pe secuarele lespezi de granit. Până și urcușul acesta spre Turnul Fierarilor este unul inițiativ, deoarece, concomitent, se cere mereu văzut în oglindă, asemenea unei coborâri în suflet (vorba poetului din Lancrem, „înaltul muntelui e adâncul”).

Ce-mi fulguie prin minte în acele clipe? Poate că niciodată n-am avut fericita ocazie să urc spre irezistibilele fortificații ale cetății sighișorene cu o astfel de încărcătură emoțională. Turnul Fierarilor, un turn, la urma urmei, ca toate celelalte turnuri ale cetății, eclipsat desigur, de Turnul cu Ceas, se află chiar în spatele Bisericii Evanghelice, la doi pași de altarul acesteia și reprezintă emblema Breslei Fierarilor. Emblema celor care topeau, cu veacuri în urmă, metalele în spuza forjei, spre a le înscrie în circuitul lumii simbolurilor, primind nume de unelte, de arme sau de alte obiecte necesare vieții. Astăzi, același faimos turn se pregătește să găzduiască altă breaslă. Breasla artiștilor care tot printr-un fel de forjă, va trece culoarea, sunetul și cuvântul spre a da un subtil contur unor noi perspective de viață și spre a îndemna ochiul, urechea, mintea să iasă din curpenișul repetițiilor banalului cotidian și, evident, să se înalțe spre universal.

Orele 11,30: Pe drept cuvânt, Turnul Fierarilor în care pășim găzduiește încă de la finalul lui iunie 2017, expoziția de artă plastică „Eutopia”, organizată de Asociația Artiștilor Plastici „Alma Mater Castrum Sex” Sighișoara, sub directa îndrumare a d-

lui președinte al acesteia, prof. Daniel Romeo Todea, și concretizată în varii interferențe de culori complementare, creând atmosfera recitalului de violoncel susținut cu atâta dăruire, de profesoara Loredana Klusch, recital cu care de fapt avea să debuteze evenimentul cultural de zile mari.

Orele 12: „Lebăda” de Camille Saint-Saëns are, în câteva momente, menirea de a facilita saltul desprinderii de profan, a sufletelor celor prezenți și de a le deschide „nebanuitele trepte” ale stării de grație, atât de necesară prezentării de către doamna profesoară Ligia Csiki, a romanului semnat de subsemnatul, **„Sindromul de exaltare în sud-estul noii Europe” editura Limes, Cluj Napoca.**

Timp de mai bine de o oră și jumătate, cei veniți și rămași dintre cei chemați, și-au putut permite, așa cum ar trebui s-o facem cu toții, măcar o dată pe

săptămână, să abandoneze micimea lumii (lume vândută mai nou, stereotipului), spre a accede, în armoniile muzicii clasice („Salut d'Amore” de Gabriel Faure, „Allemanda” și „Couranta” din suita a 2 de Johan Sebastian Bach pentru violoncel solo-interpretate de delicata profesoară Loredana Klusch) spre menuetul atemporal al marionetelor Turnului cu Ceas, care, la oră exactă, de veacuri, îi invită pe sighișoreni să distingă în spațiu, „jocul prim” al vieții de „jocul secund” al oglindirii sufletului în unda imuabilă a „mântuitului azur” al artei.

Feed-back-ul: zecile de ecouri pe pagina de facebook, sub memorabilele fotografii.

Mulțumesc pe această cale, tuturor celor care au sprijinit evenimentul cultural și au participat efectiv la concretizarea acestuia. Mulțumesc din suflet celor prezenți, oameni deosebiți, tot așa cum le mulțumesc și celor care, din varii motive, n-au putut fi prezenți. Oameni la fel de deosebiți.

Îmi permit totodată, să revin cu o precizare ca sarea-n bucate: la activitate culturală, oricare ar fi ea, nu mergem numai pentru cei care au trudit pentru a o concretiza. Mergem în primul rând pentru noi înșine. Mergem pentru sufletul nostru.

“Este un roman al secolului XXI, atât prin ingeniozitatea construcției,

prin frazare, cât și prin problemele abordate, unde primează cele ale învățământului românesc postdecembrist, văzut din interiorul lui, dar și regimul instaurat și noua mentalitate a omului nou, mereu „nou” de la un regim la altul, cu ideea „buricatului” cu orice preț, pentru bani, funcții, notorietate.

Aceasta carte este un protest, unul inteligent și foarte bine scris, la adresa clasei politice, dar și a societății civile, anesteziată de televiziuni, preocupate mai mult de manele și găinării populiste, decât de

educația serioasă a odraslelor lor. Sunt puțin peste 200 de pagini acaparatoare, pline de nerv, fantezie creatoare și recreatoare ale unor imagini, întâmplări, stări, situații. Întrebările pe care le pune autorul sunt mai multe decât răspunsurile date/primate, iar răspunsurile nasc noi întrebări, într-o lume pulverizată de incertitudini. Odată luată în mână, cartea nu mai poate fi lăsată jos. Se citește dintr-o suflare. Mai rar asemenea cărți!”

Razvan Ducan

„Drumul Pâinii” la Sărbătoarea Secerișului

Un iulie torid în ziua de sâmbătă, 22 a anului 2017, Sânpetru de Câmpie la Sărbătoarea secerișului „Cununa grâului” ed. a III-a. Vechile obiceiuri agrare din Ardeal au adunat pe Terasa „La Basculă”, oameni veniți din Tg-Mureș, Sighișoara, Sărmașu, Sărmășel Gară, Sînpetru de Câmpie, Bârlibaș, Dâmbu, Sîngeorgiu de Câmpie, Satu Nou sau Tușinu, amfitrion al deschiderii manifestării fiind bibliotecar Dinuca Burian, a căror rădăcini se află în comuna Sînpetru de Câmpie.

Dinuca Burian – expoziția „Drumul pâinii”

Ziua a fost împărțită în trei momente importante: Întâlnirea cu grupul „Graiul Câmpiei” la un lan de grâu din Sânpetru de Câmpie – Împletirea Cununii Grâului cu ritualul înmânării Cununii Grâului Gazdei Aurica Pop, expoziția „Drumul Pâinii”, lansări de carte și voie bună cu dansuri și cântece populare.

Obiceiul „Cununii Grâului” are o tradiție de peste 100 de ani și spune, că o

familie mai înstărită a satului, invită nemurile și vecinii la o clacă într-o zi anume „dacă o sta vremea”. Ca să meargă lucrul bine, cheamă lăutașii. Așadar și gazda Aurica Pop a chemat oameni din sat, tineri feciori și fete, îmbrăcați în straie populare cusute de mâini dibace, au plecat spre holda care aparține domnului viceprimar Adrian Iușan, în frunte cu primarul Lucian Minodor Pogăcean și vicepreședintele Consiliului Județean Alexandru Câmpean. Odată ajunși acolo, femeile și fetele cu secerile au tăiat grâul, au legat snopii, au împletit cununa grâului din cele mai frumoase spice, dintr-o bucată de holdă rămasă nesecărată. Cum cere tradiția, aceasta a fost împletită de către cele mai frumoase fete dar și de femei în vârstă, pricepute, aceasta fiind o condiție a purității rituale.

Au sfințit holdele preoții: paroh Belean Robert din Sânpetru, pr. Chirilă Horia din Dâmb, pr. Raul Răzvan Bucur din Sângeorz și Nașca Ciprian din Răzoare și s-au rugat ca locul să fie ferit de vreme mare și belșugul să copleșească. Ulcioarele cu apă rece și coșul cu slănină, pâine, caș și ceapă au fost servite, pe miriște, pe un cenușer, așa cum obișnuiau părinții și bunicii noștri să facă acest lucru, săturând pe cei care au muncit în holdă. Între timp lăutașii Alex și Imre Varga au cântat alături Oana Bogdana Pop și de rapsodul popular Vasile Soporan din Frata, îndulcind potopul arșiței din câmp.

Odată cununa împletită, a fost aleasă Oana Bogdana Pop să o aducă gazdei. Alaiul reîntors de la câmp, a intrat în curtea gazdei unde aceasta a pregătit expoziția „Drumului Pâinii”, pe mese ornamentate cu fețe de masă și ștergere cusute și „bătute” în războiul de țesut, pe care erau așezate produse oferite cu generozitate de grâu: pâine, colaci, cozonaci, plăcinte cu varză și brânză, pogăcele, gogoși, făină, toate pregătite de bucătăresele: Moldovan Fironica, Blăjan Nicuța, Luperdea Maria, Linca Adriana, Rus Luminița, Roșca Steluța și Sîrmășan Iustina.

La intrare, Emilia Boia, a rostit primirea tradițională, iar gazda Aurica Pop în cihuiturile tinerilor și cântecul tradițional a preluat cununa de la Oana Bogdana și i-a dat în schimb pe un ștergar frumos cusut, un colac împletit, frământat din grâu.

Sub această emoție încărcată spiritual, a continuat ce-a de-a doua parte a evenimentului, iar scriitorul Nicolae Băciuț, director al Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Mureș a prezentat momentul lansărilor de carte.

„De la lume adunate” autor Teodor Nașca, (cunoscut publicului pentru emisiunile de folclor), este un volumul care se constituie într-o călătorie a autorului în lumea satului românesc, presărată cu episoade, protagoniști și povești. Din cele relatate de autor: „cartea poate fi considerată un manual, un referențial pentru cei ce calcă pe drumul deloc ușor al păstrării valorilor și culturii tradiționale”.

„Secretele nutriționiste” autor Oana Bogdana Pop cunoscută publicului ca interpretă de muzică populară, a absolvit facultatea de medicină și activează la Cluj ca medic nutriționist, a considerat că e bine primit sfatul medicului și aici pe „Drumul Pâinii”, sfaturi care se regăsesc în carte.

„Vechi obiceiuri agrare la români - Claca la secerat și cununa de grâu” autor Traian Gherman, carte de referință și cercetare a acestor clăci, în câteva sute de localități, printre care și Sînpetru de Câmpie și Sârmașu. „Din comoara satelor” revistă de folclor a lui Traian Gherman, îngrijită de Ileana Roman. Personalitatea lui Traian Gherman a fost evocată de nepoata domniei sale, dr. Ileana Roman, care în cuvinte elogioase a vorbit despre cel trecut în neființă dar actual prin scrierile sale.

Dinuca Burian, săteni

„Răzvan Ducan – 60”, omagiu adus scriitorului din Târnăveni care neobosit își rememorează începuturile așa cum scrie fiul Darie în cartea „Părintar” și anume: „Să ne reîntoacem la Târnăveni din care nici nu am plecat...” Autorul a recitat poemele: „Ne pleacă” și „1 Decembrie 1918”. Cele peste 30 de cărți publicate de autor, râvna de a pleca și totuși a rămâne acolo unde sufletul iubește, demonstrează fidelitatea față de cele sacre ale culturii românești. Răzvan Ducan a primit din partea gazdei Aurica Pop un coș cu „de-ale grâului”, iar din partea primarului o diplomă aniversară.

Subsemnata în calitate de reprezentant al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” am prezentat revista cu același nume ajunsă la nr 10 și am donat Bibliotecii „Liviu Rusu” din Sârmașu acest număr în care se regăsesc și activitățile culturale întreprinse aici sub atenta coordonare a doamnei bibliotecar Dinuca Burian. Însoțită de Dudaș Dănuț care a realizat fotografiile pentru arhiva evenimentelor asociației, ne-am bucurat de o primire de înaltă ținută culturală.

În cea de-a treia parte a evenimentului, Mihai Teodor Nașca a prezentat pe rând interpreții și ansamblurile

care au adus voia bună în acest loc binecuvântat de Dumnezeu. Au evoluat pe rând: Ansamblul de dansuri populare Sînpetru de Câmpie, Grupul tradițional „Astea-s Ibăștencele”, Grupul vocal din Nazna „Doruri Mureșene”, și „Mugurelul” din Sîncraiu de Mureș. Au susținut recital folcloric Vasile Soporan, Oana Bogdana Pop, Mărioara Precup-Stoica, Narcisa și Ana Georgeta Balla, Narcisa și Teodor Țogorean împreună cu fiica.

Fam. Țogorean, Mărioare Precup-Stoica, Dudaș Dănuț, Gabriella Costescu

Ca „cireșa de pe tort” ne-a fost oferit un moment special, chiuitul „Găina” în interpretarea tinerelor Olivia Cenan și Bianca Roșca, de asemenea și o prezentare în versuri a costumului popular pe care îl poartă.

Au mai fost prezenți la eveniment, săteni, Ani Teglaș - mediator și Violeta Teban de la „Cuvântul Liber”.

Un spectacol în aer liber NETRUCAT adus la stadiul să uimească auditoriul ne-a fost oferit aici la Sînpetru de Câmpie. Gazdele s-au întrecut pe sine oferindu-ne masa tradițională românească, pregătită de bucătarul Attila Molnar, care, a fost menită să sature trupul după ce spiritual fiind hrănit sufletul, am reușit să nu ne lăsăm toropiți de arșiță și să ne bucurăm de roadele pământului.

Gabriella Costescu

PIROSKA HANEA

Uitare

Câte dimineți irosite
Fără aburi deși de cafea
Timpu-a ruginit așteptarea,
În palme îmi țin fruntea
grea.

Făclia iubirii se stinge,
E ultima noapte, e grea,
Zâmbetul dulce ca mierea
Se pierde-n neant ca o stea.

Ne-nvăluie ceața uitării
Plutește Hades în ea
Un nor de plumb ne-
nvelește,
Simțindu-i mantia grea.

Infinitul se sparge pe
tâmplă
Șiroind secunde din ea
Veșnicia ne-ajunge din
urmă
Prăvălindu-ne. Totul se
risipea.

Haos

Haosul mă zgârie pe suflet
Râuri de gânduri prăvale
Hipnotic îmi fur existența
Căutând pulsul inimii tale

Nimic nu mă poate
întoarce
Pe pajiștea dragostei dulci
Neliniște-n tot și în toate,
Iubire, te simt cum te duci.

Lumina îmi este obscură,
Chipu-ți devine pierdut
Moartea iubirii când vine,
Ne-ndreaptă spre asfințit.

Și totul îmi pare o joacă
De copil inocent și naiv
Învăluși taina cu teamă
Cu zile ce-aveau răsărit.

Cenușa trădării e caldă
Iubire îmi este un mit
Încerc să o strâng într-o
palmă
Păstrez amintiri doar în
vis.

Inima-ntreabă de tine
Îi e dor de acel început
Plecat-au cocorii iubirii
Renașcăse-n alt răsărit.

Toamna

Toamna iar coboară
Peste dealuri coapte,
Bălți de frunze moarte
Înecând grădini,
Miroase-a must de struguri
Și a mere coapte
Bruma se așterne
Iar peste câmpii.

Soarele aruncă
Raze ruginite
Pe coline-ntinse
și livezi de soi,
Frunze de-astă vară
Toamna le condamnă
Mare sub zăpadă
și oglinzi în ochi.

Ușa dimineții
e-nbrăcată-n rouă,
Aburi sunt și păclă
Ferestre-nspre ea,
Toamna ne-nfioară
Cu aroma coaptă
Poamelor bogate
Ce se nasc din ea.

Tablou de iarnă

Iarna a-mbrăcat copacii în
ceară
Văzduhul a cuprins
pământul tot,
Ca un șuierat de tren ce
intră-n gară
Și pleacă apoi, cu zurgălăi
la roți.

Peronu-ncremenit sub sloi
de aroganță
Luându-și drept revanșa
atâtor despărțiri
Înghețând cu țurțuri și
ultima speranță
Păstrând doar amintirea
unei mari iubiri.

Perechi de-ndrăgostiți
caută tabloul
În care el și ea, păreau cu
mult mai vii
Dar iarna nu păstrează
decât vag haloul
Zilelor cu soare ce-au
devenit pustii.

Tu...

Din lumina dulce
Am cules petale
Împletindu-ți lauri
Din razele-aurii
Zâmbet cald și tandru
Chipul îți străbate
Suflet nepereche
Ți-a fost dat destin.

Am trăit o clipă
Parcă lângă îngeri
Mi-ai lăsat un cântec
Într-un singur vers.
Cine să-nțeleagă
A inimii zvâcnire
Om cu dar divin
Cu loc în Univers

AUGUST

Ecouri la o manifestare culturală de prestigiu
„Baladele verii” au răscolit munții

Răzvan Ducan – recitare

Cea de a IV-a ediție a Taberei de Creație și divertisment, *Baladele verii*, s-a desfășurat sub semnul cărții, „Biblioteca de vacanță” la Lăpușna, în perioada 2-6 august 2017.

Gazde bune, la înălțime, și la propriu și la figurat, Castelul regal de la Lăpușna și Tabăra pentru copii. Organizatori: Primăria Municipiului Reghin și Consiliul Local, Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, Biblioteca Municipală *Petru Maior*, revista „Vatra veche”, cotidianul „Cuvântul liber”, Asociația Culturală *Casa dinainte*, iar ca PARTENERI: Primăria și Biblioteca din Ibănești, ONG-uri și persoane fizice, mass media.

Participanți: terapeuți, scriitori, artiști plastici, muzicieni, profesori și elevi.

Programul manifestărilor au inclus: Festivitatea de premiere la Concursul de creație CREDO - poezie religioasă, conferințe pe teme de terapii complementare și astrologie - ateliere demonstrative, recitaluri de poezie și muzică, prezentări de carte, vernisaje expoziții de pictură naivă, icoane, drumeții și jocuri sportive.

Suntem tentați să spunem despre această a IV-a ediție a „Baladelor verii” doar pentru că ne e cea mai proaspătă în memorie. În acest caz nu doar timpul este judecător, ci și faptele.

Sorina Bloj, managerul întregii manifestări, s-a întrecut pe sine, oferind participanților oportunități culturale, științifice și de recreere de excepție, în condițiile în care a

trebuit să armonizeze câteva zeci de participanți, de așa manieră că toată lumea să fie mulțumită.

Între manifestările culturale ale proiectului un loc aparte l-a avut Festivalul-Concurs de Poezie religioasă „Credo”, ajuns la ediția a XVII-a, care, într-un maraton cultural-artistic de aproape patru ore, a oferit clipe memorabile participanților.

NICOLAE BĂCIUȚ

„Credo” și nu cerceta!

Nicolae Băciuț, starețul Arsenie Boariu, Răzvan Ducan, Sorina Bloj

Și totuși eu am cercetat, fiind și prezent, la ceea ce s-a întâmplat la Lăpușna, pe Valea Gurghiului, jud. Mureș, acolo unde în zilele de 4, 5 și 6 august 2017. s-a desfășurat festivitatea de premiere a Concursului de Poezie Religioasă „Credo”, ediția a XVII-a. Concursul a fost inițiat în urmă de 17 ani, de către scriitorul și omul cu sufletul mare, Nicolae Băciuț, și aceasta încă din primul an de directorat la Direcția Județeană pentru Cultură Mureș. Ulterior s-a adăugat acestui proiect generos Sorina Bloj, cantautoare în celebrul duet folk „Ecoul” și poetă, în prezent director al Bibliotecii Municipale „Petru Maior” din Reghin, cea care și la această ediție a fost organizatorul din teren al micii tabere.

Festivitatea propriu-zisă a avut loc în incinta mănăstirii de la Lăpușna, într-un altar de vară, lângă Biserica din lemn de stejar și molid „Sf. Nicolae”, biserică construită în 1779 în satul Comori de pe valea Gurghiului, cumpărată și adusă (strămutată) în 1937 de către Regele Carol al II-lea, și așezată în apropierea Castelului Regal de vânătoare, castel unde de altfel au fost cazați premianții concursului. Pictura

murală din biserică, în stil naiv, este bogată în compoziție, fiind opera lui Toader Popovici. Icoanele împărătești din interior datează din 1740, provenind de la o ctitorie anterioară, fiind executate de „Vasilașcu, zugrav din țara Moldovii”. Din 1997, locul a primit statut de mănăstire ortodoxă de călugări, unde stareț este Arsenie Boariu, care a și fost prezent și a deschis festivitatea cu o slujbă de binecuvântare.

Nicolae Băciuț a fost cel care a moderat festivitatea fiind și președintele juriului, cu subsemnatul, ca vice-președinte, și Sorina Bloj, ca secretar. Acesta a vorbit despre proiect *„născut din nevoia de a readuce poezia religioasă într-un alt orizont – și de creație și de receptare – după aproape o jumătate de secol de întemnițare a acestui gen, menținut în viață, o vreme, chiar în spațiile concentraționare, unde nevoia de Dumnezeu a fost mai puternică decât oriunde. Marea poezie religioasă, de la Radu Gyr la Nichifor Crainic, s-a scris și după gratii, pentru că a fost greu să fie întemnițat total și gândul care înalță, rugăciunea. Privită cu oarecare superioritate, ținută la distanță chiar și de autorități critice, poezia religioasă a încercat mereu să respire aerul din care s-a născut – credința neșămutată în mântuire. Festivalul-Concurs de Poezie Religioasă „Credo” este, cred, cel mai longeviv concurs tematic care și-a făcut din credință bucuria rostirii poetice. Numărul și numele celor care au trecut prin acest concurs ne fac să credem că a meritat efortul, că poezia religioasă a câștigat teren în toți acești ani, că și-au încercat puterile în acest gen autori de toate calibrele, chiar dacă nu s-au considerat în integralitate chiar „poeți religioși”...*

Au fost acordate premii constând în diplome, cărți și o serie de obiecte decorative donate de către dl. Schuller Peter din Reghin, icoane. Fiecare participant a avut momentul său de poezie. În generozitatea sa, Nicolae Băciuț a realizat prin eforturi proprii diplomele necesare, dar și o antologie cu câștigătorii acestei ediții a

concursului, antologie pe care a și prezentat-o, dăruind câte un exemplar fiecărui câștigător participant. Tot pe cont propriu a fost cel care a dăruit și alte cărți, ca premii.

Programul manifestării a fost mai complex, în acesta intrând și Traian Comșa din Sighișoara, cu un moment de muzică folk pe versuri de Adrian Păunescu, Nicolae Băciuț, Răzvan Ducan, Lazăr Lădariu, Vanda Ani, Grupul coral „Ram” din Târnăveni, dar și Maria Bucin Crișan, Marioara Popovici, Viorica Oprea cu pricesne. Partea de artă plastică a fost reprezentată printr-o expoziție de pictură naivă a Elenei Harja, o expoziție de icoane realizată de membrii Cercului de pictură de icoane din Reghin, dar și de o expoziție de obiecte decorative.

Starețul Arsenie Boariu a prezentat biserica Mănăstirii, iar Lucreția Ința Bogdan și Nicolae Băciuț au conferențiat pe tema icoanelor și „iconarilor”.

Am fost sărbătorit și eu la Lăpușna pentru cei 60 de ani de viață. Mi s-au trecut în revistă realizările, am primit din partea Direcției Județene pentru Cultură Mureș Diploma OPERA OMNIA, „pentru opera literară și pentru contribuția adusă la promovarea valorilor culturale...”, am primit cadouri constând din cărți, mi s-a cântat La mulți ani, ca în final să spun și eu câteva cuvinte și să susțin un scurt recital de poezie. De asemenea, a fost prezentat publicului prezent și suplimentul revistei „Vatra veche”, din iunie 2017, rezervat în întregime subsemnatului. „Vinovat” de toate acestea a fost același om de cultură, omniprezent, Nicolae Băciuț, cel care nu de puține ori ne copleșește cu bunătatea sa. Sunt prea sărac în cuvinte ca să-i mulțumesc așa cum se cuvine și cum merită.

Manifestarea s-a desfășura sub privirea îngăduitoare a creștinului absolut, românul voievod Constantin Brâncoveanu, prezent printr-un bust de piatră realizat de artistul Ioan Astăluș, bust care va fi amplasat probabil în incinta mănăstirii Lăpușna.

RĂZVAN DUCAN

Amintiri dintr-o poveste

Impresiile premianților de la Lăpușna „Dintr-o floare de scai, să dau de Rai”.

Ieri am trăit o poveste. Cu ajutorul îngerilor am ajuns la Lăpușna. Am pășit sfioasă pe acele locuri sfinte. Am văzut cum visele se împlinesc. Pentru o zi m-am simțit regină. A fost magic.

Fiecare din noi am recitat poezii care se regăsesc în această carte de suflet de lumină spirituală.

Am văzut cu adevărat lumina cerească ce a coborât în acele locuri. Cântece religioase, alte cântece minunate la chitară cântate dumnezeiește de domnul Comșa Traian. Atmosferă caldă, oamenii minunați.

Activități diverse, foc de tabără, camerele unde am fost cazați de basm, cu gemuri micuțe ce reflectau afară un peisaj mirific. Deci, am fost acolo în poveștile acelea stângace ale mele.

Mulțumesc lui Dumnezeu în primul rând, apoi, în mod deosebit domnului Nicolae Băciuț, care m-a cules și pe mine ca pe o floare de câmp întâlnită în drumurile sale și mi-a dat șansa să apar și eu în această carte: „**Antologie de poezie religioasă**”. Cu cinci poezii. Știu că aici este mâna a mai multor prieteni care m-au îndrăgit, care vor să mă stimuleze, ca eu, dintr-o floare de scai, să dau de Rai.

Și iată că aceasta a fost posibil cu ajutorul unui mare număr de prieteni deosebiți. Nu mai dau numele, pentru că, sunteți mulți și nu aș vrea să nedreptățesc pe nimeni. Dumnezeu știe, a văzut și ceea ce au făcut ei cu mine, din mine, eu nu am putere

să răsplătesc. Dar Dumnezeu are.

Am fost la control iar medicul a constatat schimbarea mea. Mi-a spus că am înflorit, că sunt mai senină, mai sprintenă, că radiez.

- Ce este cu mine?

I-am spus povestea care nu s-a sfârșit. Ați făcut din mine un miracol. Vă mulțumesc din suflet!

Să mă iertați dacă mai greșesc câteodată. Împrejurările m-au făcut să plec mai repede acasă de la Lăpușna, dar povestea care ați creat-o cu mine, continuă.

Vă mulțumesc tuturor! Dumnezeu să vă binecuvinteze! Mulțumesc încă odată pentru sufletul care ne privește cu aceiași ochi, Nicolae Băciuț.

Viorica Negoiaș - Brașov

***

Momente UNICE la Lăpușna, printre care și premiul revistei „Vatra veche”, acordat pentru poezia mea în cadrul Festivalului de poezie „Credo”, inițiat de Nicolae Băciuț.

Viorica Lazăr

***

Carolina Baldea - recitare

Mulțumesc mult organizatorilor și în primul rând d-lui Nicolae Băciuț, pentru dăruirea sufletească și efortul pe care îl face pentru ca acest concurs să meargă mai departe! Bucuria de a fi pentru al doilea an consecutiv printre câștigatori mă onorează, mulțumesc tuturor pentru clipele frumoase petrecute la Lăpușna, felicit toți câștigătorii!

Carolina Baldea

Răzvan Ducan, Nicolae Băciuț

Regii din Valea Regilor

Pe Valea Regilor, regii s-au schimbat,
Cei cu sânge albastru, de soi,
S-au dus după urșii împușcați,
Să le ceară gloanțele-napoi.

Regii de-acuma sunt altfel de regi,
N-au armate de supuși în spate,
Domnesc peste-un regat de cuvinte,
Din care vor să scoată nestemate.

Și caută să-mbrace gânduri și idei,
În haine de gală, croite pe măsură,
Și-apoi rostesc poemul inspirat,
C-o voce tremurândă și fudulă.

Din tunurile dușmanilor învinși,
Nu-și făc pe cap coroane de oțel,
Visează doar la versuri ideale
Și la singurătatea vreunui castel.

Pe Valea Regilor acuma alții-s regi,
Și-ar fi nedrept să spun că-s de hârtie,
Doar fiindcă ei mășăluiesc prin cărți
Lăsând în ele sfârc de veșnicie.

Pe Valea Regilor, poeții-s regi acum,
Deși faptele lor, de multe ori intrigă,
Iau în spinare boncănit de cerbi,
Din cucuruzul brazilor fac mămăligă.

Tricotează cu andrele ape repezi,
Ca să prindă-n ochiuri păstrăvi curcubeu,
Îngenunchează la tufe de zmeură,
Fără să-l supere pe Dumnezeu.

Pe Valea Regilor, ei se poartă ca regii,
Umăr la umăr cu noblețea marilor munți,
Iau în pupile sceptre de răcoare,
Ca să umble prin metafore desculți.

Pe Valea Regilor, regii se tot schimbă,
Și mâine după ce poeții or să plece,
Însăși Valea Regilor, la ea acasă,
Va rămâne, ca să fie rege.

Răzvan Ducan

Lăpușna, 8 august 2015

MEDEEA ROȘCA

Întrupare

mai mult decât ghiocel
pot să fiu pot să fiu
vântul de primăvară
care se joacă
pe la tâmpile tale de-a dragostea
care te ajută să uiți
că sunt unele lucruri în viață
serioase și aproape triste
ca de exemplu
dar să nu mă gândesc la asta
mai mult și poate chiar mai presus
decât vântul de primăvară
eu pot să fiu tu
ca să știi tot ce n-ai fost
în mileniul când nu eram
când nu mă născusem
eu

Renaștere

Ce șopteai, Doamne,
de-mi venea răsul,
plânsul,
plânsul,
știu că eram la masă
și frângeam pâine
arcuită la vârf
ca o gondolă,
ca un trup jertfelnic,
nici nu puteam respira,
privind cum vorbele Tale
se răstigneau treptat
pentru înviere
în ceva mai adânc decât mine,
mai jos
decât departele din departe
și deodată
deodată
am început iar să râd,
să plâng,
ca după o blândă,
deja întâmplată geneză.

CARAVANA CULTURII

ediția a II-a, 12-19 august 2017

Caravana Culturii este formată dintr-un grup de scriitori, critici literari, poeți și jurnaliști care se află într-un turneu prin țară pentru înfrățire și colaborare pe zonă culturală, lansări de cărți, serate literare și întâlniri cu cenaclurile literare din țară, interviuri și emisiuni radio-tv. Traseul lor pentru anul 2017 a fost: Curtea de Argeș, Drobeta Turnu Severin, Timișoara, Baia Mare, Ulmeni – Maramureș, Satu Mare, Târnăveni, Sighișoara și Râmnicu Vâlcea.

Poeții caravanei au poposit la Sighișoara în 18 august 2017, cu sprijinul Consiliului Local, al Primăriei Municipiului Sighișoara, al poetei Silvana Andrada Tcacenco, aceasta din urmă dorind să își prezinte cărțile și în orașul ei natal. Evenimentul a avut loc la Sala „Sander”, și a început cu o conferință de presă la ora 16, transmis în direct la „Radio Son”.

Sighișoara, după care a avut loc la ora 17,00 un spectacol de muzică și poezie, duel literar.

Organizatorul evenimentului scriitorul Marian Bărăscu a invitat în prezidiu primarul municipiului Ovidiu Mălâncrăvean și pe Gabriella Costescu președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, care s-a implicat în mediatizarea evenimentului la Sighișoara.

Primarul Ovidiu Mălâncrăvean a deschis evenimentele festive și le-a urat membrilor caravanei un călduros „Bine ați revenit în Sighișoara”, și-a exprimat impresiile față de evenimentele culturale care au loc în localitate.

Gabriella Costescu își prezintă colegii de cenaclu: Ana Munteanu Drăghici, Ioana Heidel, Traian Comșa și Dănuț Dudaș și subsemnata, mulțumind scriitorului Marian Bărăscu pentru inițiativa ca și scriitorii sighișoreni să își poată prezenta creațiile în cadrul acestei caravane.

Scriitoarea Ioana Heidel spune: „Un om adoptat de Sighișoara în urmă cu patruzeci de ani vă urează bun venit în casa ei, pentru că am învățat să mă simt acasă oriunde printre oameni!”

Scriitoarea vorbește cu ochii înlăcrimați și emoție în glas despre „copii mei”- cum își autonumește cărțile. „Dincolo de orizont” romanul autobiografic aflat la a treia reeditare în limba română, care, a fost tradus în întregime de scriitoare și în limba germană și este la prima tipărire. „Pe lângă copilul meu german, „Dincolo de orizont”,

mai am unul african: romanul „Mi-a plăcut culoarea” în care protagonistă este verișoara mea trăitoare în Gabon. În încheierea scriitoarea spune: „Cortina lăsată prematur în viața mea profesională, dar s-a ridicat cortina spiritualității prin scrierea acestor romane. Am atins culmi, am simțit dureri, am trăit ca într-un carusel, dar n-am dus lipsa de succese.”

Poeta Ana Munteanu Drăghici și-a prezentat volumul de versuri „Nirvana” și spune: „Această caravană ne leagă pe noi fizic, pentru că înrudiți spiritual eram deja!” Poeta recită din creațiile personale și le mulțumeste dirijoarelor profesoare Bernadeta Savuli și Ana Maria Proteasa – aflate în sală - pentru că înalță poezia pe aripi muzicale.

Poeta Gabriella Costescu prezintă „corespondența cu iubirea” surprinsă în cartea ei „Epistolar Albastru-Roz”. Poeta mărturisește: „Nu este important cu cine am corespondat, important este ceea ce iubirea te face capabil să scrii, ce poți determina pe cineva să scrie din iubire!” Gabriella Costescu prezintă și revista cu numărul 10 a asociației „Creneluri Sighișorene”, număr pe care îl oferă și domnului primar.

Scriitorul Marian Bărbăscu prezintă cartea „Caravana Culturii 2016” în care sunt prezenți scriitorii participanți la turneu, cartea în care sunt inserate fotografiile din toate orașele prin care au călătorit, alături de poezii din orașele respective. Își prezintă colegii cu care a pornit în această „Caravană culturală”, cât și traseul făcut de caravană în anul 2017: Curtea de Argeș, Drobeta Turnu Severin, Timișoara, Baia Mare, Satu Mare, Târnăveni, Sighișoara, urmând Râmnicu Vâlcea. Acesta spune: „Noi suntem oameni, nu funcții așa că vă prezint colegii mei pe

care îi invit să recite din creațiile personale: George Tei, Sava Regățeanu, Constantin Triță, Traian Chiricuță, Tany Triță, Zenovia Zamfir, Nicolae Nistor, Liliana Ghiță Boian, Jianu Pandele, Silvana Andrada Tcacenco, Sabrina Vasilescu, Nicuță Ioan Lungu, Doina Bonescu și Dana Stan. Caravana este un proiect național care creează o punte între noi- creatorii- și cititori.”

Scriitoarea Silvana Andrada Tcacenco și-a făcut debutul în prima ediție a caravanei. Aceasta spune: „Caravana a însemnat pentru mine interconectarea cu dorința de a schimba lumea. Vreau să mulțumesc primăriei și consiliului local că au permis să fim aici.” Scriitoarea mărturisește faptul că „Adopta-mă pădure”- cartea de debut din care a recitat- este dedicată bunicii ei pentru care are un mare respect.

Scriitoarea Zenovia Zamfir, membră a Ligii Femeilor Creștin-Ortodoxe din Vâlcea Scriitoare Reprezentanta Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul” din Râmnicu Vâlcea, a însoțit la Sighișoara membrii „Caravanei Culturale” și a donat cu această ocazie Bibliotecii Municipale „Zaharia Boiu” din Sighișoara, două cărți: **„Memoriile unui Isihast – Filocalie Carpatină”** – editura Platytera (București 2017), autor Ieromonahul Ghelasie de la Frăsinei și **„Fericitul întru pomenire Patriarhul Justinian Marina”** – editura Proșcoala Râmnicu-Vâlcea, ediție îngrijită de Zamfir Zenovia, Alin Pavelescu, George Rotaru și Emil Catrinoiu.

De asemenea scriitorul Marian Bărbăscu în calitate de coordonator, a donat bibliotecii cartea **„Caravana Culturii- Jurnal de călătorie”** editura Kitcom, antologie a scriitorilor care participă la acest

Sava Regățeanu, Traian Chiricuță, Jianu Pandele, Silvana Andrada Tcacenco, Sabrina Vasilescu și Traian Comșa au purtat pe aripi muzicale versurile poezilor George Tei, Constantin Triță, Tanțy Triță, Zenovia Zamfir, Nicolae Nistor, Liliana Ghiță Boian, Silvana Andrada Tcacenco, Nicuță Ioan Lungu, Doina Bonescu și Dana Stan.

În încheierea evenimentului, Gabriella Costescu spune plină de emoție: „Mulțumesc pentru că ne-ați ridicat sufletele la cer. Omul nu se hrănește doar cu pâine. Sper și sunt sigură de o colaborare continuă alături de oameni frumoși cu suflete frumoase.”

proiect „Caravana Culturii” aflat la ediția a II-a.

Au avut loc schimburi de cărți și sesiune de autografe, timp în care s-au legat prietenii cu sighişoreni participanți la eveniment.

Sonia Hoisan

NICUȚĂ IOAN LUNGU

În veșmântul tău de zee

Arde-n suflet dorul veșnic
În suspinele din noapte,
Ți-ascult pașii-n întuneric,
Legând visele de șoapte.

Când pe bolta Lunii pline
Licăresc stele-n cădere,

Dinspre zări de căi divine
Spargi a timpului tăcere.

Și-aduci nopții strălucirea
În veșmântul tău de Zee,
Iar în ochi ascunzi iubirea
Și-un izvor de curcubie!

Curg dorințele din șoapte
Ca și-o pulbere cernută,
Și destine leagă-n noapte
Printr-o pânză nevăzută.

Am sorbit și-aroa dulce
Sărutând trupu-ți divin,
Răstignit pe-a vieții cruce
De-al plăcerilor suspin.

Dar în zori câmpul e verde
Presărat cu flori albastre,
Iar veșmântul tău se vede
Ridicându-se spre astre...

Tu rămâi la piept pierdută
Prin a nopții mângâiere,
Și zâmbind, pășești tăcută
Spre a dragostei plăcere!

În versuri te voi alinta

În versuri te voi alinta în seară
Iar visul să te poarte-n asfințit,
Ca un talaz al vântului de vară
Prin flacăra din dorul nesfârșit.

Când adierea s-o opri de-odată
În taină, pe-ale buzelor comori,
Vei resimți dorința de-altadată,
Dar dulce, ca și roua de pe flori.

Se va sfârși vremelnica tăcere
Ce colbul a cernut peste iubiri,
Iar vise noi vor zămislî plăcere
S-aprindă iarăși, focul în priviri.

Ne rătăcim, prin nopțile senine
Când clipele în vrajă se prefac,
Având pe buze șoaptele divine,
Ca să culegem nuferi de pe lac.

În versuri te voi alinta în seară
Și-ți dăruiesc plăcere de păcat,
Iar strălucirea stelelor coboară
Pe ramure, prin teiu-nmiresmat.

ZENOVIA ZAMFIR

Pe aripi de poezie și iubire pură

Frumusețea naturii ce dansează de o parte și de cealaltă a drumului în ritmul mașinii mă face să visez și să-mi imaginezi mai mult sau chiar să-mi amintesc ceva asemănător aceluia peisaj magnific, să confund poienița din marginea pădurii cu un colț din grădina copilăriei.

Este începutul primăverii iar peisajele sunt pline de flori vii colorate, albastre ca cerul senin ce ne veghează din înaltul său, galbene ca razele soarelui, roșii, violete. Drumul spre Sighișoara ne oferă șansa de a ne bucura de locuri minunate, de munți și de păduri, de ape repezi și cristaline, de România „minunată de frumoasă”. Invitația Andradei de a fi împreună la ceas de sărbătoare, la lansarea cărții „Eu tind spre fericire” este bine venită și plină de emoții.

Silvana Andrada Vasilescu, s-a născut la 15.02.1971 în Sighișoara, județul Mureș. A petrecut primii zece ani la Sighișoara, unde a urmat școala cu limba de predare germană. A finalizat studiile liceale la Liceul German nr. 34 actual Colegiul German „Ghoete” din București, în anul 1989. Scrie de la 15 ani, publică prima poezie în 1992 într-un ziar local din Sighișoara, debutează în Confluente Literare

la 01.02.2016 cu poezia „Adoptă-mă pădure”. Începând din 25.03.2016 publică în Revista Radio metafora „Visul românilor de pretutindeni” Seattle, WA, U.S.A iar din 13.06.2016 în „Literatura de Azi”, revista Uniunii Scriitorilor din România.

„Poezia este arta de a pune în mișcare imaginația noastră cu ajutorul cuvintelor” (Arthur Schopenhauer).

Gol de cer

de Silvana Andrada Tcacenco

În viața asta fug pe-o mare fără valuri,
Mă poticnesc și cad ca valul înspre maluri,
Lăsați-mă acolo, să redevin nisip
Și mai apoi cuvântul să-mi recreeze chip,

În urma mea cocorii se prăbușesc pe ape,
Din drumurile zboruri ce nu știu să adape,
Lăsați-i să coboare, ca în a lor cădere,
Copaci să deseneze, cu aripi mângâiere,

Cu rădăcini în ciocuri, cu penele drept
frunze,
Să-mi deseneze roșii doar ale mele buze
Să-ncremenească chipul în ceea ce eu sper
Iar pentru ochi să lase un simplu gol, de cer.
12.11.2016

(Din volumul „Eu tind spre fericire”-2017)

La lansarea volumului „Eu tind spre fericire”, în Cetatea Sighișoarei s-au reunit scriitori și oameni de cultură din toate colțurile țării, muzica și poezia s-au îmbinat armonios într-o zi de mare sărbătoare religioasă „Floriile”, iar cuvintele frumoase și alese au fost rostite de: Ioan Romeo Roșianu- critic literar, scriitor și jurnalist, poetul și editorul George Terziu, Nicolae Băciuț -Directorul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș, Marian Stere, jurnalist la Societatea Română de Radiodifuziune, Gabriella Costescu președinte la Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, Corina Ofelia Corpodean realizator de emisiuni și moderator la Sebeș, Bărăscu Marian de la „Rusidava Culturală” Drăgășani, Liliana Ghiță Boian -poetă, Mariana Moga - poetă ,

Constantin Triță - poet, Nicolae Nistor - poet, Daniela Stan -profesoară, Piroška Hanea - poetă , Ana Munteanu Drăghici-poetă, Andi Jugănar - moderator , Ovidiu Mălâncăvlean, primar al Sighișoarei.

Despre Silvana Andrada Teacenco și poezia sa, criticul și jurnalistul Ioan Romeo Roșianu ne spune: „Poeta scrie cu ușurință despre orice, abordează elegant teme felurite și își aruncă singură mânușa cuvintelor, duelul imagistic fiind iminent, chiar și în pofida unor anumite stângăcii stilistice, în care se arată mai mult tributară emoției din timpul actului inspirativ creator.

Silvana Andrada iubește totul din jur în poezia sa, iarbă, copaci, nori, păsări etc, atenției și vigilenței nescăpându-i nimic. Exact ca și bishnoi-știi ea găsește de cuviință să se risipească, să se dăruiască prin cuvânt și forța imaginii, un mai altfel de sacrificiu suprem, o lume interioară pusă la

picioarele cititorului devenit complice al acestui proces inițiativ: „Uită-mă de poți vreodată,/ Uită clipa singulară/ De uitare vinovată,/ Rătăcirea-mi ca povară” (Acea care sunt), sau: „Într-o goană printre clipe/ Amândoi în căutare,/ Recreându-ne aripe,/ Tu pe culmi iar eu pe mare” (Beatitudine), sau: „Sunt vulturii deja ascunși pe ale lumii stânci/ iar lupii și-au săpat deja bârlogurile-adânci,/ Nuferii albi se scutur` pe ape ce inundă,/ Tăgada fericirii e lumea muribundă” (Timpul, părinte drag), sau: „Dac-aș fi pus în crengi, în ram, în frunze,/ O parte doar din visele-mi difuze,/ Prin rădăcină ele ar fi ajuns la porți,/ La poarta dragilor mei morți” (Oameni și vise).”

Poezia e bucuria de a dăruii din preaplina inimii. Poezia e dar din Dar, poezia e amestec de sentimente și emoții, poezia e culoare, copilărie, bucurie.

Zenovia Zamfir

IOANA COȘOVEANU BANNER

(București)

Se imbată singură singuratatea

Vântul este singura biserică,
În care intrarea nu intră,
Pereții sunt apă de ploaie cu fuga pe ea,
Treptele câtorva beții pitite de tata în gara
unui ofat,
Rugăciunile țin pe umeri chimire,
În care se alungesc zilele, se fac anotimpuri,
Apoi rădăcini, paturi și abia apoi se fac
orbirea,
La masa căreia se imbată singură
singuratatea,
Așa încolțesc în ghiveci bisericuțele de vânt.

Timpul se alungă cu pietre

Tăcerea mea e doar o statuie și vânt,
Își ține capul pe câmpia de sub perna

mamei,
Odihna dă drumul la cai,
Prin grâul cu porțile în brațe,
Parcă e tata și somnul copiilor mei.

În fața oglinzii scările se piaptană,
Fânul se alungă din fânare cu pietre,
Iar eu într-un paner de apă,
Așez toamna lângă umărul meu,
Drumul își ridică dansul pe ramuri,
Surâsul intră pe ușa câtorva felinare,
Se urcă în pat, se învește cu nisip,
Până când copilăria părinților mei este.

Buchețele de aripi ca mâna

Răsăritul dă lumii grădinile sale,
Grădinile cu codițe de surâsuri înalte,
Și rochițe cu strigăte verzi,
În tata e toamnă,
Câteva pahare își scot din ghiozdane cărțile,
Marginea câmpiei le citește,
În palmele Îngerului mama seamănă
respirații de grâu,
Câteva suflete de pădure,
Cioplesc ape, le fac uși,
Și geamuri cu buchețele de aripi în mână,
E târziu, orele dorm cu fruntea pe mese,
Și ziua abia se descheie la bluză.

Arta în tapiserie

Vineri, 25 august 2017, în curtea Căminului Cultural al localității Vișinelu, aparținând orașelului Sărmașu, din jud. Mureș, a fost dezvelit bustul din marmură al artistei Gabriela Moga Lazăr (1926-2012), realizat de sculptorul ieșean Constantin Crenganiș, prezent la manifestare.

Evenimentul a fost inaugurat de către domnul Ioan Mocean – Primar al Orașului Sărmașu, domnul Director Nicolae Băciuț de la Direcția de Cultură a județului Mureș și domnul Profesor Dr. Gheorghe Macarie –Expert al Ministerului Culturii și critic de artă.

La dezvelire au participat și cele două fice ale acesteia, Simina Lazăr Huser și Ines Mocanu, (stabilite în Franța). Cu aceasta ocazie Căminul Cultural din localitatea Vișinelu a primit numele de Gabriela MOGA LAZĂR.

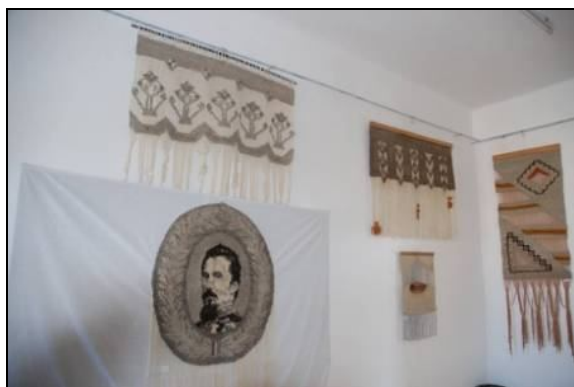

Expoziția de tapiserie a Gabrielei MOGA a avut loc în 27 august 2017, la Centrul de documentare și informare din incinta Liceului Teoretic „Samuil Micu” din orașul Sărmașu, iar inaugurarea expoziției a fost făcută de către Prof.Dr. Gheorghe MACARIE – critic de artă și expert al Ministerului Culturii.

Născută în 1926 pe plaiuri ardelenesti, (Vișinelu), în familia lui Dumitru Moga, unul dintre românii care a cerut la Blaj în 1918, unirea cu Țara, profesoara Gabriela Moga Lazăr a deprins încă de acasă arta țesutului la război. Artista a reușit să obțină pentru fiecare tapiserie, din firele de lână alese cu grijă, detalii sugestive realizează portrete de o expresivitate remarcabilă, greu de imaginat că sunt lucrate la război cu fir de lână.

Talentul admirabilei artiste se reflectă din toate lucrările sale dar, în special, din remarcabila sa tapițerie reprezentând portretul inegalabilului poet român Mihai Eminescu despre care Bernard Delattre în „Les Nouvelles de Versailles” spunea că îl vedem pe „Eminescu într-un simbolist de repaus generator în spațiu”.

Deținătoare a numeroase premii, artista a organizat expoziții personale în România și în Franța (Paris, Montrouge, Chatillon, Aubusson etc.).

Poezia tapiseriilor Gabrielei MOGA LAZĂR prezentată de Simina Lazăr fiica:

„Vizitatorul are aceeași tresărire de bucurie, aceeași impresie de întâlnire cu imagini deja văzute cândva, dar în același timp noi. Căci regăsește aici o lume de simboluri cunoscute, de arhetipuri venind din culturi ancestrale, care continuă să fie prezente în subconștientul colectiv al umanității. Și aceste imagini care-l întâmpină, departe de a fi prăfuite și plictisitoare, sunt vii și dansează înlanțuite în armonii cromatice contemporane. Gabriela Moga Lazăr a găsit elixirul care transformă vechiul în nou, ea a găsit materiale cu care să construiască o punte între trecut și prezent.

Opera ei transmite un mesaj optimist pe care oamenii de rând îl înțeleg și de care se bucură, a creat și o remarcabilă colecție de portrete țesute, de o incredibilă expresivitate, unde cu ajutorul firelor de lână și a nuanțelor ingenios alese reușește să redea detalii sugestive, pe care chiar și unui

pictor i-ar fi greu să le pună în evidență. De obicei, ea realizează aceste portrete cu lână groasă țărănească, care e mai greu de lucrat decât cea fină, ceea ce face ca reușita lor să fie cu atât mai impresionantă.

Creația Gabrielei MOGA LAZĂR înglobează două „registre”: Pe de o parte „un registru simbolic”, cuprinzând opere în care stilizarea joacă un rol major și unde artista integrează motive împrumutate din arta tradițională (mergând cu simplificarea formelor uneori pâna la abstract). Pe de alta parte, „un registru figurativ”, care conține opere create într-o maniera proprie și cu un subiect foarte rar în tapiserie: portretul.

Ea nu considera țesutul ca fiind un meștesug separat de artă. Credea că un adevărat artist-creator de tapiserie nu trebuie să se mulțumească doar cu desenarea unui proiect de tapiserie, ci trebuie să participe la toate etapele de lucru pâna la realizarea finală a lucrării, deci trebuie să țeară el însuși tapiseria. Din aceasta cauză, portretele pe care le-a realizat sunt vii (căci nu sunt copii fara viață, cum se întâmplă când artiștii dau un desen țesătorilor ca să-l reproducă). Cu o măiestrie remarcabilă, artista știa să aleagă nuanțele de culori, evitând culorile stridente, știa să scoată

efecte artistice jucându-se cu grosimea firului de lână, cu calitățile tactile ale firelor, cu plinurile sau golurile din țesătură. În expozițiile ei, armoniile cromatice conduc spiritul spre o simfonie dulce care odihnește sufletul, iar personajele reprezentate prind viață ca-ntr-un basm.

De altfel, maeștrii țesători de la Aubusson au admirat tehnica ei ireproșabilă cu ocazia unei expoziții pe care ea a avut-o în acea regiune. Măiestria artistei a fost remarcată și de Roland GALICE, profesor de tapiserie la „Manufactura Gobelin” din Paris care scria: „Sensibilitatea dvs., grija dvs.pentru execuția lucrării aduc bucurie ochilor și inimii noastre.”

După studii la Cluj, întreaga ei viață este legată de Iași, unde mult timp a lucrat la Liceul Pedagogic. Munca sa de profesor în domeniul tapiseriei la acest liceu și colaborarea cu etnografa Emilia PAVEL de la Muzeul Etnografic al Moldovei, au condus-o să dezvolte o nouă tendință în arta tapiseriei românești cu creații care fac legătura între arta modernă și arta populară. Profesoară la Liceul Pedagogic și la Școala Populară de Artă, ea a format generații de tineri și în 2010 această activitate i-a fost recompensată prin acordarea medaliei „Distincție de onoare”.

Gabriella Costescu, Dudaș Dănuț, Simina Moga Lazăr, Ana Munteanu Drăghici.

Din păcate, Gabriela MOGA LAZĂR ne-a părăsit pe 28 decembrie 2012, dar expozițiile planificate în 2013 au fost menținute și după moartea artistei. Astfel, în luna ianuarie, două tapiserii de-ale ei au fost expuse la Trienala din Paris, tapiserii care

au primit „Le prix du public”. Tot în luna ianuarie două tapiserii de-ale ei au fost prezente la Salonul organizat de Primăria din Montrouge.

În martie, tapiseriile sale au fost expuse la galeria „Art & Events” de lângă Centrul Pompidou din Paris. Ca urmare a succesului obținut, Institutul Cultural Român (Ambasada României din Paris) și „La Maison des Associations Paris 7” (sub egida Primăriei arondismentului 7 din Paris) au ținut să aducă un omagiu artistei prin organizarea în luna iunie a altor două expoziții.

Trecerea prin viață a Gabrielei MOGA LAZĂR nu va rămâne fără roade. Artă ei este înțeleasă de oricare privitor, fără să aibă nevoie de explicații sau de traduceri; ea nu aparține doar României, ci aparține lumii întregi.”

A se vedea www.gabrielamogalazar.com.

Evenimentele la Sărmașu au fost continuate cu prezentarea volumului „Măgelele copilăriei” de Simina Lazăr, fiica Gabrielei MOGA LAZĂR la Centrul de documentare și informare din incinta Liceului Teoretic „Samuil Micu” din orașul Sărmașu, care a fost făcută de către: Poeta Nazaria BUGA, redactor-șef la revista „Rațiunea mistică” și Prof. Dr. Gheorghe MACARIE – critic de artă și expert al Ministerului Culturii.

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” în parteneriat cu Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu” a participat la aceste evenimente, la invitația doamnei Dinuca Burian, pe care domnul Nicolae Băciuț a numit-o pe bună dreptate „argintul viu” al tuturor manifestărilor culturale de la Sărmașu. Onoarea de a lua parte alături de alți oameni de cultură, ne înalță, ne bucură sufletește și ne întărește simțământul că „omul frumos” este acela care susține și crede în valorile sacre culturale.

GABRIELLA COSTESCU

Zorii toamnei

Mă plânge pădurea
Prin scorburi impare,
Când cete de fluvii
Îmi inundă vlăstare.

Mă roade apusul
Pe riduri fecunde,
În seri cu vecernii
De verde flămânde.

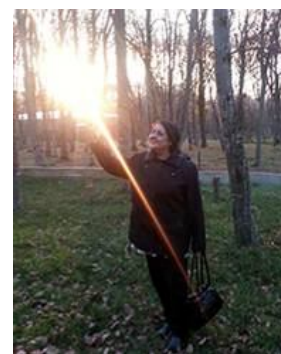
Mă strigă ecoul
Pe cărări cernite,
Când valsuri captive
Se frâng nenuntite.

Mă strânge potcoava
Pe glezna iertării,
În țarmuri ciuntite
De spinii trădării.

Mă arde păcatul
Pe ruguri smerite,
Când lacrimi cărunte
Apun răstignite.

M-adoarme cenușa
În burguri rănite,
Când visuri ucise
Rătăcesc dezgolate.

Mă vinde secunda
Pe tarabe de toamnă,

În pleoapa-nserării
Rugina s-aștearnă.

CLAUDIA VODĂ

Istorie și cultură la Sărmașu

Vineri, 25 august 2017, în cadrul Zilelor Sărmașului, începând cu ora 17, la Mănăstirea „Sf. Mina”, păstorită, cu evlavie și mare credință, de preotul Ilie Bucur Sărmașanul, a avut loc o sentimentală și cuprinzătoare reuniune cultural-științifică „Câmpia Transilvaniei în cultura și istoria națională. Autorii mureșeni și cărțile lor.” Tematica reuniunii a fost diversă și foarte bine primită de către invitați:

Dezvelirea bustului marelui istoric Alexandru Papiu Ilarian, (sculptură care poartă semnătura artistului plastic Ioan Astăluș) om politic de seamă pentru destinele Transilvaniei și renașterea României moderne, amplasată pe alea unor mari personalități ale neamului românesc, în incinta Mănăstirii „Sf. Mina”. Slujba de pomenire ținută în fața numeroasei asistențe de către preotul Ilie Bucur, cu privire la cei 190 de ani de la moartea tribunului.

- Cartea „Știință și religie”, editura „Napoca Nova”, autor și mare patriot, preotul Ilie Bucur, în îngrijirea doamnei Voichița Veres Pălăcean, directoarea editurii „Napoca Nova” Cluj-Napoca cuprinde destăinuirile autorului, calvarul românilor deportați în toamna anului 1944; jurnalul lui Florin Mănăila (1944-1945). Cazul atrocităților halucinante de la Sărmașu, editura „Ecou Transilvan”, ediție îngrijită și bine reliefată în discursul marelui profesor și cercetător Vasile Lechințan.

Alături de autoritățile și oamenii de cultură locali, au participat importante personalități din județul Mureș: Lazăr Lădăriu, Nicolae Băciuț, Valentin Marica,

Grupul „Graiul Câmpiei”, Răzvan Ducan, Nicolae Băciuț

Dimitrie Poptămaș, moderatorul întregii acțiuni, cetățeni de onoare ai orașului Sărmașu, Mircea Dorin Istrate, președintele L.S.R. filiala Mureș, Mihaela Rașcu, Voichița Veres Pălăcean, Costel Neacșu, Nadia Fărcaș, Alex Florin Țene, președintele L.S.R., deputat Marius Pașcan, senator Cristian Chirteș, subsemnatul, Vanda Ani, Viorica Șutu, Viorica Feierdean, Dumitru D. Silitră, membrii Asociației Culturale „Creneluri sighișorene”: Gabriella Costescu, Ana Munteanu Drăghici, Dudaș Dănuț, Traian Comșa, folk-ist bine cunoscut pentru interpretări de mare valoare și acuratețe muzicală, dar și o numeroasă asistență.

În cadrul acțiunii, Voichița Veres Pălăcean a prezentat cărțile apreciatei autoare Mihaela Rașcu și fiica Antonia Rașcu, recentă câștigătoare a „Premiului pentru debut”, pe anul 2016, premiate împreună cu preotul Ilie Bucur, de către domnul Al. Fl. Țene, președintele L.S.R., cu medalia „Virtutea Literară”, cea mai importantă distincție L.S.R. Foarte bine au fost primite discursurile preotului Ilie Bucur și a domnului Vasile Lechințan, istoric, cercetător la Filiala Cluj-Napoca a Academiei Române, cu privire la „calvarul

românilor deportați, în toamna anului 1944”. Cazul atrocităților abominabile de la Sărmașu, după o amplă cercetare și scoatere în evidență a ororilor săvârșite la Sărmașu de către armata maghiară. Se știe prea bine: locuitorii Sărmașului au fost prezenți la marile evenimente ale istoriei, în mod special Revoluția de la 1848. În perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, comuna Sărmașu fiind sub ocupație străină, a cunoscut ura rasială, genocidul, martirajul Sărmașului și atrocitățile jandarmilor unguri, în complicitate și responsabilitate directă cu cozile de topor ale Sărmașului, fiind alături de Ungaria, pentru cucerirea Transilvaniei, pământ românesc. Evreii și mulți români, copii de la 1 la 5 ani, îngropați de vii, au fost uciși de către horthyști. Români, supuși unui tratament ostil, mulți deportați în Ungaria printre care și Iuliu Moldovan, tatăl actorului Ovidiu Iuliu Moldovan, 126 de evrei din Sărmașu au fost duși pe Dealul Suscut și uciși, fără milă. Sărmașenii „au iertat, dar nu uită”!

Este reprobabil că nicio autoritate a statului român, din trecut sau prezent, nu s-a îngrijit și nici nu se îngrijește de aceste locuri de groază, de martirii neamului românesc, care au scris, cu sângele lor, pagini de istorie ale acestui neam. Cum pot mătura criminalii și dirijorii lor aceste fapte reprobabile, condamnate de dreptul internațional? Autoritățile statului român nu au voie să abandoneze adevărata istorie, în schimbul unor interese obscure, de partid, și, de ce nu, de multe ori personale!

Lăudabilă inițiativă a conducerii L.S.R., filiala Mureș, la această reuniune, înmânarea unor distinși invitați, precum și membrilor filialei, prezenți la manifestare, în semn de înaltă prețuire și respect, precum și pentru toată activitatea depusă pe tărâmul culturii, un HRISOV DE LUARE-AMINTE, dat pentru lauda, vrednicia și smerenia lor”.

Îmi va rămâne pentru mult timp în memorie această întâlnire de suflet românesc cu mari personalități, patrioți prin excelență, discursurile lor, precum cele ale domnului Lazăr Lădariu, preotului Ilie Bucur, Dimitrie Poptâmaș, Valentin Marica și Vasile Lechințan

Îmbrățișarea

Pierdută-n întuneric, probabil prea departe,
De nu-mi era de tine așa de dor și greu,
Când te purtam în suflet, în trup, genunchi și coate
Să te găsec plecasem... Găsit pentru mereu!

În căutarea amplă un zid fără fereastră
Mă mai oprește-n clipă, dar mă târâsc ca fum.
Cu coatele-înainte, îmbrățișarea noastră
Nu o găsec, pământul mi-e trupul tău pe drum!

Ca să te știu în suflet, în adăpost lumină,
Accept durerea care în coate stă. A stat!
Tot căutând plecarea ce nu mai vrea să vină
Ea și-a făcut din noapte un uriaș palat.

Și nu mai e lumină în stare să te mute
Din rătăcirea unde te-ai risipit plecând,
Găsec dinspre durere doar stări necunoscute
Și te găsec pe tine sigur numai în gând.

Împleticit spre tine, mânat de-aceiași sete,
Mereu nepotolită, eu, lemn cu trupul rug,
Trimit îmbrățișarea ca geamul de perete,
Că fără îmbrățișara-ți, mă simt din coate, ciung.

DANIEL MIHU

Lazăr Lădariu, Viorica Șutu, pr. Ilie Bucur, D. Poptâmaș, alți invitați.

Remarcabile au fost elogiile aduse de către domnul Al. Fl. Țene, președintele L.S.R., filialei Mureș a L.S.R., printre cele mai bune din țară, contribuția de excepție adusă în folosul și favoarea culturii, de către domnul Mircea Dorin Istrate, președintele acesteia.

Mulțumim doamnei bibliotecar Dinuca Burian pentru implicarea în desfășurarea activităților culturale de la Sărmașu, pentru pregătirea copiilor care au interpretat scenete scurte, membrilor grupului „Graiul Câmpiei” pentru participare.

Petru Lechințan

GABRIELLA COSTESCU

Altfel

În iubire,
vântul și ploaia
sunt altfel
de vreme bună,
ca cioplirea grea
a lemnului putred.
Pâlpâie lumina candelii
ca lacrima
mai vorbește numai
limba clopotelor;
s-au adunat mulțimi,
se împart rugăciuni.
Dumnezeu privește la noi
cum așezăm flori
pe altarul durerii.

Averea

Lacrimile mele
Sunt testamentul
Sângelui înfierbântat
Mistuit de durere.
Scrie-l cu ochii tăi
Pe inima, velă.
Vino și fură-mă de la
mine.
Iubirea,

nu-l alege pe cel pregătit
Ea pregătește alesul.
Cuvintele
Au ieșit din inima mea
Pentru că sălășuiu acolo.
Voi fi veșnică
De aceea voi deveni
Poveste.
Cu averea în renume.

Am venit

Am venit ca apa
Am plecat ca vântul
Dar nu pot purta
Bătăile inimii tale.

Pasărea timpului
Așează o bucată de pâine
Sub creangă
Tu, lângă mine stai
În sălbăticie;
paradis îndeajuns.
Șterge-mi numele
ca pe un cântec nefredonat
iar eu voi râde
de la înălțimea anilor.

Destinul livezii

Soarta și puterea
Ca o livadă
Toți îi vor
Roadele
De aceea,
Lovesc pomii.

Toamna

Mandolina anotimpului
Răgușită ruginiu...
Inima iubitului
Se face vioară
Să cânte un alt anotimp.
Dă-mi paharul pe care

Buzele toamnei
și-a lăsat mirosul
și vei auzi
sunetul trandafirilor
ce se deschid
ca vocea inimii mele.

Harfă din iarbă...
Ai cântat
O toamnă mai devreme
Am auzit iarba povestind
Despre diminețile reci
și cântecul foșnit în vânt
să iubesc frunza, apoi
ploaia,
în lanțul vieții
împletind iubirea.

Ode inocente

Dansez după cântecul
Din inima mea
Caut stânca de pe care
Să mă arunc în destin
Ca într-n lan de grâu
Câmpie nesfârșită,
Pe care privirile ostenesc.
Imens culcuș unde cerul
Îmbrățișează pământul
Fără să-i curme răsuflarea.

Picturi Ligia Coman

Tabăra de la Bistra Mureșului,

La ceas de taină, cu copiii, despre poezia copilăriei și despre copilăria poeziei...

În data de 29 august 2017, am fost invitat de Sorina Bloj și de preotul Andone din Bistra-Mureșului la tabăra de vară „Ion Vlasiu”.

Copiii, cam 30 băieți și fete au fost împărțiți pe ateliere, uni învățau să picteze pe sticlă alții confecționau împletituri din sfoară alții la bucătărie gătind pentru toată lumea, toți sub îndrumarea unor cunoscuți pictori, artiști plastici și bucătărese din localitate.

După vreo oră a sosit și invitatul special, Nicolae Băciuț care în prezeța tuturor a vorbit despre opera artistului Ion Vlasiu și împreună cu subsemnatul am interpretat un recital de poezie și muzică. Până la terminarea zilei s-au organizat jocuri am mai avut un mic recital cu cântece pentru copii, s-a răs și s-a cântat. La propunerea Sorinei Bloj s-a organizat un concurs de fotografie care va fi realizat de copii cu telefoanele mobile proprii sau ale părinților, care vor fi prezentate și premiate în ultima zi a taberei.

A treia zi a taberei sa desfășurat în curtea și în clasele din localitate și s-au păstrat aceleași ateliere, pictorii și-au definitivat picturile, cei de la împletit la fel, iar cei de la bucătărie la gătit, în bucătăria organizată în curtea școlii.

După un timp o parte din băieți plictisindu-se de pictat, împletit sau gătit, au încins un joc de fotbal cu tot reproșul domnișoarelor prezente. Noi, o parte din

aduții care nu eram implicați în ateliere, la inițiativa părintelui Andone, am organizat un mic recital de muzică unde subsemnatul și-a prezentat câteva din creațiile proprii, iar la rugămintea tuturor celor prezenți a cântat pentru noi și celebra interpretă Sorina Bloj fosta componentă a grupului „Ecoul”. După aceea părintele Andone a invitat pe toată lumea să viziteze biserica și să asiste la o slujbă.

După slujbă fiind gata masa, s-au servit din bucatele gătite de copii, astfel s-a încheiat și a treia zi.

Ultima zi a taberei a fost organizată la o cabană, într-un frumos peisaj din munții Bistrei, pe un platou unde au fost organizate numeroase jocuri pentru copii, s-a cântat și s-au spus glume. La sfârșitul zilei au fost premiați copiii care au avut cele mai frumoase lucrări, cei mai harnici și talentați, iar restul au primit mențiuni și diplome de participare. Totă lumea a primit și mici atenții, iar diplome de participare și mici atenții am primit și noi adulții.

Ziua s-a încheiat cu servirea mesei și cu un mic program de muzică după care s-a declarat tabăra închisă.

M-am despărțit cu regret de niște oameni talentați și frumoși, dar cu promisiunea că ne vom mai revedea în curând.

Traian Comșa

Nicolae Băciuț despre Ion Vlasiu

„Pe Ion Vlasiu l-am cunoscut la Cluj, în anii studenției, fără a ne fi întâlnit vreodată. Treceam însă adesea pe lângă una dintre lucrările sale importante, „Horia Cloșca și Crișan”, amplasată nefericit, lângă un hotel. Oricum, vecinătatea nu face mai puțin impunătoare această lucrare.

Cu adevărat, l-am cunoscut pe Ion Vlasiu în redacția revistei „Vatra”, unde venea destul de des, și unde am întins primele punți între noi, punți durabile, care ne-au legat în ambele sensuri. Prețuirii mele îi răspundea mereu cu amicitie și generozitate, apelativul cu care mi se adresa, „măi, Băciuț”, având o mare doză de familiaritate. L-am simțit mereu aproape,

emanând bucurie și fericirea de a trăi, dincolo și dincoace de „spațiu și timp”.

„Prietenia, îmi spunea într-un interviu din 1988, a fost pentru mine o punte spre oameni și spre viață. În singurătatea mea (n-am avut frați), un prieten aduce puținul acela care te face să întâmpini viața cu mai mult curaj”.

La Bistra (Mureș), în atelierul lui Ion Vlasiu, cu Paraschiva Cotruș, la aproape 80 de ani, îngerul păzitor al acestuia.

A fost în firescul lucrurilor ca să fie unul dintre cei pe care i-am provocat la „Vatra – dialog”, pe care Romulus Guga, redactorul-șef de atunci al revistei, mi-o dăduse „în administrare”.

Ne-am întâlnit în garsoniera de pe strada Lupeni, unde am stat de vorbă pe îndelete, eu aproape temător, lăsând banda magnetică să toarcă, dând clipei durată.

Ion Vlasiu era un povestitor neîntrecut. Îi plăcea să povestească, asemenea țăranilor săi din Ogra natală. Avea firescul și bonomia ogrenilor, pe care-i evoca și invoca cu mult drag, de care s-a despărțit nu oricum, ci păstrând intactă memoria și nostalgia locurilor, recuperate într-un roman masiv, „Am plecat din sat”, carte de referință pentru scriitorul Ion Vlasiu. Cu toate că era slobod la vorbă, ținea la prețul cuvântului tipărit, astfel că interviul nostru, transcris de pe bandă, a apărut de-abia după ce l-a trecut prin filtrul rigurozității și scrupulozității care l-au caracterizat.

Undeva, în arhiva mea, se află însă acea înregistrare audio din 1983, difuzată și la Radio Târgu-Mureș, ca și banda video cu cel de-al treilea interviu, realizat în 1994, difuzat la TVR, interviu pe care l-am înregistrat în Galeria „Ion Vlasiu”, constituită din lucrări donate mureșenilor și găzduite în clădirea „Teleki”.

Când pietrele vorbesc...

În grădina atelierului lui Ion Vlasiu de la Bistra (Mureș), pe „Aleea proverbelor”

Fiindcă veni vorba de donații, nu pot să nu mărturisesc cu orgoliu, că, cu câțiva ani înainte de a pleca dintre noi, m-a chemat la atelierul pe care-l avea în București, aproape de Televiziunea Română, și mi-a dăruit trei lucrări: un „Horia, Cloșca și Crișan” pe sticlă, ca o icoană, pentru că pentru Ion Vlasiu cei trei erau ca niște sfinți, o pictură de-un cromatism auster, dar plină de lumină, o lucrare de grafică, „Miresele”, o stilizare a unor coloane dorice, datată Atena, 1979, și un portret al lui Horea, acuarela, nedatat.

În „colecția” amintirilor de suflet rămâne și dedicația de pe cartea sa, „Copil fermecat”, apărută în 1984, la editura Ion Creangă: „Pentru Sergiu-Paul, care împlinește nobila vârstă de 21 zile – îl sărut

și-i sărut inima mamei sale. Pe Băciuț, poetul meu de suflet îl felicit. Ion Vlasiu”.

În Tabăra de sculptură de la Oarba de Mureș, l-am întâlnit în câteva rânduri. Venea să se întâlnească cu istoria, dar și să vadă ce au reușit confracții săi să dăltuiască în piatră în numele jertfei și al iubirii de neam și pământ românesc.

Regretul meu e că posteritatea lui Ion Vlasiu nu e pe măsura moștenirii culturale pe care ne-a lăsat-o, atât plastică cât și literară.

Aș fi vrut, apoi, că atelierul de la Bistra, paradisul inspirator pentru multe din lucrările sale, să devină un muzeu memorial, un punct pe traseele turismului cultural. Poate că totuși, într-o zi acest vis să devină realitate.

Mă împac greu și cu gândul că soarta donației sale nu este cea mai fericită. Poate că locul în care a fost organizată și găzduită Colecția „Ion Vlasiu” nu este cel mai potrivit. Cred că e nevoie de un loc „în calea drumeților”, pentru ca această colecție să poată fi văzută de cât mai multă lume.

Pentru că, până la urmă, gestul lui Ion Vlasiu trebuie plătit cu aceeași monedă: generozității trebuie să i se relice cu respectul cuvenit. Căci, oricum am judeca lucrurile, Ion Vlasiu este personalitatea culturală cea mai complexă pe care a dat-o acest spațiu.

E și acesta, un minim orgoliu.”

Nicolae Băciuț

ION BUCIUMAN

Aparte

Susur ușor, prelung și de departe,
Clinchet domol de dincolo de moarte,
Semn de tipar nedeslușit în parte
Sub flamura lui Venus și a lui Marte
Prin târgul de cuvinte, cvinte sparte
Stau triste la grămadă, la o parte,
Că nu mai au acces la belle arte
Și nimeni nu mai vrea să le mai poarte.
Amici, aici, câte Marii și Marte,
În ritm de sărbătoare, smarți și smarte,
La adăpost de cântece deșarte,
Își strigă bucuria mai departe.
Nimic și nimeni nu ne mai desparte.
Ne-am prins cu-atâtea mâini de-atâtea toarte,
De anotimpul tânăr fără moarte.
Surâs sublim cu farmecul aparte.
Se miră zorii rezemați de-o carte,
Proptiți în șirul zilelor consoarte,
De-atâta festival și-atâtea arte,
Parfum sacerdotal și look aparte.

Iași, nov. 2017

Puritate

IMINENTĂ albă vecie de răcoare
NELINIȘTE sublimă în oaza de cleștar
ÎNVĂLUIE cu dalbul dinspre soare
MARGINILE lumii oferite-n dar
APUSULUI gătit de sărbătoare

CRINII roiesc frenetice cutume
UMBROȘI își dau parfumul încă neștiut
RĂSPÂNDESC pe deal ecouri fără nume
AROMELE lumini într-un vas de lut
TEMPLULUI alb îndestulat de lume
ALB testament în veacul de-mprumut

VEȘNIC alămuri limpede se miră
AUSTRU lin atinge corzi de liră

VESTEȘTE evul așteptat de-o viață
ELOCVENT moment de bine temperat
DEZVELIREA statuii din piață
ETERNEI unduiri a gândului curat
AUREOLE largi pe mâine dimineață

SEPTEMBRIE

VAIDACUTA sau „Fântâna lui Vaida”

Atestat documentar în anul 1733, satul Vaidacuta aflat în apropiere de Suplac, e aruncat ca o eșarfă a vechii civilizații, peste dealul dinspre Cerghid. Poți ajunge pe acest „picior de plai” cu o mașină 4x4, cu viteza unui melc precaut. Turnul Bisericii Ortodoxe cu hramul „Arhanghelii Mihail și Gavril” și cele câteva case răzlețe care mai există, răsar la orizont din marea de verdeață. Liniștea desăvârșită din rama naturii te învăluie plăcut.

Nicolae Băciuț, Viorica Șutu

Am fost invitată în satul acesta românesc în 2 septembrie 2017, de domnul Ioan Sita, care mai are aici casa părintească. Cum omul sfințește locul, am descoperit că domnul Sita face totul pentru a păstra vatra satului așa cum a fost primită din strămoși, iar respectându-i pe aceștia, a invitat aici scriitori, interpreți de muzică populară, săteni, băștinași sau alți prieteni cu copii, care, unii, au străbătut drumul de la München la Vaidacuta și și-au lăsat ampena desenând cu plăcere crâmpoșele din panorama satului și le-au expus cu clame pe sfiori sau le-au prins pe peretele muzeului existent

aici, cu semnătura personală.

Alături de scriitori din Târnăveni: Gina Moldovan, Viorica Șutu, Viorica Feierdan, Dumitru Silitră, Petru Lechințan, Răzvan Ducan și Nicolae Băciuț, am poposit în oaza liniștii de la Vaidacuta să o înobilăm cu amintiri despre satul de altădată și recitare de poezie din creațiile personale. Moderatorul și amfitronul evenimentului, domnul Nicolae Băciuț, a făcut o incursiune în viața satului românesc, a subliniat importanța păstrării valorilor satului, l-a felicitat pe domnul Ioan Sita pentru inițiativa de a păstra vie amintirea satului, implicarea directă în organizarea unui așa mare proiect.

Răzvan Ducan, Gabriella Costescu, Nicolae Băciuț, pr. Aurel Sârb.

Au mai fost prezenți preotul din

Cerghizel - Aurel Sârb, Vasile Baci, prof. Petru Istrate care a prezentat cartea „Băştinaşul” ed. „Libris Editorial”, roman în care se regăsesc așa cum scrie Iulian Boldea „înzestrările unui prozator autentic: suflu epic, capacitate de figurare justă a cadrului narativ în detaliile și aspectele lui caracteristice, desen adecvat al personajelor și simț al proporțiilor în articularea subiectului”. O descriere a satului și a vieții satului, autentică.

Gabriella Costescu

S-a aprins mai pe seară un foc mare de tabără, iar în jurul lui scriitorii au recitat și au cântat până când jarul s-a stins, s-au aprins lămpașele, iar sub lumina clară a lunii pline am cântat și hohotit bucuria de a fi împreună într-un loc așa de mirific.

Peste drum de biserică se află o casă tradițională transformată într-un muzeu, o cameră cu paturi înalte, scaune învechite, blidar, ploaptă de tuci, o laviță, icoane pe pereți, costumele populare ale satului, și pe o masă care completează mobila timpului, o carte de rugăciuni. La intrare, cartea de onoare a muzeului. Un război de țesut și alte acareturi stau mărturie peste timp și au povestea pe care, cu sfințenie o păstrează toți ai satului rămași. Am avut ocazia să-l cunosc aici pe Marcu Ghiță cu familia, care s-a născut în casa care, acum a devenit

Răzvan Ducan, Nicolae Băciuț

muzeu și care promite o descriere în amănunt a copilăriei sale aici la Vaidacuta.

Prin grija domnului Ioan Sita, am rămas la casa parohială încă în construcție și am participat și a doua zi – 3 sept. 2017 - la slujba ținută în biserică de preotul Ioan Macarie care slujește cu râvnă la Vaidacuta și Suplac. Biserica a fost arhiplină, iar după rânduielile și binecuvântarea preotului, toată suflarea, de la vlădică la opincă au fost invitați la masa pregătită pe terenul din fața bisericii.

Ciprian Istrate, pr. Eugen Gligor

Interpretul de muzică populară Ciprian Istrate l-a invitat pe scena improvizată pe preotul Eugen Gligor care a binecuvântat bucatele pregătite cu mare grijă de gospodinele satului, printre care Maria Zolog (Cica) cu soțul, domnul Chirilă și alte persoane care au avut grijă ca toată lumea să fie servită cum se cuvine în satul vaidacutenilor. Printre meseni a fost prof. Avram Tripon care deține o gospodărie la Vaidacuta și preoții: Ioan Macarie, Aurel Sârb – Cerghizel, Dumitru Pătrunjel, Eugen Gligor – fost paroh la Vaidacuta.

Gabriella Costescu, Maria Butilă, Leontina Pop, Ciprian Istrate, Dorina Oprea

Pe scenă au evoluat apoi interpreți de muzică populară: Dorina Oprea, Ioan Șumandea, Maria Butilă, Leontina Pop, Ovidiu Furnea, Costel Popa, Raluca Bogătean, Larisa Man, Mihai Petreuş, Mihaela și Ciprian Istrate, iar la final Nelu Șopterean acompaniat de Taraful din Ceauș. Sărbătoarea a fost dublă pentru Nelu Șopterean care în această zi a aniversat 40 de ani de la căsătorie. Alături de soție, au

Nelu Șopterean cu soția

petrecut momente de neuitat.

Să fie Vaidacuta un alt paradis pe pământ? Să fie numit cum spuneau sătenii în alte vremi că se poate numi Paris? Știu numai că am gustat struguri tămâioși, mere zemoase, prune și caise dulci, grădinile celor câteva case rămase aveau legume și zarzavaturi. Bucatele pregătite în ceaune imense pe foc de lemne, au răspândit un miros de... casa bunicilor și mi-am reamintit un poem scris cu câțiva ani în urmă:

*„Satul mi-a rămas pustiu
E de-acum pârlomagă glia
Ca un ceasornic viu,
Timpul mi-a-ntors copilăria”*

Sita Ioan, Avram Tripon

Onoare și respect vaidacutenilor pentru înălțimea la care au rămas, pentru că au grijă ca și alții să aibă ca model ceea ce fac ei, domnului Sita Ioan care iată, „nu ostenește în facerea binelui”.

GABRIELLA COSTESCU

La margine de suflet

Am căzut în adâncul sufletului
pe o frunză moartă,
Soarele se stingea încet
peste gândurile mele
care izbucneau în
focuri de zăpadă ca un imens
foc de artificii sau o seară de Crăciun.
Am pășit în mine,
în sufletul meu plin de arămiu,
care curgea ca o durere târzie
la margine de suflet,
La margine de noi...
Am pășit în toamnă...

Satul meu din Ardeal

Când norii cad pe dealul satului meu,
în Ardeal,
Vântul urlă năpraznic
la fereastra casei părintești,
așezată pe o copită de deal,
Turme de nori sfielnici
pasc liniștea amară a casei,
Ca un ecou sacru, suspendat
răzbate o fâșie de amintire
din sufletul afânat de lumină
al părinților:
Au împlinit menirea de stâncă

VALER POPEAN

OCTOMBRIE

Festivalul de Literatură „Romulus Guga”

ediția 2017

Consiliul Județean Mureș, Asociația „Nicolae Băciuț” pentru Descoperirea, Susținerea și Promovarea Valorilor Cultural-Artistice și Profesionale, Direcția pentru Cultură Mureș, Inspectoratul Școlar Județean Mureș, Școala Gimnazială „Romulus Guga”, Școala Generală Răstolița, Biblioteca Municipală „Petru Maior” Reghin, revista „Vatra veche”, Editura Nico, cotidianul „Cuvântul liber” au organizat ediția a XXV-a, 2017, a FESTIVALULUI DE LITERATURĂ „ROMULUS GUGA”.

18 octombrie 2017 Tîrgu-Mureș Școala Gimnazială „Romulus Guga”

Peste 70 de elevi de la școlile gimnaziale și liceele din județ au participat, cu poezie, proză și lucrări de artă plastică, la Concursul Județean de Creație Artistică „Romulus Guga”, organizat de cea mai tânără școală din Tîrgu-Mureș, ce poartă numele regretatului prozator, poet, dramaturg și eseist (2 iunie 1939 - 17 octombrie 1983), marcând, astfel, cei 34 de ani de la...mutarea lui în nimburi de stele.

Concursul se înscrie într-un amplu proiect, inițiat și coordonat de dr. Nicolae Băciuț, directorul Direcției pentru Cultură Mureș, în parteneriat cu Asociația pentru Descoperirea, Susținerea și Promovarea Valorilor Cultural - Artistice și Profesionale, Consiliul Județean Mureș, Inspectoratul Școlar Județean Mureș, Despărțământul

Central Județean Mureș al ASTREI, Școala Gimnazială „Romulus Guga”, Școala Gimnazială Răstolița, Biblioteca Municipală „Petru Maior” Reghin, Revista „Vatra veche”, Editura Nico și cotidianul „Cuvântul liber”, sub genericul Festivalul de Literatură „Romulus Guga”.

Eveniment omagial, de înaltă ținută, Festivalul a debutat miercuri, **18 octombrie 2017**, la Școala Gimnazială „Romulus Guga”, printr-un cuvânt de bun venit, rostit de dna prof. Luminița Macavei, directoarea acestei instituții de învățământ, moment urmat de o evocare a celui pe care dr. Nicolae Băciuț îl consideră - deși pe nedrept ignorat de critica de specialitate - „cel mai important produs al literaturii mureșene de la începuturi până în prezent”, creator complet, de sub mantaua căruia au ieșit condeie „apăsate” și voci sonore ale spațiului cultural mureșean și național. Mărturie stau - a relevat vorbitorul - poeziile, proza, opera dramatică și, mai cu seamă, linia modernă, actuală din punct de vedere estetic și literar, pe care a imprimat-o revistei „Vatra”, al cărei redactor-șef a fost din 1971 (anul fondării seriei noi a revistei) până la prematura lui dispariție, în ziua de 17 octombrie 1983.

„Netulburat trece timpul”, a mărturisit, cu nostalgie, părintele dr. Gheorghe Șincan, înălțând cuvânt și gând de pomenire celui care, plecat în veșnicie, a lăsat posterității o operă plasată sub semnul marilor îndoieli și întrebări ale lumii, oferind, încă, nebănuite și neexploatate resurse și unghiuri de interpretare.

Moment așteptat cu emoție, festivitatea de premiere a laureaților concursului de creație artistică (atent „monitorizat” de doamnele profesoare de Limba și literatura română Claudia Văidean și Iulia Căpâlna, a „contabilizat” 45 de premii, mențiuni și distincții acordate de ISJ

Mureș și de Școala Gimnazială „Romulus Guga” celor mai tinere condeie din școlile de pe întinsul județului, alături de Diplomele Festivalului „Romulus Guga”, decernate „seniorilor” - poeți și publiciști consacrați - de către Asociația pentru Descoperirea, Susținerea și Promovarea Valorilor Cultural-Artistice și Profesionale, înmânate de președintele acesteia, dr. Nicolae Băciuț: Marele Premiu al Festivalului - prof. dr. Adriana Loredana Dan, pentru lucrarea Romulus Guga, publicistul și dramaturgul, Premiul Festivalului - prof. dr. Cristian Stamatoiu - exeget al operei dramatice a lui Romulus Guga; Premiul Festivalului - elevele Antonia Socol și Maria Socol din clasele a IV-a, respectiv, a III-a, de la Școala din Șăulia de Câmpie, pentru primele lor cărți publicate – „Curcubeul cu metafore”, respectiv „Inimi de îngeri, (pentru Maria Socol, premiul echivalează „cu un Oscar”, după propriile-i mărturisiri). Cu Premii ale Festivalului au fost răsplățiți: Lazăr Lădariu - pentru volumul de versuri „Tranșeele ierbii”, Răzvan Ducan - pentru volumul de versuri „Cumpăr timp”, Armina Adam - pentru „Raiul de urgență”, Gabriella Costescu – „Epistolar Albastru-Roz”, Viorica Șutu – „Ochiul fântânii”, Cristina Sava – „Poarta secretă @ noi”, Gheorghe Nicolae Șincan - „Sub semnul smereniei”. Premii pentru poeme în manuscris au primit: Mircea Dorin Istrate - președintele Filialei Mureș a Ligii Scriitorilor Români, poeta Ana Munteanu Drăghici și poeta Adriana Dandu (Sighișoara).

„O dureroasă întoarcere în timp, un moment al aducerii aminte, prilej de recunoaștere și prețuire, dincolo de vremuri, a valorii, prilej de a gândi în respect pentru valoare, de a gândi pentru acest neam și

pentru valorile sale, azi, când valoarea este disprețuită, batjocorită, marginalizată” - a sintetizat, în intervenția sa, poetul și publicistul Lazăr Lădariu, președintele ASTREI mureșene, redactor-șef al cotidianului „Cuvântul liber”, evocând nu doar amintirea „unui prieten bun, sincer, loial și dezinteresat”, ci și un uriaș talent, prezent, cu egală forță, în toate genurile literare.

O șezătoare literară ad-hoc, desfășurată în biblioteca Școlii Gimnaziale „Romulus Guga”, „sub bagheta” lui Nicolae Băciuț, a întregit, în chip armonios, rotundul acestei prime etape a Festivalului „Romulus Guga”, prilejuind scriitorilor prezenți readucerea în discuție a actualității și universalității operei celui omagiat: Guga este un scriitor „problematizant, nu ușor de citit de lectorul amator” - dr. Adriana Loredana Dan (autoare a primei lucrări de doctorat ce are ca temă opera lui Romulus Guga); „Guga - omul recent - este un autor de strictă actualitate, căci metafora Evului Mediu întâmplător se manifestă oriunde valoarea e înlocuită cu non - valoarea, lăsând loc piramidei răsturnate a valorilor și dictaturii” (prof. dr. Cristian Stamatoiu); „L-au preocupat contemporaneitatea, viitorul, soarta individului, întrebările grave, condiția umană, surprinse în metafore pe cât de expresive pe atât de tulburătoare” (dr.

Nicolae Băciuț, fondator și redactor-șef al revistei „Vatra veche”); „Acțiunea lui Nicolae Băciuț de a face „Vatra ” este un gest firesc, în condițiile în care, după moartea lui Romulus Guga, programul „Vetrei”, impus de acesta, a fost abandonat” (scriitorul și publicistul Răzvan Ducan). În cadrul șezătorii literare, au citit din versurile proprii: Lazăr Lădariu (poeme din volumul „Secunda de pământ”), Răzvan Ducan (volumul „Strigăt din curba lui Gauss”), Gabriella Costescu („Epistolar Albastru-Roz”), Armina Adam (poezie religioasă).

Festivalul a continuat în 19 octombrie, la Răstolița și la Reghin, unde au avut loc evocări Romulus Guga, întâlniri cu scriitori mureșeni și lansări de cărți.

Răzvan Ducan

*Nemeș Mara –
Clasa a VII-a B
Șc. Gimn. ”George Coșbuc”
Nivelul 2- Poezie
Prof. Monica Bako*

Orbirea luminii

O, lumină!
Pătrunde-mi în suflet
Și tremură cu a ta tihnă
Prin lacrimi și prin urlat.
Atinge cu-ale tale palme
de raze
Gleznele mele.
Și înalță-n zbor,
Azvârle departe inima mea,
Până se pierde într-un nor.

Ești o iluzie
Oare?
Sau rădăcinile tale oarbe
Sunt înfipite-adânc în mine
Și zi de zi ele încearcă
Să m-apropie de tine?

Dar dacă te pierd
Vreodată,
Vijelia îmi va fi soartă;
Gambeta cu spini de opal
Se va așeza pe nemurirea
moartă,
Cu parfum de trandafir
sepulcral.

Dar frigul sihastru din mine
Vrea să-l încălzești...

Așa că strânge-mă-n brațele
tale

de soare,
de flori,
de candoare.
Împletește-mi sângele
cu zâmbet
Și gândurile
cu stele.

Iar mâinile mele să le ungi
cu miere,
Din arme albe să devină
Mângâiere.
În ochii mei s-arunci pulbere
de culoare,
Să văd în fața mea
doar crini;
Și urechilor toarnă-le
Muzică,
Să aud doar vorbe senine.
Îmbracă-mi corpul
Într-un nimb
De IUBIRE.

*Boda Lorand Gabriel
Liceul Vocațional Pedagogic
„Mihai Eminescu”, Tg.Mureș
Nivel 3
Profesor coordonator: Mare
Andrada*

Titlul

Omul... a inventat ceasul,
a inventat calendarul, a dat
nume anotimpurilor,
a inventat timpul
și totuși...
e prea puțin până și pentru el.

*

Dacă ar exista o scară
Ce pornește de la infinit în
jos,
Spre infinit în sus,
s-ar termina cu o treaptă mai
sus
față de ultima treaptă
atinsă de pasul celui ce a
urcat cu o treaptă mai sus
față de ...

*
Încercând să inventeze
cuvinte noi,
a spart un colț al clepsidrei
sale
sferice,
iar acum și-a dat seama că
încerca
să reinventeze o greșeală, dar
a greșit,
căci greșea până acum fără să
știe.

*
De ce ne mirăm de
răspunsurile
unor genii sau de cele ale
unor ....
de ce?
Nu e mai mare minune că
putem întreba,
nu e?
E ușor să răspunzi, poți
răspunde
nerăspunzând,
dar nu poți întreba fără de
Întrebare.
NU poți... FĂRĂ de
întrebare.
Nu poți fără de întrebare?

fără de răspuns...

*

Timpul are un singur scop
Acela de a face viața mai puțin
Deprimantă, spunând:
„E ora șase”
În loc de
„Sunt mai aproape să mor...”

*

Toată viața e o amintire.
Când ești mic îți faci amintiri,
Când ești adult te bucuri de amintiri,
Când ești bătrân plângi pentru amintirile Inexistente,
Așteptând ca alții să plângă-n Amintirea ta.

*

Tu nu ai lovi un câine,
Dar zdrobești furnici sub picioare.
Tu nu ai tăia un copac,
Dar rupi o floare.
Unii te-ar ajuta,
Alții, ba!
Pe când tu – câine, furnică, floare.

_____
Năescu Sebastian
Școala Gimnazială Serafim Duicu
Tg.Mureș,
Nivelul 1
Prof. coordonator Pop Laura

Iubire veșnică

Înghenuncheat de frunzele durerii,
Mă gândesc la clipa despărțirii,
Iar fiorii dragostei
S-au pierdut în valurile nopții.

Poate că mi-ar fi mai ușor să fiu indiferent
Și cu siguranță aș înțelege,
Dacă aș fi o frunză hoinară.
Totuși, prețul ar fi prea mare

dacă nu aș iubi!

Mă bate vântul cu putere,
Sub tălpile iubirii,
Mă simt o frunză rătăcită,
De-a lumii tristețe năpădită.

Am văzut apoi pomul,
Pe cărarea dinspre munte.
Se auzea tânguitor,
Plânsul frunzei celei mute.

Nu pe mine m-aștepta
Sufletul său necăjit!
Nu a vrut dragostea mea,
Nici chiar dorul său cernit.

_____
Marc Alexandra Colegiul Național „Unirea”
Nivelul 4,
prof coord. Turcu Codruța

Scenariu

mi-am construit din ADN de cuvinte
o scară pân' la stele
ca o provocare a unui joc de scrabble pierdut.
Degeaba vrei să pictezi pe ziduri
caligrafia unui cîntec-ecou- tablou
cu gălbenuș de ou (ca la Dali)
glasul mut (de) ge ne ra ții arzând
că nimeni nu te bagă în seamă...

mai bine îți pui status ironic pe fb:
„trăiesc într-o lume de măști de lut”
iar singura reacție e un hahaha;
niciun cuvânt care să dezvăluie rușinea de prost actor emoții&șperanțe în slow motion
pe o scenă al naibii de pustie în ruinele teatrului de vară aplauze, vă rog!

ne încălzim cerneala din

cearcăne
ziarele ard în sobă,
imaginația am călcat-o în bălți
când ploua cu lacrimi de rinoCer.

dai invitație la gravitație să apese pe accelerație
nu.mai.avem.timp
prea multe întrebări ne sâcâie
existența de bătrân robot adolescent
„vom muri, vom muri și pe urmă”...ce?!
t r ă i m
am scris un alt scenariu.

_____
Anghel Mara
Școala Gimnazială Serafim Duicu,
Tg.Mureș
Nivelul 1
Prof. coordonator Pop Laura

Nostalgie de toamnă

Toamna, de sus, ne-a coborât pe rând.
Sub pasul nostru se pierde azurul,
Florile cresc o mireasmă întunecată gemând,
În grădina luminii se stinge izvorul.

Se cern arborii într-o pulbere străvezie,
Rămânând doar o frunză în stânga copacului.
Privirea noastră cuprinde mărșinirea târzie.
Umbră de vis alunecă pe cărările gândului.

Lacrimi de ceață inundă potecile pustii,
Cântec de iesle coboară din înaltul cerului,
Zăresc încă o frunză în dreapta copacului...
Tresare o dorință de albe bucurii.

Romulus Guga evocat la Răstolița

În data de 18 octombrie 2017 s-au împlinit 34 de ani de la trecerea în neființă a scriitorului Romulus Guga, un adevărat „descălecător” de cultură la Tg.-Mureș, atât prin valoroasele cărți de poezie, proză - în special romane - și piese de teatru tipărite și jucate, multe premiate la nivel național, cât și prin activitatea publicistică și de manageriat cultural, prin reînființarea în 1971 a revistei de cultură „Vatra”, (continuatoare a revistei înființate la București, la 1 ianuarie 1884, de către I.L.Caragiale, George Coșbuc și Ioan Slavici, cu predilecție „pentru românii din Transilvania”) căreia Romulus Guga i-a trasat - în condițiile eludării, de multe ori, a politicii restrictive de atunci - o traiectorie emancipată, solidă, de reală valoare estetică, și a cărui redactor șef a fost până la moartea sa prematură, din 1983.

Comemorarea sa a avut loc datorită strădaniilor scriitorului Nicolae Băciuț (care l-a avut pe Romulus Guga ca mentor, încă din anii studenției) și aceasta în baza unui proiect ce a cuprins și un Festival de Literatură „Romulus Guga”, dar și evocări și comemorări în contextul unor simpozioane și pelerinaje prin locuri pe unde și-a purtat pașii cel obsedat și de timp, de trecerea lui, așa cum spune în memorabile versuri lăsate posterității: „...*Atât mi-e de puțin timpul,/ Atât sunt de grăbite toate,/ Atât de ușor se strică/ Ce la naștere pare eternitate.*” (poezia Gravură)

Astfel, în data de 19 octombrie 2017, ora 12, o „mână” de scriitori și oameni de cultură din Tg.Mureș, Reghin, Sighișoara și

Târnăveni au fost oaspeții Școlii Gimnaziale din Răstolița, localitate din județul Mureș, unde Romulus Guga a avut o casă de vacanță și unde, așa cum a spus Nicolae Băciuț, „își schița gândurile legate în special de proză și teatru”.

D-na director, prof. Ioana Lircă și d-na prof. de Lb. Română, Cătălina Maria Morar (care și-a conceput și difuzat pe un ecran, în power point, un set de slide-uri menite a-l evoca pe Romulus Guga) cărora s-a adăugat ulterior și harnicul primar, dl. Ioan Lirca Marius, au fost gazde ospitaliere, desigur alături de câteva zeci de elevi, din cei 207, cât are școala.

Elevii, îndrumați de aceeași profesoară de Lb. Română au recitat poezii de Romulus Guga, precum: „Gravură”, „Ochiul negru”, „Iarna, pe botul lor, roșie”, „Să ne bucurăm”, dar și versuri proprii gândite într-un colaj evocator. Scriitorul Nicolae Băciuț, care a condus, firesc, manifestarea, a făcut apel la memorie: „Romulus Guga venea destul de des aici, vara. În ultimul an de viață a venit în august și septembrie. Ne-am întâlnit în foisorul casei de vacanță și am povestit diverse. Era senin și nu avea spaimă de moarte. Îmi vorbise și de un roman în manuscris, „Străbunicul din cămară”, care acum este, probabil, în arhiva familiei.”

D-na prof. dr. Adriana Loredana Dan, inspector școlar, și-a prezentat recenta sa apariție editorială „Romulus Guga - publicistul și dramaturgul”, Ed. Nico, 2017, fragment din lucrarea sa de doctorat. Printre altele a vorbit și de lucrări neterminate ale lui Romulus Guga, printre care „Candelabru” (teatru) și „Prințul incinerat” (roman). Titlul acestui ultim manuscris neterminat m-a dus cu gândul într-o zonă speculativă, mai ales că Romulus Guga, ca o

Poezii la mormântul lui Romulus Guga – Răstolița

voință proprie a fost incinerat, după moarte, urna cu cenușă, fiind depusă într-un loc/ „mormânt” din Răstolița, vizitat, de asemenea, de scriitorii mureșeni.

La momentul comemorativ și-au mai adus contribuția prin evocări, dar și prin versuri proprii și cuvinte înțelepte: preotul Vasile Chiorean din Reghin, „slujitor nu doar al bisericii, ci și al culturii”, după cum l-a prezentat Nicolae Băciuț; preotul dr., fost protopop al Tg.-Mureșului, Nicolae Gheorghe Șincan, care a avut un „cuvânt de învățătură”; d-na Sorina Bloj, director al Bibliotecii „Petru Maior” din Reghin, care a citit din cea mai recentă carte a sa de versuri, „Îndorostenita”, poeme, Ed. Nico, 2017; d-na Maria Bolzan, cercetător etno-folcloric, cea care „adună energiile creatoare din satele românești din zona Reghinului” (apud N. Băciuț); prof. dr. Cristina Sava, cea care a mărturisit că „puterea lăuntrică a lui Guga” a îndemnat-o să scrie; doamnele Gabriella Costescu și Ana Munteanu Drăghici, poetesele Sighișoarei, cele care au venit din „Perla Transilvaniei” cu frumusețea cuvintelor lor de sărbătoare; poeta și graficianul Viorica Șutu, de la Târnăveni.

Viorica Șutu, Ana Drăghici, Pr. Nicolae Șincan, pr. Vasile Chiorean, Gabriella Costescu, Răzvan Ducan, Nicolae Băciuț.

„Ne poziționăm cu respect și prețuire pentru Romulus Guga. Posteritatea depinde nu numai de opera scriitorului, ci și de felul cum este gestionată memoria lui”, a menționat același omniprezent Nicolae Băciuț. În acest context acesta și-a exprimat încă o dată dorința ca școala din Răstolița să poarte numele lui Romulus Guga, mai ales

că în urmă cu ceva ani, în fața școlii comunei de pe valea Mureșului superior s-a dezvelit un bust al acestuia (autor Simion Moldovan), bust mutat în prezent lângă Primăria din localitate.

După puțin, și cel ce semnează aceste rânduri, și-a adus modesta contribuție la momentul evocator Romulus Guga, de la Răstolița.

Răzvan Ducan

Festivalul de Literatură „Romulus Guga” Ediția 2017 – PALMARES

Marele premiu al Festivalului: Loredana Dan, pentru volumul „Romulus Guga – publicistul și dramaturgul”, 2017.

Premiile Festivalului pentru volume tipărite:

Lazăr Lădariu, „Tranșeele ierbii”, 2017,
Mariana Cristescu, „Timpul maimuței”, 2016,

Răzvan Ducan, „Cumpăr timp”, 2017,

Sorina Bloj, „Îndorostenita”, 2017,

Ilie Bucur, „Știință și religie”, 2017,

Darie Ducan, „Poetii”, 2017,

Viorica Șutu, „Ochiul fântâni”, 2017,

Gabriella Costescu, „Epistolar Albastru-Roz”, 2017,

Maria Dorina Pașca, „Flutur de pin”, 2017,

Gheorghe Nicolae Șincan, „Sub semnul smereniei”, 2017,

Claudia Vodă, „Al treilea anotimp”,

Florin Bengean, „Studii și evocări”, 2017,

Vasile Chiorean, „Iernuțeni - destinul generațiilor”, 2017,

Antonia Socol, „Curcubeul cu metafore”, 2017,

Maria Socol, „Inimi de îngeri”, 2017,

Maria Borzan, „Antologie de poezie populară”, 2017,

Cristina Sava, „Poarta secretă@noi”, 2017,

Mugurel Pușcaș, „Catarge peste timp”, 2017,

Armina Adam, „Raiul de urgență”, 2017,

Alexandra Pui, „Lueriul folcloric”, 2017.

Pentru poeme în manuscris: Mircea Dorin Istrate, Ana Munteanu Drăghici, Adriana Dandu. Pentru arta interpretativă: Cristinela Pădure Olăreanu, pentru arta critică Cristian Stamatoiu. Au fost premiați și peste 40 de elevi.

„Romulus Guga - contemporanul nostru”

Cu ocazia Festivalului de Literatură „Romulus Guga”, în data de 19 octombrie 2017, au avut loc în județul Mureș un periplu de evenimente dedicate publicistului și dramaturgului Romulus Guga scriitor înrădăcinat în Municipiul Târgu-Mureș, reprezentantul culturii mureșene și românești, prea tânăr plecat dintre noi.

Sorina Bloj

La Biblioteca Municipală „Petru Maior” din Reghin, porțile au fost deschise de scriitoarea Sorina Bloj, reprezentanta instituției, care, a primit invitații. Maria Precup primarul „orașului viorilor” cum este Reghinul numit, a venit însuflețită de dorința de a se bucura de premiile obținute de reghineni la acest festival de renume, cât și să felicite organizatorii și amfitrionul acestei ample manifestări, domnul Nicolae Băciuț.

Drd. Nicolae Băciuț în alocuțiunea domniei sale cu referire la scriitorul Romulus Guga, a menționat: „Am rămas la Tg.-Mureș, deoarece Romulus Guga a dorit să rămân. Cu o săptămână înainte de decesul acestuia, mi-a semnat angajarea la revista „Vatra”. Guga a dorit să intru în redacția „Vatra” și sunt ceea ce sunt, datorită lui. La doi ani de la decesul scriitorului, am făcut primul pas spre a-l omagia. Am reușit să obținem numele unei școli la Tg.-Mureș care să-i poarte numele. Partenerii instituționali: Gimnaziul „Romulus Guga”, școala generală din Răstolița, Biblioteca Municipală „Petru Maior” din Reghin, participă cu lejeritate la a face din acest

eveniment, omagiul continuu scriitorului. Apreciez implicarea Sorinei Bloj și a doamnei primar Maria Precup la aceste evenimente.”

Acordarea premiilor participanților a fost unul emoționant, acestea fiind destinate unor elevi de la școlile reghinene dar și poezilor consacrați reghineni cu mențiunea: „Nu cred în clasamentele în literatură. Valorile în timp, oricum se vor cerne și vor rămâne.”(N.B)

Așadar au urcat pe scenă și și-au prezentat creațiile Sorina Bloj cu volumul „Îndorostenita”, ercetător științific Marcela Borzan, Mugurel Pușcaș, preot Florin Bengean volumul „Studii și evocări”, preot Vasile Chiorean cu „Ierņuțeni destinul unei generații”, preot Nicolae Șincan, prof. Cristinela Olăreanu-Pădure, care a și recitat în stil teatral poeme ale „doctorului fără arginți” cum e numit scriitorul Vasile Voiculescu, aplaudată frenetic de publicul reghinean care a umplut sala bibliotecii. Impresionată actrița a cerut o pauză „de revenire cu picioarele pe pământ” rostind apreciativ: ”Luminătorii mei încă nu mă lasă să cobor. Mulțumesc oameni”.

Echipa Bibliotecii „Petru Maior” – Reghin

Ioan Bândilă Mărceanu a intervenit după momentul actriței afirmând că, în cei trei ani cât a fost animator la teatrul din Tg.-Mureș, nu a avut actori atât de buni ca și Cristinela Olăreanu-Pădure care uimește și impresionează cu nativul talent, mai ales că rostirea ei este clar, trăire.

Sorina Bloj și-a prezentat cartea „Îndorostenita” afirmând că demult cartea așteaptă lumina tiparului, a fost încurajată de domnul Băciuț mereu să finalizeze aceasta. ”Sorina și-a rafinat poezia, tematic și-a îndreptat pașii spre ostenire, lucru care nu poate fi ignorat”(N.B).

A afirmat poeta că rolul de slujitor în instituția bibliotecii, nu este acela de a se pune el în lumină, ci acela de a descoperi tinere talente. Momentul, a determinat colegele din bibliotecă să-i înmâneze cu toatele flori și felicitări. Iată arta de a aduna talentul sub cerul poeziei.

Preotul Florin Bengean a făcut prezentarea cărții „Ierņuteni, destinul unei generații”, autor preot Vasile Chiorean. Lucrarea este, semnul unei memorii colective, fiecare familie aducând o poveste, devenind o carte de referință în biografia Reghinului.

„Ca prefațator al cărții, îmi revine sarcina plăcută și frumoasă, să vorbesc despre truda părintelui Chiorean. În discuțiile noastre, e interesant de a flare a noului, spunând și celorlalți ceea ce a descoperit Sfinția Sa ca valori. Își cinstește locul luând numele de Logigan, fiind cu numele bun mai presus decât untdelemnul. Simt admirație să fiu contemporan cu dănsul”.

Doamna primar a oferit preotului Vasile Chiorean DIPLOMA DE EXCELENȚĂ din partea Consiliului Județean Reghin, în semn de grațitudine pentru munca de cercetare a datelor istorice și de interes public, rostind „Vrednic este”. Pentru că a împlinit și o vârstă frumoasă, asistența i-a cântat „La mulți ani”.

Florin Bengean a mai făcut referire la activitatea pr. Chiorean, anume a fost ctitorul bisericii din Ierņuteni în 20 august 1955, biserică sfințită de patriarhul de atunci, primind ca disticție „Crucea Patriarhală” din partea lui Teoctist Arăbașu.

Ana Drăghici, Angela Mărieșu, primar Maria Precup, Gabriella Costescu, Cristinela Olăreanu Nicolae Băciuț, Răzvan Ducan

Smerit, preotul Chiorean a mulțumit emoționat spunând că se simte tot mai înălțat ascultând vorbele de apreciere la adresa domniei sale, bucurându-se că cea care i-a fost soție, Cătălina Chiorean, privește de undeva dintre stele toate acestea.

Florin Bengean a fost invitat să vorbească și despre cartea lui lansată de curând „Studii și evocări”, dar și despre celelalte, mănunchi de trudă asiduă a condeiului sufletesc.

Domnul Nicolae Băciuț a dat apoi ocazia doamnei prof. Dr. Adriana Loredana Dan, să prezinte cartea „Romulus Guga – publicistul și dramaturgul” teză de doctorat. „Guga m-a ales pe mine, această carte este doar o etapă care va fi urmată de altele în cercetare. Am considerat că nu sunt destul de pregătită să public acum această carte, dar, în fiecare toamnă îmi revine numele lui Guga în minte și sentimentul că trebuie să fac cele propuse. Fac o muncă asiduă din 2004 despre Romulus Guga după 250 de referințe critice”. „Eternitatea lui Guga e cu noi” a conchis Nicolae Băciuț, invitându-i la un maraton literar pe laureații scriitori contemporani ai festivalului (manuscrite, volume): pr. Gheorghe Nicolae Șincan, prof. Dr. Cristina Sava, Viorica Șutu, Ana Munteanu Drăghici, Gabriella Costescu, Răzvan Ducan, Mugurel Pușcaș.

Premianților reghineni le-au fost oferite cadou alături de diplome, lucrări artistice în tablouri mici, dăruite de domnul Schuller iubitor al culturii prezent la diferite manifestări, a fost expus în tablou portretul lui Romulus Guga, lucrare a artistei plastice Zsuzsa Veres.

Nicolae Băciuț, Florin Bengean

După revenirea de la Răstolița unde Guga a fost evocat cu mare fast, întâlnirea cu scriitorii mureșeni la Reghin, a fost una de factură și calitate înaltă, ospitalitatea și îmbrățișarea toamnei cu creatorii, ne-a bucurat sufletele. Toate acestea le

Preot Nicolae Șincan

datorăm domnului Nicolae Băciuț care nu prididește să slujească frumos cultura, să așeze pe pedestalul valorilor reale, atât scriitorii plecați dintre noi dar și pe cei contemporani.

GABRIELLA COSTESCU

MARIAN BĂRĂSCU

Dezamăgire

Va veni oare vreodată
Timpul să știm adevărul,
Întreb mamă, întreb tată,
De ce-i tulbure izvorul.

Încerc să găsesc lumină
Printre atâtea rugăciuni,

Poate tu maică divină
Să ne aperi de minciuni.

Jurământul strâmb la unii
De credință pentru țară,
Doamne nu lăsa „nebunii”
Să ne fie mentori iară.

Când se jură strâmb
miniștri
Pe a bibliei credință,
Ei ne-arată ca-s siniștri
Ignorând... nesăbuiță.

Unde-i Doamne adevărul,
Ei promit... ca să-i votăm...
Fă minuni să vadă chiorul
Că noi tot săraci suntem.

Da, sunt sadici din plăcere,
Noi tăcem și suferim...
Mai avem o mângâiere...
Să fim veseli că murim

Imagini de Toamnă

Vânt de toamnă pe sub
poale,
dansează frunze pe alei,
se dezbracă pomi agale,
tristă-i banca de sub tei.

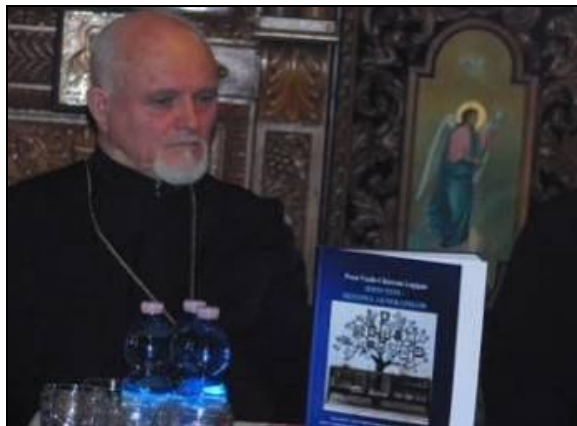
Se golește toamna clară
și ne lasă rodul nouă,
călătoare păsări zboară,
iarba-i galbenă sub rouă.

Noi ne pierdem în erotic
ca furtuna pe o mare,
abandon... cuvântu-i critic,
ne iubim în disperare.

Ne iubim, toamna se
pierde,
tot mai rară frunza-n pom,
aștept primăvara verde,
w.w.w.te pup punct com...

21 Noiembrie 2007

VASILE CHIOREAN

Născut la 11 octombrie 1946 în satul Logig, județul Mureș, din părinții Vasile și Maria, tânărul Vasile Chiorean, a avut de înfruntat moartea de două ori, și tot de atâtea ori mama i-a ținut lumânarea. Dumnezeu i-a ajutat să treacă cu bine și astfel a făcut primele 4 clase (1953-1957) în satul natal, apoi a urmat o întrerupere de 4 ani și de abia în 1961 a început ciclul doi la Lunca Tecii, făcând naveta aproximativ 8-10 km/ zi absolvind clasa a VIII-a în anul 1965.

În același an a reușit la Seminarul Teologic din Cluj unde efectiv a făcut 4 ani, dar a absolvit în anul 1969 Seminarul Ortodox Român de 5 ani din Cluj-Napoca, întrucât anul III l-a susținut peste vară intrând din anul II în anul IV.

În anul 1969 a reușit la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu făcând la zi 3 ani, iar anul IV, la fără frecvență, luându-și licența la muzică, la P.C. Părinte profesor Șoima Gheorghe în anul 1973.

În anul 1972 luna lui cuptor 30 se căsătorește cu învățătoarea Cătălina Borșa din Cozma, fiica lui Izidor și Maria, iar în 22 și 24 august din același an este hirotonit întru diacon și preot pe seama noii Parohii Ortodoxe Române din Batoș cu filia Uila, începând cu luna august. Aici reușește împreună cu credincioșii să cumpere și să întabuleze două locuințe particulare cărora le-a dat două destinații diferite, astfel: una pentru casă parohială în Batoș și a doua pentru biserică în Uila, unde în vara anului

1978 a fost vizitat inopinant și asistat în timpul unei întregi Liturghii de P.S.Emilian al Alba Iuliei.

Cu toate că păstorirea în aceste două unități a fost scurtă, totuși s-a reușit o bună legătură spirituală și de prietenie între păstor și majoritatea credincioșilor săi. La propunerea părintelui protopop Ilie Damian este transferat în luna martie 1979 în Parohia Ortodoxă Română Reghin-Ierņuțeni, unde printr-o dăruire exemplară reușește să unească în jurul său pe cei mai mulți dintre credincioșii din noua parohie.

Cea mai mare reușită a tânărului părinte este desigur, ctitorirea primei biserici noi în orașul Reghin în regimul comunist, cu toate că lucrările autorizate, după patru ani de așteptare, avizau reparații capitale și extinderi la biserica veche, fostă greco-catolică înainte de anul 1948. Planul secret privind ridicarea unei biserici noi era știut de persoane importante din Sfatul Popular Reghin și chiar și de P.S. Emilian, care, mai apoi i-a și ajutat cu 110.000 lei.

Lucrările la biserică au durat 10 ani: 1985–1995 iar la noua casă parohială trei ani: 1991-1993. Această osteneală a credincioșilor din Ierņuțeni a fost răsplătită la 20 august 1995 prin sfințirea bisericii de către însuși P.F.P. Patriarh Teoctist, înconjurat de P.S. Andrei al Alba Iuliei, P.S. Ioan al Harghitei și Covasnei și P.S. Episcop vicar Ioachim al Romanului și Hușilor și de un sobor de 57 de preoți și diaconi, răspunsurile la strană fiind date de Corul Renașterea al studenților teologi din Cluj-Napoca, în care se aflau și primii doi fii ai părintelui paroh Vasile Chiorean, respectiv, Vasile-Cătălin și Claudiu-Dorin, azi preoți în Reghin. P.F.P. Patriarh Teoctist l-a răsplătit pe părintele Vasile Chiorean cu un rând de veșminte preoțești și cu distincția cea mai înaltă pentru clerici, Crucea patriarhală iar enoriașilor le-a oferit diplome de apreciere.

Biserica din Ierņuțeni este prima biserică din ținuturile mureșene sfințită de un Patriarh, iar părintele Vasile Chiorean este primul preot, din această parte de țară, care a primit Cruce patriarhală direct din mâinile Patriarhului Bisericii Ortodoxe

Române, Teoctist Arăpașu.

În aceeași parohie, a mai ridicat în roșu, o a doua biserică, în perioada 1996-2000, mai mică, în cartierul Făgăraș, în Biserica Sf. Ierarh Nicolae, unde păstorește din 2002 părintele Vasile-Cătălin Chiorean, băiatul cel mare, iar din anul 2011 în Parohia Ortodoxă Ierņuteni este înlocuit prin pensionare, de băiatul mijociu, părintele inspector dr. Claudiu-Dorin Chiorean. Și al treilea băiat, Marius-Nicolae Chiorean este licențiat în teologie dar nu a îmbrățișat Taina Preoției (cel puțin până în prezent).

A finalizat lucrările la o capelă mortuară lângă biserica mică, de cartier și a ridicat în roșu înainte de pensionare – 2010, o capelă mortuară modernă și încăpătoare lângă Cimitirul din Ierņuteni-Mociar, amândouă fiind de un real folos în parohiile actuale, care la început – 1994, erau o singură parohie.

Cărți apărute de curând:

„*Repere istorice la un Album al satului Logig*” – 2011,

„*Versuri populare, poezii alese și învățături duhovnicești*” – 2013, prefațate de Î.P.S.Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, lucrări de marcă, de importanță majoră, și speră să poată scrie în viitorul apropiat o altă lucrare despre satul natal Logig, probabil cu o descoperire importantă! În anul 2015 părintele a scris împreună cu fiul său dr. Claudiu-Dorin, paroh în Ierņuteni lucrarea: „*20 de ani de la Sfințirea Bisericii Ortodoxe Române Reghin-Ierņuteni – prima biserică din ținuturile mureșene sfințită de un Patriarh, Teoctist Arăpașu și 100 de ani de la nașterea sa*” iar în anul 2016 a publicat o carte cu versuri populare intitulată: „*O poveste de dragoste în versuri populare*”.

Portret

Frumos e omul Doamne,
Când mintea e regină.
În firicel de iarbă
E taina cea divină.

În cerul plin de stele
Și-n Legea cea morală,
În toate El se vede
Din zi și până-n seară.

Natura Îl cuprinde
I-aduce slavă-ntruna,
Psalmistul ne vorbește
De Domnul Sfânt –
Lumina.

Cea care luminează,
Tot omul cel din lume
Credința i-o veghează,
Să facă fapte bune.

O faptă bună este
Și-aceea să pictezi,
Frumosul, și s-ai parte
Ca-n jur să luminezi.

Troițe sau biserici,
Ori altceva pictând,
De fapt slăvești pe Domnul
Prin faptă și prin gând.

Iisus ne dă tot darul,
Să scriem, să pictăm
Sau chiar trăind amarul
Prin El toți existăm.

O mână înzestrată
Cu dar și cu talent,
Maria cea smerită
Mă face mai atent.

S-admir lucrări frumoase
Cu trudă plămădite
Și să-i doresc artistei,
Tot zile fericite!

S-aducă-n suflet pace,
Culoare și lumină
Mergând pe-acea Cărare
Spre Patria divină.

09.05.2016

Jertfa de mamă

Motto:
„O mamă nu are liniște
numai în mormânt”

Prin trudă și-au clădit
căminul –
Buchet de flori – virtuți
alese,
Cu dragoste-și croiau
destinul
Privind 'nainte, cât mai
este.

Cuvânt solemn rostit în
slavă,
Un jurământ, o taină
sfântă,
Doi miri depus-au
împreună
Să aibă viață fericită!

Un El și-o Ea, oameni de
seamă,
Și-au asumat cu drag
cărarea
În gând creștea jertfa de

mamă,
Așa-ncepu toată lucrarea.

Mireasa deveni soție
Și mamă cu-n copil
frumos,
Ruga pe Domnul să I-l ție,
Ca să slujească lui Hristos.

De câte ori iubita-i mamă
L-a strâns la piept, privind
duios,
Și se-ntreba de bună
seamă:
Sluji-L-va pe Iisus
Hristos?

S-au dus pe rând tata și
soțul,
Lăsând în urmă-un gol
imens
De-atunci mai greu îi pare
totul,
Trăindu-și viața mai cu
sens.

Să facă bine nu-ncetează,
Că dăruind va dobândi,
Un nume bun să lase-n
urmă,
Acesta-i felul ei de-a fi!

Mai bine știe să jertfească,
Din darul ei mai bun și
sfânt
Pe cât mai mulți să-i
fericească,
Cât va trăi pe-acest
pământ.

O, Doamne, fie-mi cu
iertare!
Ce fac, ce spun și cum
trăiesc,
Ajută-mi Bunule,
Preasfinte,
Cât voi trăi să mă jertfesc.

Ca mamă și soție bună,

Mai bunul meu să-l
dăruiesc
Iar Ție, Doamne-ți spun o
rugă:
Chiar Raiul vreau să-l
dobândesc!

18-19 mai 2016

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina

(Luca 12: 16-21)

*La Duminica a 26-a după
Rusalii*

Omule, cum te-osândești
Când pe Domnul nu-L
cinstești!
Domnul Sfânt te-o întreba:
Ce-ai făcut în viața ta?
Am crescut copii – e bine,
Le-am dat haine, le-am dat
pâine,
I-am crescut oameni
cuminți,
Să asculte de părinți.

Altuia-i va zice tare:
Ce-ai făcut tu frățioare?
Eu îți zic Iisuse Sfânt
Am trăit mult pe pământ.

Am băut și am mâncat,
Pe la târguri am umblat,
Să iau ieftin să dau scump,
Să am Doamne, cât mai
mult!

Ca să poți mânca și bea?
Asta este lumea ta?
Dacă crezi mereu așa
Grea osândă-i căpăta!

Domnu-ți va zice:
„*nebune*“,
Astăzi vei pleca din lume,
Și cele ce-ai adunat,
Nu te scapă de păcat.

Ține minte fiul meu:
Viața ta ți-am dat-o Eu!
Important nu-i cât trăiești,
Ci mai ales, cui slujești!

La suflet nu te-ai gândit?
Ci la aur și argint?
–Doamne timp nu am avut,
Chiar dac- am trăit mai
mult.

Doamne, dă-mi credință
tare
Să înving ispita mare,
Numai Ție să-Ți slujesc,
De rele să mă feresc.

Iar cuvântul Tău cel sfânt
Să-mi conducă al meu
gând.
Azi de toate mă căiesc
Și altfel vreau să trăiesc.

Clopotul la rugă cheamă,
Tu zici, nu pot că am
treabă!
Când la mormânt conduci
frate,
Te miri oare, cum se
poate?

Jale mare te cuprinde,
De-ai putea, toate le-ai
vinde!
Numai moartea să nu-ți vie
Și tot timpul să te-amâie.

Ajută-mă, Doamne, Sfinte
Ca de astăzi înainte,
Numai Ție să-ți slujesc
Pe pământ cât mai trăiesc.

Să-mi cunosc păcatul meu
Și să merg pe Drumul Tău,
Iar la a Doua Venire
Fă de mine pomenire!

19.11.1995

DINU OLĂRAȘU -

„Poetul cu chitara”

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” a organizat în data de 26 octombrie 2017, o seară de poezie și muzică folk.

„Poetul cu chitara” DINU OLĂRAȘU, și-a prezenta cartea „AN” și CD-ul „BUN”. Evenimentul a avut loc la Hotel „REX” din Sighișoara.

Mihai Seracu, Traian Comșa, Gabriella Costescu, Dinu Olărașu

Cartea „AN” este dedicată bunicilor din Vulpășești, Ruxanda și Vasile Brașoveanu, iar pe CD-ul „BUN”, Dinu i-a numit pe toți cei care au stat alături de el în realizarea acestui album muzical la Isac Studio Brașov.

Actorul Nelu Roman a recitat poemele autorului, iar Adrian Ivanițchi, care, a și cântat, a spus: „Am fost martorul celor patru cărți, cele patru anotimpuri, care vin ca o încununare în această părțică de vreme, un AN. Dinu știe ce se întâmplă în odaia limbii române, creația în fapt, poezia.”

Au mai cântat Tiberiu Gheza și Traian Comșa, iar prezentarea cărții a fost

Tiberiu Gheza, Dinu Olărașu făcută de poeta Gabriella Costescu.

A-l numi pe Dinu Olărașu cant-autor, ori poet, ori folkist, ar fi o subapreciere. Dinu Olărașu este văzut ca un fenomen al muzicii folk fiind printre puținii reprezentanți ai genului ce nu folosește textele unor poeți celebri ci alege să le scrie el însuși. Dinu spune că are senzația că „**lumea are poftă de folk**”, că stă într-o așteptare frumoasă. Dar că așteaptă el însuși ca ceva să se întâmple, să-i dea mai mult aer sub aripi, acestui folk!

Ce pulbere frumoasă

Ce pulbere frumoasă
Prietenia
Când umerii ți-i învelește
și părul tău lucește bine
și melodia ta
răsună

iar până-n lună nu mai sunt
decât doi pași
două aripi te-ar duce sus
într-o clipită

ce pulbere frumoasă
prietenia
un vântișor
și-i risipită.
Dinu Olărașu a mulțumit
tuturor prietenilor care au

fost prezenți la eveniment, sponsorului Mihai Seracu, a cântat, ne-a încântat, am avut parte de o seară specială.

Mă bucur să fiu contemporană cu Dinu Olărașu, fiind prieteni de mulți ani, ca de altfel și alți sighișoreni, îmi face o deosebită plăcere să-l ascult, să fiu acolo unde iubitorii culturii se întâlnesc să petreacă împreună timp de calitate. Dinu Olărașu mai are și alte cărți publicate:

Dăruit eternității pe fereastră, Editura

Albatros, București, 1983

Traficul de transparență,

Editura Marineasa,

Timișoara, 1997

Frenetic, Editura Timpul,

1998

In, Colecția Semn, Editura

Brumar, Timișoara, 2001

Caietele toamnei, Editura

Artisis, 2003

Caietele iernii, Editura

Artisis, 2003

Caietele primăverii,

Editura Artisis, 2004

Caietele verii, Editura

Artisis, 2004

Vamă, Editura Eikon, Cluj-

Napoca, 2010

Dar, Editura Eikon, Cluj-

Napoca, 2013

An, Mega Mix – Iași 2016

**GABRIELLA
COSTESCU**

Lansare de carte

„Fetița care s-a jucat de-a Dumnezeu”

autor **Dan Lungu**

În data de 27. 10. 2017, la Brașov, în clubul de lectură al **librăriei „Șt. O. Iosif”** am avut parte de un invitat cu totul special: personalitate marcantă a literaturii românești contemporane.

Pe acest final de toamnă, librăria noastră a primit vizita scriitorului **Dan Lungu**. Domnia sa s-a alăturat cititorilor pentru a discuta pe marginea celui mai recent roman al său „**Fetița care s-a jucat de-a Dumnezeu**”. **Salonul Șt. O. Iosif** a fost arhiplin iar discuțiile savuroase s-au întins pe parcursul a mai multor ore.

Evenimentul a fost deschis de către Sever Gulea, care a spicuit din cariera impresionantă a autorului: pe lângă cariera de scriitor prolific, este profesor la „Facultatea Sociologie și Asistență Socială” din Iași și director al Muzeului Literaturii Române.

Sever Gulea a oferit și el impresiile sale pe marginea lecturii. Acesta a observat că domnul **Dan Lungu** pare fi un autor al marginalilor din România postcomunistă. Atât în acest roman cât și în cărțile sale precedente, autorul vorbește despre muncitorii concediați din marile uzine și obligați să se reprofileze, despre șomeri, despre cei trecuți de prima tinerețe ce și-au luat soarta în mâini și au plecat în străinătate pentru a-și întreține familia rămasă în țară. Dacă „Sunt o babă comunistă” vorbea despre marginalii anilor ‘90, „**Fetița care s-**

a jucat de-a Dumnezeu” vorbește despre marginalii anilor 2000. Însă viața acestora nu are o abordare melodramatică, așa cum se întâmplă des în reportajele TV, ci una realistă și chiar sociologică, poveștile oamenilor fiind recunosibile pentru mulți dintre noi.

Folosirea a două planuri de narațiune nu este ceva nou pentru **Dan Lungu**. Însă dacă la celelalte romane ale sale cele două planuri sunt temporale (prezent și trecut), în acest roman este mai degrabă vorba de două spații geografice (România și Italia) care servesc drept gazdă celor două fire narative ce se desfășoară în paralel.

Domnul **Dan Lungu** a avut o primă intervenție narativă citind două pasaje din carte pe care el le-a considerat ca fiind exemplificatoare, un pasaj din planul românesc și unul din cel italian. Acesta a mărturisit publicului că și-a dorit dintotdeauna să scrie un roman din perspectiva unui copil. A mai făcut acest lucru în proză scurtă însă pariul cu el însuși era să facă acest lucru în formatul de roman (una e câteva pagini și alta e sute de pagini). Inițial romanul trebuie să fie linear și să conțină doar povestea din România văzută prin ochii Rădiței, personajul principal. Lucrurile s-au schimbat atunci când autorul a mers în Italia pentru a face o serie de interviuri cu români plecați în peninsula la muncă. Proiectul respectiv a picat însă călătoria și interviurile realizate l-au inspirat pe **Dan Lungu** să insereze în romanul său planul narativ italian.

Maria Anghelescu, Viorica Negoiaș, Piroska Hanea, Gabriella Costescu.

Documentarea era deja făcută, fie ea și involuntară, așa că acesta a trebuit doar să ordoneze materialul pentru a se potrivi schemei scriitoricești a romanului său. Astfel s-a născut „**Fetița care s-a jucat de-a Dumnezeu**”, un roman la care autorul ține foarte mult și de a cărui personaje i-a fost foarte greu să se despartă atunci când el a fost gata.

Autorul a răspuns cu plăcere întrebărilor, nu puține, din sală, oferind cititorilor chei de lectură dar și explicații suplimentare referitoare la poveste și la construcția personajelor. De la Sighișoara au fost prezente Gabriella Costescu și Piroska Hnaea, Viorica Negoiaș din Cristian.

Am avut parte de-o seară cum nu

se poate mai plăcută în compania scriitorului **Dan Lungu** și a literaturii sale fascinante. Îi mulțumim și îl mai așteptăm pe la noi poate cu un nou roman.

Horia Nilesu

Nu ne mai vrea pământul

Nu ne mai vrea pământul pașii reci,
Picior desculț demult visează câmpul,
Pe tocurei cui se mișcă inimi seci
Și-n „Diplomat” își duc bărbații gândul -

Sorbim război și pace-ntr-o cafea,
Pe jar străin sufletul ni se arde,
Orice scânteie ni se pare stea
Și-orice hârtie se botează carte!

Viteza „sfântă” ne-a cuprins pe toți,
Bărbatul înșelat nu vrea dueluri -
Acum ne merge sufletul pe roți
Și cinstea se îngroapă prin hoteluri.

Vulgarii cerșetori mereu cerșesc.
Ei ne cunosc. O, suflete blazate,
O mână de întind ne cuceresc!
Le dăm și bani și țel și demnitate.

Ne râde moartea-n față după plac,
Judecătorii n-au nicio sentință -
Te văd zdrobit sărman sfârșit de veac,
Dar nu de arme, ci de umilință!

Și de-au uitat ce-nseamnă a trăi
Stimații jucători de-a moartea-n masă,
Tot una li-i a fi sau a nu fi,
Nici de copiii lumii nu le pasă,

Voi, menestrei și-ai poeziei soli,
Aprindeți struna, pana, să renască
Pământul de la pol până la pol

Și toată răsufierea omenească,

Să ne rămână viața foc nestins
Căci noi suntem răspunzători de moarte!
Trăind curat, cu sufletul ne-nvins,
Ne va ierta cândva pământul... poate...

Rugă

Ce cuvinte să-Ți spun, ce să fac să m-auzi
Că-i pământul bolnav într-o mare de surzi?
Știu că Tu ne ascuți când în noapte strigăm.
Cât mai taci? Cât mai e să ne scoți din
blestem?

Mai adânc, mai deplin ne-ngropăm în noroi
Răscolind fără rost maldăre de gunoi
Și mă tem de ceva: de-ntuneric mă tem,
Căci lumina demult parcă n-o mai avem.

Vin străinii să ia ce-a rămas de la noi,
Stelele le-ar fura și acidele ploi,
Am cedat voluntar tot ce-aveam mai divin,
Tot ce-i sfânt am vândut pe-o durere și-un
chin.

Ce cuvinte să spun, cum să fac să m-auzi
Că-i pământul bolnav într-o mare de surzi?
Dacă ieri Te-am pierdut, în genunchi Te
rechem.
Cât mai taci? Cât mai e să ne scoți din
blestem?

EMILIA AMARIEI

LARISA BIRIȘU

Ligia

(povestire)

Am pierdut numărul zilelor de când tragedia s-a întâmplat. Încă îmi răsună țipetele oamenilor undeva în străfundul minții. Mă trec fiorii doar când mă gândesc la ce a trebuit să fiu martoră: focuri de armă au trezit tot cartierul în plină noapte, urletele disperate se auzeau din toate părțile și oameni mascați ne răpunea unul câte unul. Copii, femei, bărbați: nu conta, toți urmau să aibă aceeași soartă. Eu am avut noroc și nu m-au prins, dar mi-aș fi dorit să nu fi fost așa.

Acum zac într-un bloc părăsit, departe de toată nebunia care a cuprins lumea. Număr orele până când urmează ca primele raze de lumină au să apară pe cer ca să pot începe vânătoarea pentru mâncare. Sper să nu fiu nevoită să recurg la violență din nou pentru ca să am ce mânca.

Lumea a devenit un loc sinistru. Oamenii se omoară între ei pentru ultima firmitură de pâine, pentru o gură de apă. Zilele când lumina soarelui mă mângâia au apus, iar acum ea îmi vestește începutul unei noi lupte pentru supraviețuire.

Prima rază începe să lumineze cerul. Este dimineață deja. Nu vreau să ies din apartamentul meu părăginit. Nu mai pot continua așa, este o nebunie curată. Când se va termina? Când?

toc - cineva mi-a bătut în ușă. Așa ceva nu ar trebui să se întâmple. Zona este prea săracă pentru ca cineva să vrea să se stabilească aici. Nu-i de bine.

toc Din nou. Mă mișc cât de silențios pot, îndreptându-mă către un rucsac în care se aflau toate lucrurile de trebuință în caz că trebuia să fug. Îl pun pe spate și mă duc către fereastră.

Stau la primul etaj, așa că nu ar trebui să pătesc prea multe dacă sar de aici.

bum - cineva a spart ușa. Îmi întorc capul și zăresc o femeie cu părul scurt care avea o lamă în mână. Respira greu, probabil de la efortul depus în a-mi rupe mie ușa. A făcut un pas înainte, iar eu unul în spate, din nou unul în față și încă unul până când s-a răstit la mine. M-am pitit și am încercat să scap pe lângă, însă a reușit să mă zgârie pe spate. Simțeam cum metalul rece îmi trece prin haine și apoi prin piele. Privirea mi s-a încheșat și genunchii mi s-au înmuiat de la frică și șoc. Am căzut la pământ, cu privirea către ușa spartă. Auzeam respirația femeii nebune, iar mintea mea căuta ceva asupra căruia să își concentreze atenția, altfel ceda.

Dintr-o dată am auzit un set nou de pași venind cu repeziciune către apartamentul meu. M-am gândit că aici îmi voi găsi sfârșitul. Însă în momentul următor, un bărbat cu părul lung și blond mi-a salvat viața. Nu am putut să îi văd fața în acea clipă, însă am auzit foșnetul hainelor și urletul asurzitor al femeii când a fost împinsă pe geam.

M-am ridicat încet de pe podeaua prăfuită, simțind cum fiecare mișcare îmi înrăutățește condiția.

„A murit?” Am întrebat cu glas tremurând pe binefăcătorul meu.

„Probabil că nu.”

„Vrei să mă ucizi și pe mine acum?”

„Dacă voiam asta, aș fi făcut-o din momentul în care femeia ți-a înfipt lama în spate.”

Nu i-am răspuns, ci am stat în liniște, cu capul plecat. Apoi am auzit cum se apropie de mine și mi-am închis ochii strâns, sperând că lacrimile care începeau să se formeze nu vor cădea. El s-a apropiat de mine și am auzit cum foșnea ceva într-o geantă. Am simțit mainile lui reci cum ma eliberează de greutatea bagajului, iar apoi a făcut ceva ce nu m-a luat prin surprindere: a început să se îngrijească de rănilor mele. Procesul era lung și destul de dureros, însă nu mă plângeam.

„Care este numele tău?” Am întrebat într-un sfârșit. Deși eram cu spatele la el, l-am auzit cum a râs slab în timp ce mă bandaja.

„Ligia.” Am râs când am auzit acest nume feminin, însă i se potrivea perfect, nu știu de ce. Am tăcut și el a înțeles de ce. Ceva îmi spunea că avem să petrecem mult timp împreună de acum încolo. Și speram că așa va fi. Nu mai sunt singură în tot haosul ăsta.

„Mulțumesc.” Și a înțeles ceea ce am vrut să îi spun prin acest cuvânt, încuviințând din cap.

NOIEMBRIE

Privind cu sufletul

*Prefect Lucian Goga, Ligia Coman, pr. Dan Ovidiu
Primar Ovidiu Mălâncrăvean, prof. Dorin
Ștefănescu, prof Daniel Todea.*

În seara zilei de 17 noiembrie 2017, la Sala „Sander” din Sighișoara, a avut loc vernisajul artistei Ligia Coman, care a expus 36 de picturi în acryl, lucrări în ulei și tehnici combinate, expoziție care va putea fi vizitată până în data de 8 decembrie 2017.

Deschiderea a fost făcută de profesorul Daniel Romeo Todea, urmat de primarul Sighișoarei, Ovidiu Dumitru Mălâncrăvean, prefectul județului Mureș Lucian Goga, preot Protopop Dan Ovidiu și profesor universitar dr. Dorin Ștefănescu, care a vorbit despre lucrările artistei:

„În tablou gândul se reflectă în ochi”

„Iată ce trebuie să ne dea întâi de toate tabloul: o căldură armonioasă, un adânc în care ochiul se afundă, o încolțire surdă” (P. Cézanne).

Expoziția de pictură a Ligiei Coman prezintă o explozie florală, flori întotdeauna deschise, dar și posibile capcane în care privirea poate să cadă. Sunt ele doar flori sau mai mult de atât? Transpar prin ele emoții transmise prin actul de creație? Să remarcăm pentru început că ele nu fac parte dintr-un peisaj al lumii. Chiar dacă trimit (prin titluri, bunăoară) la lumea exterioară, picturile sunt reprezentări ale interiorului. Ceea ce vedem sunt scene ale sufletului. Deci un peisaj scufundat care, prin mijloacele artei, ajunge la suprafață, se expune pe pânză și în orizontul

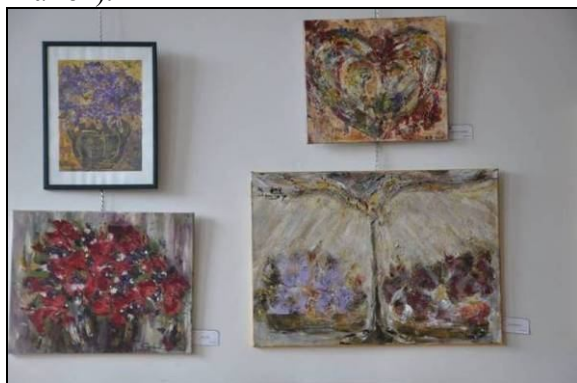
vederii. Invizibilul devine astfel vizibil. Miracolul constă în faptul că o suprafață plană, fără profunzime, se scobește potrivit unei profunzimi.

De aceea, poate, putem vorbi în cazul acestor picturi de lipsa perspectivei, cel puțin în înțelesul ei curent, de mediu al vizibilului, transparența prin care privirea trece. Ceea ce nu înseamnă că ele nu au o adâncime, dar nu una perspectivală, căci ceea ce e în adânc iese la suprafață, se dă cu totul fără să lase ochiului posibilitatea de a pătrunde. Dacă, așa cum spune Jean-Luc Marion, „perspectiva face privirea să iasă din tablou sau face tabloul să iasă din platitudinea sa”, de data aceasta e invers: lipsa perspectivei obligă ochiul să-și creeze propria perspectivă, să iasă din condiția sa și să întindă tabloul până la adâncimea de la care se vede. Aici fiecare privitor își deschide propria perspectivă, unghiul de vedere optim din care se deschide înțelegerea. S-ar explica astfel și absența chipului uman, a omului în general. Stilizări, am putea spune, dar stilul e omul, ca atare – chiar atunci când chipul omului se întrevede discret – el apare ca efigie a sufletului. Căci la urma urmei sufletul este cel care se dă în spectacol.

Un alt aspect de remarcat: permanența mișcării. Nu o mișcare bruscă, tulburătoare, răvășitoare, ci învăluitoare, tandră, aproape hipnotică. Mișcarea e o constantă, tablourile arată curgerea, și chiar dacă par să o fixeze într-un cadru, nu îi oferă decât cadrul. Dar în interiorul acestuia curgerea e o deschidere. Nimic nu e stabil, stabilit; duce către, deschide un orizont. De aceea, lipsa perspectivei propriu-zise e compensată de posibilitatea deschiderii ei spre privitor. Perspectiva e oferită acestuia, dincolo de rama tabloului.

E tocmai mișcarea mâinii care pictează, a liniilor curbe, rotunjite. În majoritatea tablourilor, totul e ondulat, întruchipând undele mișcării, bucle care închid și deschid totodată, și în fața acestor adevărate bolte ale sufletului, privirea se boltește. Este de altfel motivul în virtutea căruia, în câteva excepții, când sunt supuse mișcării, contururile devin vagi, incerte. Dar nu avem de-a face cu spectacolul confuz al unor pete colorate. Nimic nu e bine conturat pentru că, precum orice pictor autentic, Ligia înregistrează, nu inventează. Ni se prezintă o lume neconturată, în prefacere, în clocotul creației. O lume – am zice – fără ancoră. Și

fără centru? Căci, dacă ar fi așa, în lipsa centrului, ar fi o lume neancorată, în derivă. Nu e cazul întrucât, deși curgătoare, tablourile acestea își caută mereu centrul, obținut și pierdut. Am putea vorbi de o anume obsesie a centralității, uneori căutată, alteori expresia unui impuls nestăvilit. Și atunci centrul se pune, dar nu vine de la sine ci dintr-un fel de nevoie de a-l avea, de a-l vedea. E un centru care absoarbe privirea, făcând tocmai el imposibilă perspectiva, tras în sus sau în jos. „Privirea trebuie astfel să parcurgă distanța din care tabloul își trage propria viață. Tabloul e cel care face vie privirea, nu invers” (J.-L. Marion).

Dar cele mai reușite tablouri mi se par cele descentrate, în căutare, parcă încă nedesăvârșite, ușor neclare, creând un mediu difuz. Situație în care ele trăiesc din distanța pe care o creează și în care respiră. Distanță ce aerisește tabloul, impunând ritmul său interior spectatorului, somat să i se adapteze, așa cum un dansator urmează ritmul unei muzici. Acolo unde apar, totuși, linii ascuțite, prelungi, ca niște raze, ele imprimă mișcării o direcție subită, nerăbdătoare, graba de a ajunge. Dincolo, în celelalte, se stă în curgere, tabloul ne oferă schița de o clipă a unui răgaz, în care privirea poate contempla în voie.

Unele tablouri le-am putea numi naturi moarte, dar la o privire mai atentă, nimic nu e mort în această natură, ci arată natura în care viața – deși aparent oprită – continuă să fie mișcare, să se miște și să miște privirea. E o energie vitală care străbate până și aceste pânze în care totul pare înghețat în imagine. „Căldura armonioasă” și „încolțirea surdă”, de care vorbește Cézanne, se întrevăd și aici, creând – tocmai ele – adâncul în care ochiul se afundă.

În concluzie, în vorbele autoarei, „dacă vei privi tablourile, vei fi surprins că gândul omului se relevă prin fiecare linie sau punct”. Nu ne rămâne decât să ne lăsăm

surprinși de gândul pe care fiecare linie sau punct îl reflectă în ochiul cu care privim.”

(Dorin Ștefănescu)

În sală s-au aflat colegi și prieteni, artiști plastici și scriitori, iar seara s-a încheiat cu un moment artistic oferit de „poetul cu chitara”, Dinu Olărașu.

Pictura Ligiei, rămâne zborul zilnic al unei trăiri în culoare și înălțare spirituală, interiorizarea în bucuria de a simți lina plutire fină de fluturi, am fost fascinată privind cele 36 de lucrări, care, de la prima la ultima, mi-au înșirat sufletul FOTOGENIC al artistei.

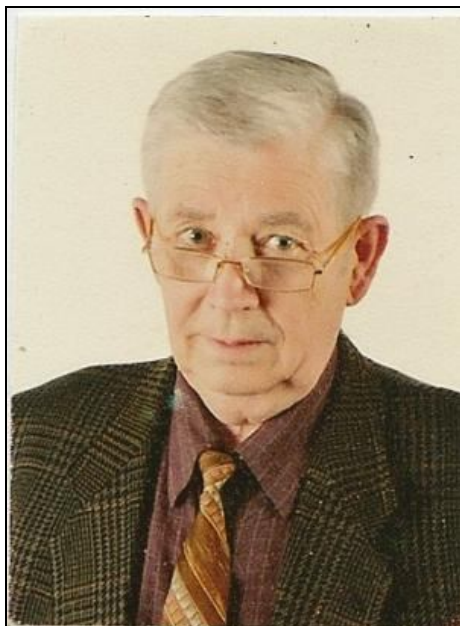

Dinu Olărașu

Contează ce am simțit și ce mi-a spus sufletul fiind în fața unor lucrări care mi-au redat scene luminoase din vatra sufletului. Cine poate să vorbească mai clar decât simțirea interioară? Unii spun că fluturii trăiesc doar o zi, dar nu înțeleg că amintirea trăită prin zborul de o zi, aripile multicolore, lasă o veșnică amprentă pe retină, în minte și în suflet, a ceva mirific și luminos. Ce sentiment plăcut am luat în suflet. Mulțumesc și prețuiesc.

GABRIELLA COSTESCU

MIRCEA DORIN ISTRATE

BISERICA NEAMULUI, cuibar de smerenie, speranță și alinătoare de suflete

În zilele din urmă, pașii m-au purtat pe mine și pe alții ca mine în mai multe lăcașuri de cult de pe raza județului nostru: Sărmașu, Papiu Ilarian, Senereuș, Bălăușeri, Albești. Am văzut și mi s-a bucurat inima, biserici pline de oameni, îmbrăcați în frumoase straie populare, purtate ca pe vremuri, cu grijă, cu respect pentru ele, cu fală, toți închinători la sfintele icoane în smerit și cu bunăcuvință și mi-am zis că, încetul cu încetul biserica revine din uitare și odată cu ea, iar sufletele celea care au rătăcit pentru o clipă cărarea credinței, se întorc la matcă.

M-a mai bucurat un lucru, că cei plecați din sat și domniți de-acum pe la orașe, mai caută încă biserica ce pe mulți i-a botezat și i-a cununat, pentru a li se ierta mai multe: uitarea neamului lor rămas aici în găuacea satului cel nemurit, a vârstei copilăriei cu raiul său plin de preacurat, a toate celea câte el, bătrânul sat i-a învățat cândva, bunăcuvința, smeritul, rostirea adevărului și multe altele pe care acum le-au pierdut.

Dinuca Burian – Biserica „Sf. Mina” Sărmașu

M-am mai bucurat că preoții cei tineri se bucură de respectul oamenilor și că implicarea lor în evenimentele comunității încep să de-a roade. Că doamnele preotese și copiii lor, așa cum li-i menirea, sunt alături de preoți la sfânta liturghie, în corul bisericii sau în strană. Că la evenimentele culturale mai mari, primarii, chiar dacă sunt de altă religie (Papiu Ilarian, Senereuș) au stat în rând cu ceilalți la biserică alături de români, toată slujba, spre cinstea și lauda lor. Că doamnele preotese, multe din ele cadre didactice, au gătit, au servit oaspeții după sfânta liturghie, străduindu-se ca totul să se desfășoare fără cusur. Că, la aceste mari evenimente, culturale, bisericești, ori de altă natură pentru comunitate, un sobor de preoți vin să de-a stălucire, importanță, greutate, acelu eveniment, mulțumind sufletul, alinându-l lecuindu-l, îmbucurându-l.

E bine că preotul revine și își ocupă locul pe care l-a avut și îl merită în comunitate, pentru că fără el și implicarea lui în cele lumești ale satului românesc, ruina sufletului nostru ne-ar prăbuși în deznădejde, în păcat, în neputință.

Dar sfintele biserici, unele din ele, sunt mai pline ca altădată și pentru că oamenii nu mai găsesc rezolvarea

problemelor lor la cei puși să îi ajute, ei nu mai cred că cei de sus mai țin cu neamul și cu țara, mai simt durerea, dejnădejdea lor, nevolniciile și nedreptățile ce li se fac și, atunci, își pun toată nădejdea și speranța în palma Dumnezeului Nostru cel Bun și Iertător, nădăjduind că doar de la El mai așteaptă ajutorul ce va să vină.

E mare nevoie de biserică și de slujitorii ei, pentru că am ajuns astăzi acolo cu neputințele noastre, cu nedreptățile ce ni se fac, cu relele noastre ce ne-au cuprins ca volbura inima și sufletul întinându-ne în minciună, răutate, lașitate și câte altele, de mai mult și mai jos aproape că nu se mai poate.

Sigur că mai e încă destul până când preotul va fi un stâlp al comunității, dar îmbucurător este faptul că el își câștigă încă de pe acum acest statut, urcând treaptă cu treaptă, maturizându-se, înțelepțindu-se și învățând de la cei mai în vârstă, anume lăsați aici, printre noi, de Domnul, ca modele de urmat.

Păcat, mare păcat că prea multe dintre parohiile noastre sunt astăzi tot mai puțin numeroase, tot mai îmbătrânite, tot mai însingurate, că preotul satului mai mult înmormântează decât botează, că și el sărăcește odată cu parohia pe care o păstorește, că unele sate se afundă în uitare. Dar până ceva se va schimba la noi în binele pe care îl așteptăm cu toții, satul trebuie să aibă, așa cum a fost din totdeauna, preoți vrednici și de toată lauda, care să țină oamenii pe calea cea bună, să le de-a speranțe, nădejde alinare, că uneori doar atât ne-a mai rămas.

Cuibar de veșnicie

N-a mai trecut de-un veac prin satul meu
O turmă coborâtă de la munte,
Iar pe ciobanul cu cojocul greu
De-abia-l mai țin ca-n vis, în a mea minte

Pe ulița bătrână și pustie
N-am mai văzut de mult un car cu boi,

Grupul „Graiul Câmpiei” la „Sf. Mina” – Sărmașu

El s-a făcut icoană-n veșnicie
Lăsându-și urma înstelată-n noi.

Hăită-i moara, gâtu-i sfârâmat
Și înierbată e de-acum cărarea,
Pe-aicea vremea-i tristă, de-nserat,
Iar locul l-a cuprins înstrăinarea.

Nu-i joc la popa-n șură ca odată,
Iar strana la biserică-i mai goală,
Nu stau duminica bătrâni la poartă,
Nu vezi femei cu prunci-n a lor poală.

Nici larmă nu-i pe uliți și-n ogradă
Că n-are cine încă a mi-o face,
Copii nu sunt, cum fostu-mi-au grămadă,
Așa că satul moare-n liniște și pace.

Și-n sfânta zi, abia dacă se-ngână
Colindul cel smerit, înălțător,
Că vâna ăstui sat de-acu-i bătrână
Și-a noastre datini pier, încetișor.

Rămâi cu bine, tu, viespar de lume
Ce-ai fost a vieții noastre veșnicit,
Vei sta de-acum, cu-a tale toate bune,
În gândul nostru-n cuib de nemurit.

11.11.2017

Bucuratu-s-a și alinatu-s-a și sufletul nostru

Sunt parcă tot mai rare întâlnirile cu cântecul și jocul românesc autentic, pentru că o bună parte din obiceiurile și tradițiile noastre cele vechi, primite ca sfântă moștenire de la moșii și strămoșii noștri se pierd, nemaivând cine a le duce mai departe, pentru că în satele noastre îmbătrânite, vlăguite de-acum, nu mai există tinerime dornică de joc și de cântecul nostru popular, cel curat, adevărat și simțitor a toate necazurile și bucuriile vieții.

Ansamblul Folcloric „Doina” din Albești

Tocmai de aceea plânsumi-s-au ochii și lacrimatu-mi-a sufletul meu și a celor care, mulți la număr, am fost prezenți la sărbătorirea, așa cum se cuvine, a 50 de ani de existență a Ansamblului Folcloric „Doina” din Albești, în 11.11.2017, manifestare desfășurată pe parcursul multor ore de spectacol, în primitoarea sală a Căminului Cultural din localitate. Au onorat cu prezența lor ansambluri folclorice din împrejurimi și încă mult mai departe până la țarm de mare. Au fost prezenți primarii dimprejur, personalități ale vieții publice și culturale, președinți de ligi, fundații, asociații, societăți culturale, poeți, ziariști, televiziuni, francezii înfrățiiți cu Albeștiul, toți și toate cele necesare care să cinstească, să înobileze și să de-a importanța meritată unui asemenea moment.

Și am simțit și am văzut cu toții acolo, pe scenă, atâta culoare și frumos revărsată peste ochii sufletului nostru din frumosul și culoarea neasemuitului nostru port popular din zonă și din alte locuri, port popular care parcă dă măreție, fală și îl înobilează pe purtător. Cine știe citi o ie va găsi acolo, în cusătura și culoarea ei, atâtea însemne purtătoare de informații transmise din generație în generație, ca și în tăblițele de la Tărtăria. Va mai găsi acolo sufletul celei care a cusut-o, cu toate bucuriile și tristețile ei, cu toate speranțele sale, locul său în societate, zona din care vine, etc.

Și am mai văzut acolo, acea autentică și expresivă trăire a omului în jocul popular, venită din simțirea și dorința sufletului său de a se descătușa, de a se elibera, pentru a se simți în plutirea dansului, liber ca pasărea cerului. În joc este nu numai pasiune, nu numai frumusețe ci și multă noblețe, revărsare de energie, eleganță, trăire, forță, putere. Și mai presus de toate urmăriți numai jocul celor tineri și mai apoi jocul bătrânesc și veți desluși în ele toată înțelepciune vieții, toată stare și trăire vârstei omului, jale, bucurie, iubire, speranță și visare. Și asta pentru că, aici și aiurea, cântecul popular și jocul sunt o stare a sufletului fiecărui popor, care îl individualizează de alte popoare, esența a ceea ce el a acumulat de-alungul istoriei sale, a ceea ce vrea să ne transmită.

Asta am văzut și am simțit noi, trăitorii unei clipe de noroc, aflați cu inima și sufletul alături de inima și sufletul celor din Ansamblul „Doina”- Albești, într-o frumoasă zi de toamnă când, ei, sărbătoriții, s-au simțit a fi buric de lume. Și asta au și fost. Cinste lor și tuturor celor care se străduiesc să-i țină încă fala lumii.

„La mulți ani!” vouă celor trăitori și purtători de frumos și bucurie pentru a fi leac și alinare sufletelor noastre întinate de toate păcatul acestor mincinoase vremi.

Mircea Dorin Istrate

Sub lumina cuvintelor

„100 de cărți pentru Marea Unire”

la Sărmașu

În perioada 24-26 noiembrie 2017, în orașul Sărmașu a avut loc un amplu program de evenimente organizat cu prilejul sărbătoririi Zilelor Bibliotecii „Liviu Rusu”, aflate la a șaptea ediție.

Această sărbătoare, organizată de Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu”, Primăria orașului Sărmașu, Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, cu sprijinul partenerului Libris.ro Brașov, s-a desfășurat după următorul program: vineri, 24 noiembrie, a fost o zi dedicată Zilei Naționale a României, marcată printr-un concurs de recitare-poezie patriotică dedicată Marii Uniri, precum și lansarea colecției „100 de cărți pentru Marea Unire”, un proiect finanțat de Consiliul Județean Mureș; Sâmbătă, 25 noiembrie 2017, bibliotecile din localitățile Ibănești, Zau de Cîmpie, Râciu au fost invitați de onoare la carnavalul pentru elevi „Personaje literare”, iar ziua de duminică a încheiat calendarul manifestării sub genericul „Minte sănătoasă în corp sănătos” prin care drd. Oana Bogdana Greblă a oferit consultații gratuite de terapie nutriționistă.

Aflându-ne în pragul centenarului Marii Uniri, programul din prima zi, dedicat Zilei Naționale a fost cel mai amplu, cu invitați de seamă, printre care: **ing. Ioan Mocean**, primarul orașului Sărmașu, **Nicolae Băciuț**, directorul Direcției Județene pentru Cultură Mureș, **Gabriella**

Costescu, președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, poezii **Răzvan Ducan** și **Viorica Șutu**, **prof. Covaci Laurean Vlad**, directorul Liceului Teoretic „Samuil Micu” din Sărmașu.

În deschidere, domnul primar a salutat prezența celor invitați afirmând că „domniile lor dau greutate, putere culturală evenimentelor organizate în Sărmașu”, de asemenea apreciază faptul că a intrat în tradiția bibliotecii orășenești organizarea unor evenimente „în semn de apreciere, omagiere a celui care a fost filozoful, criticul literar, esteticianul Liviu Rusu, al cărui nume îl poartă biblioteca din Sărmașu”, și că rolul și valoarea orașului în Câmpia Transilvaniei „este unul mare, și Sărmașul trebuie să devină un centru economic, social, cultural”.

A urmat apoi concursul de recitare, desfășurat pe două secțiuni, una pentru elevii din învățământul preșcolar și primar, iar cealaltă pentru elevii de gimnaziu, unde un număr sporit de elevi de la școlile din Sărmașu, Balda, Sărmășel Sat, Sărmășel-Gară, Vișinelu, Cămărașu, Zau de Cîmpie, au emoționat juriul și asistența prin versurile rostite și prin talentul de a plasa mesajele poeziilor patriotice adânc în sufletul auditoriului. După o deliberare cât mai obiectivă, președintele juriului, dl. Nicolae Băciuț le-a oferit câte o diplomă și o părintească sărutare celor mai mici dintre participanți, iar dl. Răzvan Ducan, membru al juriului, a oferit diplomele elevilor de gimnaziu.

Un alt moment important pentru marcarea acestui eveniment l-a reprezentat lansarea colecției „100 de cărți pentru Marea Unire”, prezentată de dl. Băciuț.

Acest proiect reunește 100 de cărți scrise de autori mureșeni, 50 dintre ele fiind tipărite deja, iar celelalte urmând să fie tipărite în scurt timp și să intre în circuitul public, să fie promovate, pentru că, așa cum spunea directorul Nicolae Băciuț, *„activitatea unei biblioteci nu se rezumă doar la împrumutul și returnarea cărților, ci înseamnă promovarea cărții, a scriitorilor și a actului de cultură”*. Proiectul s-a născut din respect față de jertfa, de gestul de înaltă demnitate pe care l-au făcut mureșenii prezenți în decembrie 1918 la Alba Iulia, de aceea la marcarea centenarului colecția va fi prezentată în toate bibliotecile „vii” din județul Mureș, la diferite conferințe și simpozioane, iar în luna noiembrie a anului următor va avea loc o expoziție chiar în orașul Marii Uniri.

În continuarea evenimentului, autorii invitați, Răzvan Ducan, Gabriella Costescu, Viorica Șutu, ale căror opere fac parte din colecție au încântat prin momentele lirice și prin cuvintele frumoase rostite.

Poetul Răzvan Ducan spunea că *„a-ți iubi patria trebuie să fie o idee permanentă pentru fiecare dintre noi”*, iar prin recitarea unor versuri din volumul „Torna, torna” a urmărit reîntoarcerea la tradiții, iubirea de patrie, iubirea de țaran, de pământ.

Poeta Gabriella Costescu a menționat faptul că se simte onorată *„să fie contemporană cu acești scriitori minunați, acești oameni de suflet care se hrănesc cu cuvântul, pentru că oamenii nu se hrănesc doar cu pâine”*, și a sensibilizat auditoriul prin versurile poeziilor „Iarna” și „Dureri în Ardeal”, cuprinse în volumul „Lacrimă de liliac”, prin care a tradus în limba poeziei trăirile sale personale, după cum scrie în

prefață domnul Nicolae Băciuț.

În continuare, a luat cuvântul doamna Viorica Șutu, care, cu multă emoție, recită versurile poeziilor „*Semănătorul*” și „*Fără răspuns*”, după care doamna bibliotecar Dinuca Burian, amfitrioana întregii manifestări, a prezentat în câteva cuvinte cartea „*Sărmașu – file de monografie*”, a cărei autoare este.

La finalul prezentărilor este invitat să ia cuvântul directorul Liceului Teoretic „Samuil Micu”, domnul Covaci Vlad, care felicită managerul de proiect al acestui program, pe doamna Burian care *„dovedește preocupare pentru viața culturală a orașului Sărmașu, organizând diverse activități cultural-artistice prin care implică atât elevii liceului din Sărmașu, cât și elevi de la școlile din localitățile din împrejurimi”*.

Pe tot parcursul programului, printre momentele de recitare și alocuțiunile invitaților, atmosfera a fost întreținută de cântărețul de folk, Traian Comșa din Sighișoara, care a cântat mai multe melodii din repertoriul Cenaclului „Flacăra”, melodii proprii pe versurile lui Nicolae Băciuț, iar la final, pentru că se apropie Crăciunul, o colindă din repertoriul Irinei Loghin, și de asemenea, scenetele jucate, cu mult talent actoricesc, de câțiva elevi ai liceului „Samuil Micu”.

ÎNDOROSTENITA

39

Liniște
am obosit de-atâta liniște
pe cărările codrului
tânăr în zadar
descarc arma și tresar
speriat de Luna care se dezumflă
ca un balon înțepat de-albină
deasupra poienii
liniște
am obosit de atâta liniște
și de greutatea de-a purta
în memorie
ipoteticul vânat.

40

Cât de neprietenos mă privești
oglinză!
Te zgâiești la mine
și-mi tai brazde adânci
în colțuri neregulate
caricatură
ochii mei nu mai seamănă unul cu altul
dinții îmbucă buza de jos
guler - pielea fină
cade peste gâtul meu subțire.
Nu mai întrezăresc altceva
decât o idee
ascunsă după gene.

41

Izvor
nu mă soarbe nimeni
de la-nceputul lumii
numai eu mă vărs
din mări îmbrățișate
de vulcani,
o piatră incandescentă a spart
fereastra inimii mele,
de când aștept să intre
în mine prospețimea speranței,
de când aștept să scape
timpul din spirală!

42

A încremenit timpul în piatră
a încărunțit Luna Ulcior
mai întorc clepsidra înc-odată
de drumul fără de-ntoarcere
mi-e dor
marea șterge flămândă, toate
scrisorile mele
scrise pe nisip
noapte de noapte
până dimineața în zori
toate algele piaptână valuri
legându-mi inel pe picior
îndorostenită -
Doamne, dacă m-ai citi
mi-ar fi mult mai ușor!

SORINA BLOJ

Surpriza a venit la final, când zâmbete pe chipurile celor prezenți doamna Burian a invitat în scenă trupa „Reușim împreună”, o trupă de dans formată din copii cu deficiențe neuropsihice care au

dansat un dans medieval și grupul de la Ibănești care a închis programul zilei cu un cântec patriotic.

Prof. Covaci Laurean Vlad
Prof. Covaci Aletta Maria.

SONIA HOISAN

Dă-mi

Da-mi o foaie albă
Să plâng pe ea, din sufletu-mi murdar,
Cuvinte...

Dă-mi... fără să-ți cer
Din toamna dulce, cu ploile reci,
Iubire...

Dă-mi frunze
Să-mi iau, din foșnet șculori,
Fericire...

Dă-mi ploaie
Să știu că cerul plânge
Mântuire...

Mai dă-mi doar o pasăre
Să-mi iau, din cântecul ei,
Speranțe...

19 noiembrie 2016

Ucis de ninsoare

Cu doruri mute
Îmi plâng amarnic
Sufletul tomnatic
Ce astăzi s-a stins.

La prima ploaie rece
Amorul s-a aprins,
Prima ninsoare-

Focul l-a topit.

Cu doruri mute
Îmi plâng amarnic
Sufletul tomnatic
Ucis de ninsoare.

17 noiembrie 2016

O sută șaizeci și trei

Geamu-i transpirat
Și-n fața lui un metru
nu se vede...
Bat ritmuri cu creionu-n masă.
Pe geam apa cade șiroaie
Ochii mi se-nchid încet,
Ritmul nu-i alert...

17 ianuarie 2017

O sută patruzeci și nouă

Cu sufletul curat
Și-o foaie de hârtie
În față ți se-ntinde
Un univers de basm.
Între file șade
Bine ferecată
Câte-o zi din an.

31 decembrie 2016

Sfârșit

Scrumul de țigare înecat în pahar
Și ceara fierbinte peste cuvine plânsă
Mărturisesc focul creației ce tocmai s-a
stins.
Cernela-i întinsă și călimara-i spartă,
Din foaia creației doar jarul mai e...
Fumul e dens și noaptea lungă:
Luna e martor și timpul dușman,
Creația a ars și cenușa e udă
Pana-i pierdută și timpul trecut...

3 ianuarie 2017

DECEMBRIE

Sighișoara în sărbătoare - 99

Pentru a sărbători Ziua Națională a României și împlinirea a 99 de ani de la Marea Adunare Națională din 1 Decembrie 1918, la Sighișoara s-au desfășurat astăzi o serie de manifestări.

La Monumentul Latinității, în centrul Sighișoarei a fost programat un ceremonial militar, urmat de o slujbă religioasă, alocuțiuni, evocarea momentelor de la 1918, depunere de coroane, o paradă militară și o paradă a portului popular.

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” a participat la 1 decembrie 2017, la depunerea de coroane la Monumentul Latinității, cât și la toate celelalte activități organizate pe plan local, de Primăria Municipiului.

Chiar dacă a plouat, mulți sighișoreni, parte dintre ei tineri au fost prezenți în Centrul Sighișoarei la Manifestările dedicate Zilei Naționale a României.

Voican Florin, Piroška Hanea, Ștefania Pârlea, Anda Voican Gabriella Costescu, Emilia Țăran

Lansarea Anuarului „Alt Schaessburg” nr. 10

Muzeul de Istorie și-a lansat astăzi o nouă ediție a Anuarului. Cei pasionați și interesați de istoria Sighișoarei vor găsi subiecte de interes în paginile Anuarului „Alt Schaessburg” nr 10, cercetări ale unor specialiști și însemnări din trecutul orașului nostru. Lansarea a avut loc la Centrul de Informare și Promovare Turistică (Sala „Sander”), de la ora 12.00. Detalii despre acest al zecelea număr al Anuarului și despre conținutul său a oferit directorul Muzeului de Istorie Sighișoara Nicolae Teșculă.

Nicolae Teșculă, primar Ovidiu Mălâncrăvean

Anuarul se distribuie gratuit la Muzeul de Istorie, sighișorenilor interesați dar și delegațiilor care vin în orașul nostru, directorul Muzeului susținând că în urma cu o lună colecția de Anuare a Sighișoarei a ajuns la Muzeul din Beijing.

Primar Ovidiu Mălâncrăvean, Dorin Stanciu, Nicolae Teșculă

Vernisajul Expoziției de pictură „Salonul de Iarnă” – Asociația „Alma Mater Castrum Sex” a avut loc de la ora 13.00 la Turnul Fierarilor. A oferit detalii despre lucrările expuse, artistul plastic sighișorean Dorin Stanciu.

Expoziția de pictură „Salonul de Iarnă” cu lucrări ale artiștilor plastici sighișoreni poate fi vizitată în mod gratuit atât de către sighișoreni cât și de către turiști, pe parcursul acestei luni, la sfârșit de săptămână, în zilele de sâmbătă și duminică între orele 10.00 și 18.00.

Un spectacol deosebit susținut de Cenaclul LUMINĂ LINĂ și părintele Doru Gheaja, a avut loc, cu începere de la ora 17.00 la Sala „Mihai Eminescu”. Spectacolul a fost organizat de către Municipiul Sighișoara și a încheiat manifestările dedicate zilei de 1 decembrie, Ziua Națională a României.

Cenaclul „Lumină Lină” de la Sibiu a fost condus de preotul Cătălin Dumitrescu. Sala a fost arhiplină, spectacol în care prin cânt și vers s-a vorbit de obârșiile, credința și demnitatea națională a românilor. Concertul de colinde și cântece patriotice „România în sărbătoare” a fost televizat de TV TRINITAS.

Preot Doru Gheaja

Moderator al întregului spectacol, părintele Dumitrescu a menționat: „1 decembrie e ziua noastră cea mai sfântă! Mă doare prea mult pieptul pentru țară, pentru lacrima limbii române, pentru lipsa de identitate și nu știu ce să mai fac. Parcă am destinul rupt...Patriotismul a fost prea lesne abandonat de extreme. Pentru că totuși istoria înseamnă timp, adică trecut, prezent și viitor. Și cea mai mare rană e prezentul. De aceea mă reîntorc firav în poem, fără a avea pretenția ca aceste biete versuri să devină un șlagăr.

1 Decembrie

Și după câte răni insistă,
Pământul țării să îl frângă
1 decembrie rezistă
Ne este ziua cea mai sfântă!
Abandonată zi de praznic,
Când noi urgii din nou se întâmplă,
1 decembrie cel falnic,
Rămâne ziua cea mai sfântă.

Și-mi este greu să scriu poeme,
În mine lacrimi se frământă,
Dar totuși între mii de teme,

Nu pot să am o zi mai sfântă.

Ați pus istoria în urnă,
Ați pus profesori să ne mintă,
Dar a rămas în noi o urmă,
1 Decembrie, zi sfântă.

Nu ne excludeți de pe listă,
În noi calendarul se frământă,
1 decembrie rezistă,
E ziua noastră cea mai sfântă!

Doru Gheaja

În aceeași sărbătoare

1 decembrie este o zi specială la Radio Son. 22 de ani de activitate.

„Este ziua noastră, ziua radioului local, ziua tuturor sighișorenilor, ziua tuturor românilor.

Pe parcursul întregii zile aflați de la noi informații privind manifestările acestei zile deosebite, organizate în oras, în județ și în țară. Astăzi întreg programul Radio Son este adaptat unei zile de sărbătoare.

Astăzi Radio Son împlineste 22 ani de emisie și vă mulțumim vouă, ascultătorilor noștri pentru acești ani. La mulți ani România, La mulți ani ascultătorilor Radio Son.”

**Anca Maria Radu
Echipa RadioSon**

Rugăciunea dă sens vieții

Într-o zi, Domnul Iisus vine la scaldătoarea „Vitezda”. Vede mulțimea de răni ale diferiților bolnavi, care așteaptă să fie duși în apele vindecătoare. Deodată, vede o sărmană făptură ce pare a avea mai multă nevoie de atenție decât toți ceilalți. El o întreabă atunci: „Voiești să te faci sănătos?” Paralicul neajutorat îl privește și îi răspunde: „Doamne, nu am om să mă arunce în scaldătoare. Trezeci și opt de ani am așteptat.” Trezeci și opt de ani lungi și grei, așteptând un om care să îl ajute. Ne putem imagina disperarea din spatele acestor cuvinte: „Doamne, nu am om”. Cât de bine cunoștea acest om durerea singurătății!

Un vestit medic a fost rugat la un moment dat să spună care este cea mai cumplită boală. El a răspuns: „Singurătatea.” Un altul o descria ca pe „cea mai devastatoare boală a vremurilor noastre”. O suferință care o depășește cu mult pe cea provocată de lipsurile materiale căci ce poate fi mai copleșitor decât a fi singur pentru totdeauna.

Singurătatea nu ține cont de vârstă și de aceea există singurătatea copiilor, singurătatea adolescenților, singurătatea în cadrul căsătoriei. Există și tragica singurătate a pierderii unei persoane iubite sau a anticipării morții cuiva. Bătrânețea are și ea culoarea singurătății. Știți ce înseamnă să trăiești acest sentiment al inutilității? Să nu te sune nimeni la telefon, să nu te caute

Ligia Coman

nimeni, să nu aibă nimeni - săptămâni întregi - nevoie de tine, să nu folosești nimănui. De câte ori nu ne uităm în jur și vedem că nu e nimeni lângă noi să ne mângâie și să ne ștergă lacrimile curse din cauza singurătății? Ce greu trebuie să fie să știi că ai nevoie de ajutor și ajutorul să nu vină de nicăieri. Multe au fost astfel de momente!

De multe ori ne-am întrebat de ce nu sunt pomeniți cei singuri în Predica de pe munte, de ce lor nu li se promite nimic? Doar și ei poartă o cruce... Apoi am înțeles că singurătatea nu este o virtute, ci un viciu. Singurătatea dezumanizează, nu merită nimeni nici un premiu pentru asta.

Citim în Cartea Genezei: „Domnul a spus: nu este bine pentru om să fie singur.” El i-a creat omului tovarăș ca terapie pentru singurătate. Răspunsul nostru pozitiv la cererea „Doamne, nu am om” nu doar va oferi soluție la problema singurătății, ci va da și sens vieții noastre.

La o cină, gazda evenimentului, o femeie intens implicată în opere sociale, a fost chemată de trei ori la telefon în timp ce mânca. După al treilea telefon s-a întors la masă iritată, spunând: „Nimic mai groaznic decât să fii deranjată tot timpul.”

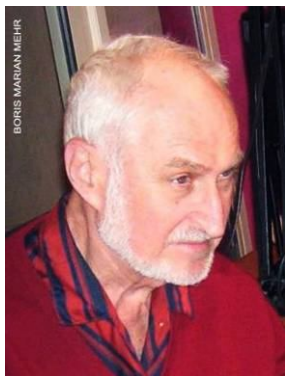
Unul dintre oaspeți i-a spus: „Există un lucru mai groaznic: să nu fii deranjat niciodată.” (pr. Anthony M. Coniaris) „Doamne, nu am om...” i-a spus paralicul lui Isus. Dar avea un Om - Omul Dumnezeu, Iisus însuși. Și noi îl putem avea pe Iisus ca Prieten și Însoțitor în viață, ca să ne întărească, pentru că singuri am fi slabi; să ne dea curaj, pentru că singuri am fi lași; să ne repete promisiunea prezenței Sale, pentru că altfel ne-am pierde în singurătate

Pr.dr. Gheorghe Nicolae Șincan

RÂNDURI – GÂNDURI

BORIS MARIAN MEHR

S-a născut la 19 noiembrie 1941, în Rusia, regiunea Stavropol (Caucazul de Nord). A venit în România, în 1945, a absolvit liceul Sf. Sava, din București, în 1959, apoi studiile ingineresti, în 1965, la Moscova.

Debutul literar - în 1968, cu versuri, în revista „România literară”, cu girul lui Geo Dumitrescu, apoi a publicat la „Luceafărul” (prezentări de Grigore Hagiu, Ilie Constantin).

A obținut Premiul Cenaclului „Nichita Stănescu” în anul 1987.

Volume publicate: șapte volume de versuri, la editurile Litera, Cartea Românească, Albatros, Ed. Nouă (Asociația Scriitorilor din București), lectori fiind, respectiv, Radu Albală, Florin Mugur, Georgeta Dimisianu, Horia Gârbea. A mai publicat trei volume de eseuri despre personalități și momente din istoria evreilor, la editurile Hasefer, Ed. Nouă:

Numele profesorului (1986),

Profesorul de fericire (1989),

Vocea profesorului (1993),

Mers în pustiu sau căutarea lui Dumnezeu (2005),

Dicționar sentimental (2006),

Adesea între ore solitare,

Bazar oriental (p.I, p.II),

A bis sau a șaptea poartă (2008) - Editura Nouă - Asociația Scriitorilor din București,

154 de Sunete” (2009) – Editura Granada,

Infernul de toate zilele (2011) - Editura Granada,

Intre infern și paradis - Opera Omnia - Poezie contemporană (2013) - colecție coordonată de Cassian Maria Spiridon –

editura Tipo-Moldova, antologii colective diverse (în România, Franța), printre care Antologia Poemului fantastic contemporan *Cerul de Jos*, volum îngrijit de Mihail Grănescu - Editura Virtuală, 2013,

Balaurul și Miorița- volum coordonat de Mihai Grănescu, *Bal la Palat*, Ed. Granada, antologii *Cronopedia*, *Confluente lirice*, ș.a.

Colaborează la numeroase reviste din țară și din străinătate. Pe parcursul timpului a fost redactor la mai multe publicații. În prezent face parte din colectivul de redacție al revistei „Realitatea evreiască” și al revistei internaționale de cultură „Cervantes”.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1994.

Aprecieri critice - Dicționarul General al Literaturii Române - Editura Academiei (coord. Eugen Simion) – 2008; Dicționarul Scriitorilor Români - Cluj - autor Aurel Sassu; Dicționarul Scriitorilor Români de azi - Iași, 2011 - Boris Crăciun, Daniela Crăciun; Istoriile literare ale lui D. Micu, H. Zalis, Marian Popa; Articole în reviste - Alex Ștefănescu (Flacăra), Gh. Grigurcu (Steaua), H. Zalis (Contemporanul), ș.a.

Paradoxuri:

- Unii se nasc bătrâni, alții mor tineri.
- Unii vorbesc neconținut despre iubire, alții doar iubesc.
- Unii vorbesc, alții scriu.
- Unii scriu mult și prost, alții scriu mult și bine.
- Nu toți care scriu puțin scriu și bine.
- A nu se confunda nesinceritatea cu fantezia.
- Prietenul se cunoaște la nevoie, dar și la durere.

Citeam manuscrisul

M-am liniștit, aproape
că nu mai am nimic de pierdut,
Anii sunt la locul lor, stima și iubirea
Stau și ele undeva, ascunse,
Cărțile nevândute le-am donat
la un azil de bătrâni,
de ce să nu plece și ei fericiți,
cu o metaforă în gând?

Singura mea avere,
omul de lângă mine,
supraviețuiește cu mine,
cu iubirea dăruită unul altuia,
precum fructele culese-mpreună,
veți spune, vai ce idilic,
nu, cel mai înalt gând
este și cel mai simplu,
nu-l schimb nici pentru zece tratate
de filosofie kantiană și hegeliană.
O nedumerire tot am,
cum va suporta pământul
atâta iubire și sete de ea?

Speranță

Pe fruntea mea alunecă un glonț,
Ca un melc însângerat,
Câte gloanțe nu și-au sfârșit drumul
În trupul fratelui, surorii noastre?
Fumul, ca o plasă subțire de păianjen
Îmi învăluie inima, seara vine la mine
Cu tălpile carbonizate, stelele mi se par
cusute
Direct pe piele, de pe fruntea mea
Se desprinde zăpada însângerată,
Am purtat și eu martiri și mitraliere,
Vorbesc cu durerea inimii, curios cât de
ușor
Se risipește celălalt trup, oare știu adevărul
Doar cei care mor, noi, cei de dincolo de
zidul alb,
Nu știm nimic?

Brusc, toate lucrurile

Brusc, toate lucrurile s-au ridicat
Împotriva mea,
eram într-o închisoare a lucrurilor,
Se aruncau spre mine, mă loveau
Peste față, peste genunchi,
Mă simțeam bătrân de patru mii de ani,
Bătut cu pietre, hohote și chițâieli,
Plângeam în mine ca un câine,
Mă-mpiedicam, mă urmărea doar râsul,
Deși am jucat și am cântat și eu
La masa veseliei, port în spinare
Propriile erori, păcate,
Toți le-am purtat, unii le-au aruncat la
ghenă,
Mi-a mai rămas doar cântecul șoptit,
Iubirea din ascunse amintiri,

Le cânt și cânt ființa din aceste cânturi,
Că om sunt eu, ca voi, oameni – lucruri.

Poem pentru nimeni

Nu poți trăi cu-nțelepciune, singur,
Cum strălucește soarele în linguri,
Ești vulture ori ești șarpe ori ești om,
Nu poți visa de te-adâncești în somn.

Iubesc, învăț, n-am încetat nicicând,
Până voi fi cenușă ori pământ,
Iar prin iubire-nvăț de două ori,
Primind lumina sunt luminofor.

Primind sărutul redevin bărbat,
Eu știu și nopțile în care m-ai visat.

Voce-n pustiu

Umblu-n pustiu,
Găsesc un izvor,
Vreau să-l sorb,
El se retrage, dispare,
Trece o pasăre-n zbor,
Este imaginația mea,
Aud o voce, „nu ești singur”, aud,
În jur nu este nimeni,
„unde ești?”, întreb,
„unde ești?”, răspunde ecoul,
Eu sunt și vocea și izvorul,
Deasupra e cerul moral,
Cum zicea singuraticul Kant,
Pentru cine-s moral?
Pentru ce?
Orice pustiu are-un capăt.
La țărnul oceanului mă regăsesc,
Oceanul și oamenii, orașe, un vuiet.
Sunt singur? Nu știu.
Un copil mă întreabă ce fac.
Nici asta nu știu.

M-am convins de un lucru – între
intenție și realizare este o prăpastie pe care
nu o trec mulți. Sinceritatea, atât de
importantă în viață nu ajută cu nimic în artă.
Artistul poate să se supere. Cine știe ce este
în mintea unui violonist genial? Poate nu
este nimic în afara unei concentrări
extraordinare asupra notelor. Asta este arta!
Când iubești ceva sau pe cineva să nu

întrebi De ce? În acel moment Dumnezeu se retrage.

Idișe mame

Unul dintre cântecele care mă face să lăcrimez când îl aud este IDIȘE MAME. Nu este numai dragostea naturală pentru cea care mi-a dat viață și m-a apărat în primii ani pe acest pământ, dar și regretul extrem de acut, nepotolit, că nu i-am dat atâta dragoste și prețuire cât mi-a dăruit ea mie. M-a învățat să am încredere în mine, fără a fi trufaș, să nu fiu slab, dar să am grijă de sănătate, să fiu mândru de ceea ce sunt și să nu aplec urechea la bârfe, să răspund încercărilor a de fi pus la colț, de a fi nedreptățit. Poate că, din acest motiv am avut chiar de suferit, dar nu ei îi pot reproșa aceste praguri puse de destin. A avut o viață care pe alt om, mai mult, o femeie ar fi încovoiat-o moralmente, dar ea era rezistentă, era o luptătoare cu soarta. În copilărie era bătută de un părinte cu

concepții retrograde despre educație, care îi mai și spunea că nu este frumoasă, nici bogată. Avea o minte ageră și asta cred că a suplinit totul. Primul soț despre care nu mi-a povestit niciodată, am aflat indirect, a înșelat-o, ea l-a lăsat, al doilea soț, tatăl meu, un om admirabil, însetat de carte și de idealuri, a murit la vârsta de 50 de ani. Mama a trăit până la 88 de ani, relativ, singură, eram eu, familia mea, frații ei, dar niciunul nu am stat cu ea mai mult timp, nu i-am adus alinarea de care avea nevoie. Nu a fost o fire nesociabilă. Dimpotrivă, se împrietenea ușor cu te miri cine. Nu a fost prea amabilă cu aleasa mea, dar după un timp a acceptat-o, gelozia mamei a cedat generozității.

Ce pot să mai spun? Nimic. Nu merg la mormântul ei, pentru mine nu a murit, o văd aproape în fiecare noapte, în vis, deși au trecut 17 ani de când a plecat, din păcate, în chinuri nemeritate. Un bărbat nu plânge, eu nu plâng, nu pot, dar picături invizibile îmi trec prin suflet.

GHIȚĂ GEORGIAN

Membru al Cenaclului pentru Copii și Tineret „Orfeu” din cadrul Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga”, Ploiești, Jud. Prahova.

Studii: Facultatea de Științe Economice – Universitatea Petrol-Gaze, Ploiești.

Premii: - Premiul I la Concursul Național de Poezie „Ioanid Romanescu”, ediția a IX-a, Comuna Aroneanu, Județul Iași 2013.
- Mențiune la Concursul de Creație Literară

„Chronos” Ediția I, Constanța 2013.

- Premiul de Excelență din partea revistei „Don Quijote”, Oravița 2014.

- Premiul Special din partea revistei „Eroica” în cadrul concursului „Moștenirea Văcăreștilor” Ediția a XLVI-a, Târgoviște 2014.

- Diplomă de Merit pentru activitatea literară depusă în cadrul Cenaclului Literar pentru Copii și Tineret „Orfeu” al Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga”, Ploiești 2015.

Publică în revistele din toată țara.

Antologii: Romeo și Julieta – Mizil, Conexiuni – Sibiu.

Colaborări: Poetul și Publicistul George Stanca la poezia „Zăpadă”.

Loteria oaselor

Bucuria mi se scaldă în lacrimi,
ca un copil abandonat
lângă un ghișeu poștal
Picioarele se îndoiaie, împinse de urlet,
corpul se răsuțește

Încerc să vorbesc.
Caietul cu sute de cuvinte,
de pe covor,
e o haină roasă de timp
Câinii aleargă peste litere,
aleargă
Adulmecă oase, de unde oase?
Le am doar pe ale mele,
pe care le lustruiesc, fșiu,
neîncetat, acolo jos, prin caiet
Visul mi se scurge prin retine
Crezi că nu cer bon când cumpăr vise?
M-aș simți dator;
față de tine, față de aceste oase
pe care le port cu mine,
pe care nu le-am cerut nimănui,
m-am ales cu ele într-o zi de septembrie
pe când voiam să ajung în altă lume,
dar am fost tras înapoi.
Știu cine a făcut-o și nu blestem momentul,
blestem doar ora, era 13.
Și știi ce e culmea?
Azi mă folosesc de ea,
o vând, o răscumpăr,
Și știi în ce nu cred?
În bonul pe care îl cer,
nu mai are aceeași valoare
ca primul vis cumpărat.

Mozaic

Pot să mă sfâșii cu mâinile
în multe bucăți,
să pătrund dincolo de stern
poate găsesc pe altcineva în mine.

Dar mi-e frică!
Frica asta plumburie ce nu stă în fața cârniei
și nici nu trece dincolo de ea,
îmi aduce aminte că sunt un conac uitat aici
de generații hrănite cu boabe de griji și
nevoi.

Pe holul principal dansează cei 25 de ani,
ca o părere așezată pe umeri.
Nu am putut niciodată să-i privesc,
dar cu cât i-am aliniat,
cu atât mai mult am înțepat burțile
eșecurilor.

Fără să vreau îmi goleam mila în chiuveță
mototolind cadrul de sine missione

în acel triunghi dreptunghic
sub colțurile căruia orice decădere are o
inimă.

Ochii noștri

Ochii noștri își ciocnesc privirile
scălțați în lacrimile învolburate ale
revederii.

Deodată mi-ai spus: Știi ceva?
Potrivește-ți ceasul după numele meu,
hai să ne mai naștem odată
într-un delir la fel de dulce,
dar spintecând clipele,
ca și cum norii își scutură pleava,
încordați.

Căliți de obiceiuri mici,
să călătorim doar noaptea,
furând sclipirea stelelor de mâine,
dintr-o galaxie străină,
chiar dacă iarna încă n-a venit
și gerul se strecoară
în celelalte suflute de lângă noi.

Nu! Am răspuns.
Eu te privesc în ochi și în trecut,
dar nu să șterg o umbră
a celui ce am fost, căci,
dincolo de îmbrățișarea celor patru retine
stă o viață nerepetată,
ca un trup înflorit o singură dată.

Te apropii încet de mine și-ți lipești palma
amenințător de al meu piept.
Alături, cresc iluzii, iar eu îmi legăn
privirea,
dar nu de cântec, ci de sânge.

Vis astmatic

Stau nepăsător
precum andreaua mamei,
lângă fotoliul cusut cu ani.
Din vechile-mi năravuri
scriu versuri
pe cozorocul îndoit al șepcii.

Un vis astmatic, dintr-o noapte
îmbrățișată de ger,

în care zgomotul sticlelor de plastic
azvârlite din tomberonul
de lângă blocul meu, sperie șobolanii
înspre burlanele pline cu apă fiartă.

Printre rândurile mele vor dansa mereu
cadrele gri, cu săraci urât mirositori,
cu animale înfometate care urlă,

zgâriind liniștea,
toate aceste muzee de zâmbete sparte
sub genele unei nopți agitate și albe,
și toate acestea numai
după ce am distrus proza
din cenușa căreia trebuie ca eu
să renasc în ochii voștri.

LUCIAN ȘTEFAN

Ce face Lucian ȘTEFAN când nu are concerte cu trupa CALENDAR, concerte solo, nu organizează tabere sau cursuri de șah pentru copii și nici nu lucrează la proiectul SOARENDAR dedicat copiilor din orfelinat?

Compune cântece noi atât pentru primul album solo din carieră precum și pentru al treilea album al singurei trupe de cântece de munte, menționată mai sus. La fel de mult se străduiește să își ducă la bun sfârșit alte două proiecte ambițioase, două volume de poezie clasică. Unul este dedicat copiilor iar celălalt tuturor vârstelor, așa cum a fost și volumul de poezie clasică „Ascunse-n văzul tuturor” lansat de Lucian în 2014 și premiat la Festivalul de creație „Vrancea Literară”!

„Cred că în vacarmul ăsta suprainformational, în care ni se vară pe gât orice ambalat strălucitor ori strident pe post de informație, cultură, necesitate, sunt oameni care știu să filtreze și să aprecieze adevărata strădanie și valoare a muncii mele și a altora puțini care aleargă după firesc, veritabil, frumos, natural”.

Copilăria mea

Mamă, tată,
Aveți treabă,
Totdeuna ocupați.
Îmi doresc să nu uitați
Prea târziu, ori prea degrabă,
Amintirea din desagă,
Când știați să vă jucați
Jocuri zeci, o zi întreagă.
Nici măcar nu oboseați
De copilărie dragă.

Gata. Nu mă mai certați,
Că mă bântuie tableta,
Pe când voi făceați cu creta
Opere pe-asfaltu-arid
Fără smartphone, android.
V-ați-ascunselea, pac-pac...
Eu ... n-am voie-ntr-un copac.
Nici nu știu să merg pe stradă,
Zici că doar ce stă să cadă
Ploaie de meteoriți
Pe noi, ăștia zăpăciți.

Cumințel stau și ascult
Treaba cu muncitul mult
Și cu sacrificiu greu,
Să am tot ce-mi doresc eu.
Însă sensu-i mai greoi:
Cred că tot ce-mi doriți voi ...
De-aș fi și eu întrebat
Ce-mi doresc cu-adevărat,
V-aș răspunde deîndată:
TIMP cu voi, mamă și tată!

(Poezie din proiectul „O sută una poezii pentru copii”, de această dată dedicată părinților!)

STAN ANA-MARIA

Născută în una dintre cele mai pitorești localități de la poalele Călimanilor Bilbor-Harghita, mi-am încărcat sufletul cu frumos, cu

istorie, cu spiritualitate românească spre ceea ce aveam să devin.

3 decembrie 1992 este ziua ce dă strigare spre viață, spre căutare, spre formare ca om. De la mama, Maria, am învățat cumpătarea, echilibrul, toleranța, onestitatea, iar de la tata, Gavril, exigența, perseverența, tenacitatea și generozitatea.

Gândul mi se îndreaptă adesea spre anii nevinovați ai copilăriei, când nimic nu avea sens fără joacă și veselie. Mi-amintesc cu drag și bucurie când mă îndreptam spre școala din satul meu, Bilbor, cu câtă nerăbdare și curiozitate mă întorceam din vacanță, cu câtă admirație îi priveam pe profesorii mei pe care-i divinizam pentru cunoștințele lor, pentru căldura și dăruirea cu care ne învățau, pentru eleganța spirituală și moralitatea lor.

La șase ani, în 1998, am început școala primară, iar în 2007 eram absolventă de gimnaziu în localitatea natală. Am urmat cursurile liceului „Octavian Codru Tâslăuanu” din Toplița-Harghita, între anii 2007 și 2011. În 2014 am absolvit Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației-specializarea Pedagogia Învățământului primar și preșcolar, iar în anul 2016 am finalizat cursurile de masterat-Consiliere școlară și asistență psihopedagogică.

În urma examenului de titularizare, am obținut repartiția în localitatea Pogăceaua, jud. Mureș, unde am profesat un an, iar apoi prin pretransfer, timp de doi ani, la Școala Gimnazială „Ion Chinezu”-Sîntana de Mureș.

Și, dacă am devenit profesor înv. primar, o datorez LOR, părinților, dascălilor minunați, aleși să șlefuiască caractere, de care are nevoie societatea de azi și de mâine. M-am măsurat mereu cu dascălii pe care i-am avut și pe care i-am considerat veritabile modele și adevărați slujitori ai școlii, fiind o flacăra vie, arzând în slujba celei mai nobile dăruiri umane- ȘCOALA.

Invitație la copilărie

A fost odată ca niciodată...

Așa am putea începe fiecare dintre noi la un moment dat gândul care se întoarce nostalgic spre anii copilăriei. Eu, cel puțin, așa încep mereu când pornesc timid pe aleea aceasta a trecutului. Și fără să vreau, mereu am lacrimi în ochi fiindcă, oricât aș încerca, nu reușesc nicicum să-mi stăpânesc emoțiile, ori să-mi pun ordine în amintiri...vin toate de-a valma, încă din primii ani de viață, când mă ridicam copăcel la casa părinților mei din localitatea BILBOR, județul HARGHITA, în prima zi de grădiniță, când m-am simțit atât de singură în mulțimea aceea de prichindei și speriată că părinții m-au abandonat, apoi din

primul și până în ultimul an de școală gimnazială, în minunata mea citadelă montană.

Satul meu este așezat ca o inimă rătăcită la mijloc de codru, în miezul Carpaților Răsăriteni, la poalele Călimanilor, în care legenda străbate fiecare potecă și fiecare rariște de pădure. Printre piscuri și brazi, prin locurile unde cerul se împreunează cu pământul, unde aerul este aromat de cetină verde și de miros de fân uscat, satul poartă pe umeri o istorie plină de taine. Dacă te plimbi pe ulițele satului, este imposibil să nu te lași furat de curățenia locului, de casele frumoase și grădinile îmbelșugate, de apele limpezi ale Bistricioarei, de hărnicia și priceperea locuitorilor.

Mă leagă foarte multe de vremea copilăriei: excursiile în munți, culesul de plante medicinale și fructe de pădure...parcă erau mai dulci afinele și zmeura în perioada copilăriei când jucam: „șotron”, „de-a v-ați ascunselea”, „lapte gros”, dar participam și la jocurile justițiare: „caii și călăreții”, „hoții și vardiștii”, etc.

Și pe lângă toate acestea, aveam și timp pentru a fi buni elevi. Cât erau de frumoase concursurile între școli, fie ele de învățatură sau de cultură generală, precum și întrecerile sportive. De aproape de peste tot, de la întreceri, concursuri și olimpiade veneam acasă bucuroasă nevoie mare, cu diploma afară din ghiozdan, s-o vadă toată lumea și mereu cu câte un braț de cârți. Și apreciez, cu recunoștință, că vă scriu acum datorită faptului că atunci citeam toate aceste cărți, de fapt citeam orice carte-mi pica în mână.

Având alternativă în mai toate domeniile, unii dintre foștii mei colegi au ajuns ingineri sau avocați, doctori sau profesori, iar alții muncitori sau agricultori în satul meu, însă îmi place să cred că toți am devenit, în timp, OAMENI.

Tot ce lăsăm în urmă este inevitabil împletit cu păreri de rău, fie că regretăm ce-a fost frumos și nu mai e, sau dimpotrivă fiindcă suntem nemulțumiți și-am fi putut trăi cu totul diferit anumite momente. Iată de ce „când este- nimic mai firesc că este, iar când nu mai este- nimic mai dureros că

nu mai este”.

Un alt regret, pe care parcă prea târziu îl conștientizăm, vine atunci când ne dăm seama că nici nu știm foarte bine când ne-au crescut copiii. Ne-au fost dragi din cale-afară atunci când au articulat primele cuvinte, dar ne-am dori să-i legănăm din nou și să-i purtăm în brațe. Mult prea curând au încetat să fie bebeluși...

De fapt, marele regret este, cred, acela că am lăsat prea lesne, pe neobservate, copilăria să devină amintire...

Vorbeam cu lacrimi în ochi despre primii pași în lumea educației. Și-mi dau seama că lacrimile nu sunt nici pentru că anii de grădiniță au fost încărcăți de temeri zglobii ori spaimă veselă - căci numai la vârsta aceea puteam plânge râzând, nici pentru că am simțit adesea anii de școală minunați dar și împovărați de greutatea cunoașterii și nici pentru că anii adolescenței au însemnat într-adevăr schimbare, sfârșit și început-ci pentru că anii aceștia , toți acești ani, au trecut...

Fără doar și poate că nu putem pune stavilă timpului, nu putem opri secunde să se rostogolească și să se adune devenind minute, ore, veșnicii...însă, de cele mai multe ori, noi și doar noi suntem răspunzători dacă trăim cu adevărat, ori pur și simplu viața trece.

Așa că, înainte ca totul să fi fost „odată ca niciodat”, ori tocmai pentru a nu grăbi totul să devină înainte de vreme „odată ca niciodată”, haideți să ne potrivim vârstei pe care o avem, să purtăm senin ghiozdanul spre școală, să învățăm cu drag, să zburdăm, să ne jucăm, să ne însușim cu totul copilăria și cu totul să ne dăruim ei. Și să nu ne mai zoricim atât să devenim adulți. Avem vreme să schimbăm orarul cu programul de lucru, avem vreme să schimbăm rechizitele cu unelte, avem vreme să schimbăm uniforma cu salopete...

Dar avem oare destulă vreme?

Oricum, acum e vremea copilăriei

Și sunteți invitați să trăiți fiecare clipă a ei.

Prof. înv. primar ANA- MARIA STAN
Școala Gimn. „ION CHINEZU”, Sîntana de Mureș, Județul Mureș.

EMMANUEL ADONIS ROȘU

M-am născut la Craiova, în data de 13 decembrie 1974, unicul fiu al lui Corneliu Roșu, (poet, scriitor, bucureștean), și al Eugeniei Roșu craioveancă. Am fost impresionat de scrierile tatălui meu, iubesc poezia și cultura în general. Sunt absolvent al Facultății de Drept din București, sunt jurist, antreprenor, în prezent Președinte al „Alianței Noastre România”, Craiova.

Am citit revista „Creneluri Sighișorene” și nu pot decât să mă bucur că există oameni care susțin cultura românilor de pretutindeni.

Supernova

Te căutăm de mii de ani prin Univers,
Tu, nebuloasă vie, din alta Galaxie
Te odihneai născută pe Pământ
Pentru un secol.... sau mai mult...
Și te hrăneai cu energie, de muritori
amorezați,
De chip și trupul tău, angelic de femeie.
Când te-am găsit, timpul a stat!
Ne absorbeam și gravitam de fericire,
Unificați formam esența unui fruct,
comună atmosfera de iubire.
Era un plan Divin, al Lui Tot Ceea ce Este,
Dar ezitant, prea fascinat, m-am încurcat
Tu, repede ai transformat, din ce va fi, va
fi,...
În nu a fost să fie.
Și te-ai retras cu lacrimi pe obraz,
formând roiuri solare
Prea mândră, să mai poți să treci,
peste orgolii pământeste, reziduri muritoare.
Însă iubirea, te va face să revii, fiindu-ți
energie,
Și vei dori din nou să te încarci, cu a ta

întregire.

Eu, vinovat-nevinovat, mai înțelept acum,
Voi levita prin Univers pierdut, neresemnat,
Și-am să aștept, încă un veac,
Căci tu ești Supernova!
ești tot ce-am căutat!

Un gând

Pe unde-mi umbli, gând nebun....,
ce-mi răscolești praful din stele
Din răputeri încerc să te adun
cuvinte-mi caut prin noptiere..
Trezești doar amintiri, ce dorm
și te cufunzi captiv în ele
făcând din trupu-mi un ne-om
Cuprins inert în neplăcere.
Poate că-i timpul să revii,
să-ți curmi din urmă suferința
Plăcut durerea ți-e alint,
și-mi chinui cu amar ființa.
O vreme te mai las, și-apoi,
...te-aș primeni în straiie noi,
să storc din tine ce-i mai bun
Pe unde-mi umbli, gând nebun?

Frumoasa albastră

Oamenii glumesc...nu înțeleg
Tu cine ești...eu cine sunt
Nu cred iubirea că-i aleasă
Frumoasa mea albastră.
Tăcută ți-e chemarea, geme,
Ecolul prinde rezonanță
Din cochilii uitate-n vreme
Ți-aud tristețea-n suflet, cum te-apasă!
Ștergi urme de păcate, malul,
Durerea adâncă te agită
Te-a hărțuit nebun furtuna
Tu ai rămas, ea-i risipită.
Îți izgonești târzii drumeții
Ce nu vor să mai plece
Rătăcitor sfârșit de vară
Izbind în țărături, rece.
Iubirea noastră-i ritual
Pe plaja ta acum pustie
Te întrupezi din nou s-o simți
Din cap până-n călcâie.
Ne dojenim cu sărutări
Dulce-sărată-i pasiunea
Unificați de supranatural
Captivi în tridimensiune.

Talazul spumegă ritmat
Un dute-vino incitant
Curenți ne-nvalue extazul
Purtați de flux în larg.
Din ADN-uri diferite
Nebănuite-atracții extrateriale,
Vibrează amorul în adâncuri
Trezind ciudat viețuitoare.
Mă pierd în tine fascinat
În zori și miez de noapte,
Fluid e fructul ancestral
Învie viața dintre ape.
În poțiuni adună restul
Arici de mare-nchipuiți
Aduagând savant ingrediente
Din alge, stridii și furnici.

Sirene cântă-n cor la harpe
Din depărtari se-aude o sonată
Ce atmosferă, feerie!
Iubirea-n mare, prinde viață.
Mii de meduze trepidează
Hai-hui dansează bete,
Sorbind fluid din poțiuni
Pe plaja eșuază, transparente.
Satisfăcută-mi oglindești
Captând raze de Soare
Tribut de vieți, pierdute-n timp,
Iubirii tale-nșelătoare.
În ochii-mi lăcrimați vezi hărți,
Inimi de mări cutreierate,
Sunt mai puternic decât crezi
A ta iubire doar, mă arde!
Trec zile ce par veșnicii
De viață fără moarte,
Vuiеști retrasă în reflux
Când discul Lunii ne desparte.
Urgii îți dau târcoale iar,
Cu iz putred de toamnă
Zglobie ai vrea să te ascunzi
Dup-o perdea de ploaie caldă.
Prelinge-ți trupul, revii Mare,
Valuri redute aliniază
Soldați încolonați plesnesc
Și stânca-n munte o corodezi.
Nu-i timp de rămas bun
Puțini cei buni au cruda soartă,
Să lupte-n viață ne-ncetat
Când răul se aduna-n hoardă.
Zâmbesc, că știu, ai să învingi
Furtunile ce-ți dau târcoale.

Iubirea-n inimă ți-e scut
Armură nepătrunzătoare.
Mă-ntorc la lupta mea acum
Și stropi m-ajung din urmă,
Sărut sărat pe buze dulci
Trimis din mijloc de furtună.
Oamenii glumesc...nu înțeleg
Tu cine ești...eu cine sunt,
Nu cred iubirea că-i aleasă
Frumoasa mea, frumoasa mea albastră.

Ascultă iubire!!

Ascultă stropi de ploaie șușotind,
Se ceartă-ntre ei...
„Ce-i normal, ce-i firesc!?”
Nu vor nici lacrimi,
nici riduri să-nlocuiască,
Al tău zâmbet magic și cald,
iubire... aleasă!
Ascultă, valuri ce repetă în cor,
Izbind țărumul mării, soptindu-ți de dor,
Sub raze de soare sau retrasă-n răcoare,
Conștiința eternă,
vrea doar lumină,
iubire... sublimă!
Ascultă, furtuna dezlănțuită, cum vuiеște,
Îți cere să ierți un suflet pereche,
Unui drumeț ce pleacă grăbit înspre casă,
Sperând într-un nou început de,
iubire.
Iubire măreață!

Iubirea-i dulce

Iubirea-i dulce surâzând
explozii de emoții.. vrând-nevrând
în colț de ochi căprui,
o lacrima curgând
contradictorii sentimente răscolind.
Întruchipată-n suflet blând
măreț orgoliu pe inimă călcând
e rece...dar mai caldă ca oricând.
Eu vin și plec spre nicăieri
știind ori nu, știu cine sunt.
Chipul angelic,
coama de leu,
netemătoare, rază de soare
zâmbesc.. simțindu-i pulsul,
contemplând
Iubirea-i dulce.. suspinând

MIHAELA MERAVEI

S-a născut la Constanța, în 30 aprilie 1967, este absolventă a Universității „Transilvania”- Brașov, Facultatea de Știința și Ingineria Materialelor, secția „Materiale și Defectoscopie”, promoția 2001, de profesie inginer „specialist calitate” la S.C Oil Terminal S.A Constanța. A debutat în 1983, în Cenaclul Literar „Ovidius”- Constanța, a publicat în mai multe reviste literare și antologii colective.

Cărți publicate:

- „Viața pe verticală”, editura InfoRapArt, 2012;
- „Simțuri elementare”, editura Metafora iulie, 2013;
- „Cu inima lipită de fereastră”, editura InfoRapArt, 2014;
- „Duminica pădăiei”, editura Ex Ponto, 2015.
- „Semantica Luminii”, editura Ex Ponto, 2016
- „Cinci degete”, antologie de autor, editura Ex Ponto, 2017

Premii și distincții:

- Mențiune la categoria *poezie* la Concursul internațional de poezie și proză „Sarpress” 2012, iunie 2012;
- Mențiune specială la cea de *proză scurtă* la Concursul internațional de poezie și proză „Sarpress” 2012, iunie 2012;

- Premiul II la Concursul de creație literară „Visul” ediția a VII-a, septembrie 2012;
- Marele Premiu „GeorgeRanetti” la poezie, Festivalul Internațional „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a VII-a, ianuarie 2014;
- Premiul „Arthur Porumboiu” pentru poezie, pentru volumul „Duminica pădăiei”, editura ExPonto 2015, acordat de Cenaclul Literar „Mihail Sadoveanu”, Constanța pentru anul 2015, ianuarie 2016.
- Premiul II pentru volum de poezie la Festivalul de Literatură și Floclor „Armonii de primăvară”, Vișeu de Sus, mai 2017.
- Premiul special al juriului pentru volumele de poezie - „Semantica Luminii”, editura Ex Ponto, 2016 și „Cinci degete”, antologie de autor, editura Ex Ponto, 2017, la Festivalul de Poezie Religioasă „CREDO”, Mănăstirea Lăpușna august 2017.

Într-o lume misterioasă

într-o lume misterioasă
sufletele noastre se împletesc
fără să știm
își vorbesc prin empatie
în frecvență joasă

fuzionăm fără cuvinte
într-un destin pecetluit
un tu și eu ce merg înainte naivi copii
în suflet și în umblet

ne rupem de tot ce zi de zi
trăim lumesc
prin energia care din amândoi
irupe
și-n clipele ca niște nestemate
suntem întregul...
despărțit pe jumătate

Infinit

cu vârful degetelor abia crescute
dintr-o celulă încă în diviziune
iei pulsul vieții
și radiezi necondiționat
iubire fără sfârșit

când îmi atingi sufletul
mă întreb

nu cumva ești o minune
de pot trăi cu tine-n mine

dar mai bine îți spun copil

cocor cu o singură aripă

la limita dintre întuneric și speranță
mă ridic, apoi cobor
într-un carusel năucitor

pale de vânt mă împing
din față, din spate
alunec printre păsări chircite
pe ramuri de ulmi.

refuz să mă las zdrobite
și mă înalți din gânduri albe.

învăț să zbor cu o singură aripă
spre lumi mult mai calde,
cocor.

înainte să mă nasc femeie

diminețile prea seci și nopțile hâde
mă împing ca pe un maratonist
pista suspinelor este lungă
întotdeauna cunoști linia de start dar
niciodată nu știi dacă ajungi la sosire

mă prind de două șine să-mi gălesc drumul
roua din pleoape încă îmi picură prin aripi

știu că în ziua în care îmi voi lua zborul
multe întrebări se vor topi în lumină
și copilul rămas în sufletul meu
va pleca spre mâine într-un tren
fără inocență

Picturi de Ligia Coman

Picturi de Ligia Coman

probabil că atunci în sfârșit voi înțelege
de ce înainte să mă nasc femeie
am fost pasăre

poem haute couture

trebuie să existe pe aici pe undeva
ascunsă după umbra unei ciuturi
sau la răcoarea unei vizuini
o rază aurie care să nu mai umble
singură prin lume ca un fluture apter
camuflat într-o contrafăcută ideologie
capabilă să înființeze colțul grâului
înapoi în pământul reavăn
din care a fost plămădit sufletul
și florile de salcâm
să le coasă precum Coco Chanel
elegant pe ramul de unde
fiecare deget al poetului crește
câte un poem haute couture
în fiecare noapte încărunțită
de atâta veghe

căutător de pepite

visez la bogății
prinse în colțuri de rai
tăcută cern nisipul
venit din amonte
în sita veche de când lumea
lucesc pietrele altor căutători
le memorez în mine
apoi mă cufund
în fluviul de lumină
să-mi regăsesc
cuvântul

VIORICA ȘUTU

Gând ruginiu

Ziduri ard sub delir vegetal
în aer mireasma de scrum de santal,
vântu-și ascute cuțitele străvezii,
ard și umbrele între creneluri pustii.

Apusu-și atârnă mantaua purpurie
peste munții adormiți,
la poalale lor, simpla caligrafie
copaci desfrunziți.

În tine toamnă intru, tăcută și smerită,
ca într-o cetate sibirită
timpul sa îl omor,
caci în ascunsa-ți firidă,
văd propria-mi clepsidră
prin care mă strecor.

În dans ucigaș, pescărușii planează,
din adâncuri exaltă un murmur subtil,
la care caii sălbatici îngenunchează,
precum inorogii într-un vis de copil.

?... fără răspuns

Sunt trup redat iar firii zidită de Tine,
un suflet, o sincopă de timp în marele hău,
și vin spre Tine Doamne, căci răul
veștejește mereu sub pasul Tău.
Simt nevoia de a stinge lumina în mine
pentru a vedea mai departe, deși...
știi bine!
E împotriva firii să despart viața de moarte
dar vezi...

O fiară-mi ucide timpul înainte de a ajunge
la mine.

Tu, Unic Dumnezeu!

Să fie îndoiala de a nu avea speranță
decât privind peste umăr
ca în infern Orfeu?

Măinile mele au miros de îndoială
când jefuiesc clipa de bogățiile ei,
deși... trecerea- n timp
e suspectată-n Olimp
și de zei.

Trăind torențial și fără remușcări,
rămân în urmă totuși ascunse renunțări!
Tu crezi că ardem sub masca selenică
în propria vatră,
doar pentru a deveni vinovați,
ruinând piatră cu piatră
mântuirea apolinică?

Drumuri și ani

În năruiri de valuri e jerfa foamei mele
și universu-mi este mereu atât de viu,
dar drumul plecării spre stele și telul nu-l
știu.

În zborul cocorului
și în meandrele răurilor ce curg înapoi,
văd timpul șotronului
ce-i dăltuit în mine în mii de statui.
Nu pot să îl apăr și nici să mai cred
în albul înghețat al zăpezii,
l-am încrustat cu pulbere de aur
și soarele din crucea amiezii.

Un semn regal în taină văzduhul îmi trimite,
în cumpăna vieții și a morții
nu-l voi lăsa o clipă-n voia sorții
și n-am să înclin nici una spre cădere
când giulgiul aripilor mi-l ofer
luminii pârguinde în scădere.
Când viscolu-și ascute-nvăpăierea
și crisalida naște o întrebare,
când mi se pare că a cazut cortina,
răspunsu-i: Hai! Ridică- te și mergi!
Nici marea nu a păstrat la Salamina
pe valuri urmele adânci de vergi.

Și cand albastre plante carnivore
se ascund în cupele imaculatei cale,
cand aripile scoicii au înflorit,
e semn că bobul perlei a pierit
din carnea-i moale!!!

LILIANA GHITĂ BOIAN

Inițiatorul, fondatorul și membră a Cenaclului de ziaristică și creație literar-artistică „Dumitru Tinu” din Drăgănești-Olt. Debut literar: revista „Ateneu”-1984.

Aprecieri critice: Dumitru Pricop, Ion Larian Postolache, Alexandru Mavrodoineanu, Florin Muscalu, Constantin Crișan, Paul Aretzu, Dorin Teodorescu, Paul Matiu, Nicolae Fulga, George Stanca, Gheorghe Grigurcu, Victoria Milescu, Nicolae Dan Fruntelata, Ion Andreiță, Ioan Vasii, Dumitru Tâlvescu, Mihaela Rădulescu, Romeo Ioan Roșianu, Traian Chiricuță etc.

Apariții în volumele:

Sfășiere de lumină – poezie- 2002
Capricii autumnale – poezie -2005
Rugăciune pentru tine – poezie - 2006,
Rugăciuni despletite-n curcubeu – poezie - 2006,
Vitraliile iubirii – poezie - 2010,
Culoarea femeii – poezie 2014,
Dreptul la nefericire – eseu- 2015,
Metamorfoza iubirii – poezie – 2016,
Ciutura cu fluturi – poezie - 2017

Apariții în antologii: *Vocile cetății* - 6 volume, antologia Cenaclului *Dumitru Popovici* editate la diverse edituri în perioada 2002 - 2014

Itinerarii lirice –2013

Să nu uităm –2013

Voci feminine, Lumina din noi, Călător prin anotimpuri, Inefabilul iubirii, Gânduri pentru mai târziu - 2015,

Aripi de zăpadă - Editura *LifeArt* - 2016

Am scris articole cu caracter informativ, social și cultural în ziarele: *Riposta, Oltpress, Gazeta Oltului.*

Începând cu anul 2012 am înființat ziarul local *Curierul Drăgăneștiului* – apariție lunară și revista culturală *Câmpia Cuvintelor* - apariție sporadică.

În perioada 2013-2016 directorul Editurii *Inspirescu*, Satu Mare și partener cultural al grupului *Cervantes-Inspirescu.*

Din septembrie 2016 sunt întreprinzătorul și directorul Editurii *LifeArt*

Sunt secretar executiv al Asociației Cultul Eroilor *Regina Maria*, Filiala Olt și membru activ al Asociației Naționale a Militarilor în Rezervă și în Retragere, subfiliala Drăgănești-Olt.

Pasiuni: pictura, istoria, organizare evenimente culturale.

surâs

mintea îmi era atât de obosită
cumplit de obosită
din ce în ce mai obosită
orbecăiam prin întunericul din mine
și nu mă puteam găsi
flash-uri de lumină
secționau noaptea
cu tăișul săbiilor amintirilor
urme vagi de zâmbete
se lăteau pe chipul adormit în suferință
grimasele se lăfăiau
în baldachinul angoaselor
într-un triumghi al bermundelor sufletești
se pierdea direcția navelor rațiunii
prăbușirea era iminentă
dintr-un ungher al istoriei trupului meu
din secvența unui dor ancestral
pe o treaptă a atingerii cerebrale
și a fiorului nebunesc din fiecare
ne-am surâs concomitent și spontan

lacrimi de fericire inundă apusul...

nostalgie

să nu-mi aduci aminte de tristeți

nici de ziua care a trecut ca o părere
cu poveri puse pe umeri
îndoind coloana vertebrală a seninului
care îmi cânta la fereastra trezirii

trenuri vin și pleacă, trenuri se opresc
în gările sufletului obosit de atâtea
asfințituri
primăverile se duc și ele cu țipăt de cocori
în roiuri de fluturi pudrați discreți
cu pulbere de-argint pe aripi

vin toamne cu ninsori la tâmpla vieții
ascunse încă în ruginiul frunzelor
pașii se împleticesc prin hățișurile neliniștii
și se împotmolesc pe cărările gândului
ca o vrajă din care nu mă pot desprinde

de astăzi eu numai exist

de astăzi eu numai exist
sunt doar o entitate fluidă

un gând superfluu
un zbor
un dor

de astăzi eu numai exist
sunt arterele și venele tale
sângele tău
neuronii și circumvoluțiile tale
mâinile care nu uită să mângâie
trupurile anotimpurilor
și coapsa mea albastră
privirea care ascunde lacrimi
buzele rostind șoapte de iubire
genele ce ating asfințituri
și respirația dimineții
din trupul adormit
pe brațul tău

de astăzi eu numai exist
sunt tu

DORIAN MARCOCI

M-am născut la data de 25.06.1955 în orașul Câmpia Turzii, județul Cluj.
Sunt membru al cenaclului „Noduri și semne“, al grupului „Mihai Eminescu“ Luceafărul Românilor, al cenaclului literar „Lucian Blaga“- Sebeș, al Cenaclului Poetic „Schenk“. Am colaborat cu revistele „Agora literară“, „Boema“ „Vatra Veche“, „Creneluri Sighișorene“, „Astra Năsăud“, ziarul „Cuvântul Liber“, etc.

Am debutat în anul 2009 cu volumul de versuri „Anotimpuri“ (Ed.Ardealul). Am mai publicat: „Din colț de suflet“(Ed. Nico 2011)

„Dor“(Ed. Nico 2013)

„Risipa de petale“ (Ed.Nico 2014)

„Sculptorul tăcerii“ (Ed.Nico 2015)

„Albind tăceri“(Ed. Vatra Veche 2015)

”Adunând în palme norii“(Ed. Napoca Nova 2017).

Sunt membru al Ligii Scriitorilor, filiala Cluj, din anul 2013.

Împodobind o amintire

Mi-am aninat sufletu-n brad,
În verde mătășos,
Cu visele care nu cad,
Legate prin frumos.

Am adăugat anii cumiști,
Naive primăveri,
Ai vieții lângă străduinți
Și armonii de ieri.

Se legănau ca nestemate
Alintul mamei drag,

Ori vorbele înfiripate
De buna de pe prag.

Strângeam atâtea bucurii,
Punându-le duios
În bradul caldei reverii
Din amintire scos.

Beteala-i toată din argintul
Atingerilor moi
Când mama-mi îndrepta veșmântul
Tihnind lumea din noi.

Cu luminițe ochii dragi
Țeseau vraja spontan
Privind aievea înspre magi
Colinde când rosteam,

Iar glasul nostru se-mpletea
În camera curată
În vârf de brad chemând o stea
Din lumea depărtată.

Ecouri

Ecouri rătăcesc nestingherite
E-atâta spațiu pentru fiecare,
Alunecă pe roșu-n destrămare
Tivit pe orizonturi nesfârșite.

Le poartă pânze albe pripășite
În umbra serii pe albastra mare
Sau pescărușii-n căutare
De adăposturi potrivite.

Vapoare par s-asculte liniștite
Obișnuite ca mereu din zare
Să-ntâmpine mistere călătoare
Purtându-le apoi cu luare-aminte.

Iar noi, minuscule ființe-obișnuite
Păstrând în suflet plaje primitoare
Iubim, trăim, visând fără-ncetare...
Un port pentru ecouri infinite.

Și-i toamnă

E umed, frunze resemnate
Se-adună pe asfalt mereu,
În drumul meu înspre cetate,

Cu un mesaj instantaneu:

„E tare grea povara toamnei
Și luăm aminte-amar de haina-i
Când scuturând-o, vrei nu vrei,
Târându-și larg mânecile-i,

Ne adâncește în morminte”.
Curg mucegaiuri în perechi
Pe zidurile înâsprite,
Se simte-aroama de străvechi

În palma timpului păstrată...
Și-i toamnă,-a nu știu câta toamnă
Peste cetate adunată
Și peste anii ce-i înseamnă.

Iubirile fără de nume

Ca un suspin vin dinspre mare
Iubirile fără de nume,
Fâșii de nori prelinse-n zare
Se țes din aripile lor anume

Și răsuflare după răsuflare
Mângâie-obrajii în tăcere
Cu-aroama stăruind a sare
Din călătoarele mistere.

Își caută sprijin cu candoare
În teii noduroși de vreme,
Se-agață-n frunze căzătoare
Scriind pe-alei triste poeme,

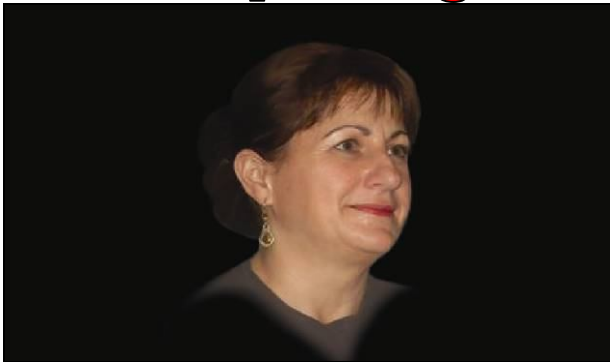
Se zbat în colbul prins de soare
Pe sub crengi arse aspre de salcâmi
Descoperind brusc cu mirare
C-au înflorit în doi bătrâni.

O îmbrățișare

Mai ai îmbrățișarea mea la tine?
Căci pe a ta o simt mereu la piept.
Și mi-a făcut și-mi face-atât de bine
Și nu știu cum să fac... ca s-o repet.

Nu știu, să pară iar o întâmplare?
Ce porți cu tine-n suflet mi-e ascuns.
Însă privirea ta surâzătoare
Va ști să îmi răspundă-ndeajuns?

Iubiri pasagere

Eu nu am fost un împătimit al literelor. Profesoara de limba română din liceu (făcut la seral), era bătrână, urâtă și rea. Nu a corespuns standardelor mele. Cu profesoara de fizică este altă poveste! Nu am putut să fac o facultate, dar am fost nemulțumit, întâlnind în viața mea multe persoane, cu mult mai puțin învățate decât mine și cu funcții foarte mari, căci așa le-a cântat cucul unora.

Ce se învață în facultate, în mare, am învățat singur sau am furat meserie de la alții sau poate Dumnezeu a fost darnic cu mine. Greutățile vieții le-am simțit de mic copil. Sunt născut într-un sat micuț de munte de la marginea dealurilor cu pruni, din ținutul Gorjului, într-o noapte de toamnă cu vânt și ploaie rece. Păstrez cu sfințenie, icoana vie a bunicilor care m-au crescut. Din acea vreme nu am amintiri gen mama sau tata. S-au despărțit când aveam aproape 5 ani.

Tata era Prim Secretar de Partid în Strehaiia, iar mama era sora Secretarului din Târgu-Jiu. Mai am o soră cu doi ani mai mică. A crescut-o tata. Pe mine nu a vrut să mă ia mama și am ajuns la bunici, spre binele meu. Am crescut și am fost educat acolo, la coarnele plugului, în căruța cu fân, liber, sub cerul albastru de la noi. La 14 ani, a murit mama (bunica). Nici atunci mama mea bună nu a vrut să mă ia, dar m-a lăsat bătrânul la poarta ei.

Mama... Când am crescut mare am iertat-o și am avut grijă de ea. A murit acum doi ani (la 90 de ani). Nu am putut să merg la înmormântarea ei. Copiii mei au făcut totul. Am rămas cu părerea de rău că nu am avut timp să vorbesc mai mult cu ea. Am iubit-o. A fost mama...

Tata... Nu-mi amintesc să-mi fi cumpărat cândva vreo bomboană. Am tare puține amintiri. Este înmormântat pe undeva, prin Giurgiu. Mereu mi-a fost dor și frică de el. Azi le aprind câte o lumânare la fiecare, duminica.

Am ajuns deci la 14 ani, la mama, ca un musafir nepoftit. La scurt timp, cu ajutorul bunului ei frate, m-au dus în Școala de Corecție Alexandria (lângă București). Mă regăsesc și azi, copil speriat între cei

1250 de hoți, borfași, criminali (poate nu toți). Plângeam și am jurat că de ar fi să mănânc pământ sau să mă târăsc ca șarpele, le voi demonstra mamei și tatălui meu, că voi ajunge om fără sprijinul lor! La 16 ani, am primit un carnet de calificare în meseria de forjor mecanic și o repartitie să lucrez ca fierar betonist pe șantierul Hidrocentralei Turnu-Severin.

Citeam „*Inimă Vrajită*” de Romain Rolland și eram îndrăgostit (pentru a doua oară) de cea mai tânără și frumoasă profesoară ce încerca să-mi explice că pământul este rotund (era singura din școală). Atât de puternic era acel sentiment de iubire, că în oferta ei de a face sex, am spus un NU! categoric. Murdăream iubirea.

Prima mea iubire fusese Crina (aveam 13 ani). O fetiță brunetă care avea codițe și două funde albe-n păr, fiica doctorului Minoveanu din Strehaiia. Am regăsit-o acum patru ani pe internet și am vorbit la telefon. S-a bucurat, la început. Și-a amintit cu amănunte totul, dar a refuzat o conversație mai lungă. Am regăsit un suflet răpus de soartă. Fusese profesoară de franceză la Facultatea de Medicină, din Iași. Îi murise soțul cu doi ani în urmă, avea o fată cu handicap și un băiat medic. Era puțin dezechilibrată mintal. Probabil de la necazuri. M-a rugat, țipând, să nu o mai sun și m-am retras politicos, în tăcere, încheind încă o pagină din amintirile mele.

Să revin la cei 16 ani, la iubirea din școală, profesoara Cati. La insistența și povața ei, cu ajutorul ei, am rămas benevol în școală pentru a învăța o altă meserie, aceea de strungar în lucrări de precizie. Iată, cum, la 18 ani, cu un bilet de tren cumpărat de ea, 100 de lei în buzunar și cu pantalonii pe care-i aveam de la 15 ani, cu manșetele discutate, am început viața la Cugir, în Ardeal.

Lucram ca strungar și locuiam cu chirie într-o cămăruță micuță, din care nu-mi lipseau florile. S-a îndrăgostit de mine Voica, nepoata gazdei. O fată subțire, elevă în clasa a XI-a, brunetă, păr lung, ochii verzi. A vorbit deschis cu mine mama ei, doamna Steluța, oferindu-mi casă și mașină, în schimbul căsătoriei cu Voica. Am promis că voi face asta după ce-mi voi termina armata. Era o fată minunată și aș fi făcut acest lucru, dacă doamna Steluța nu ar fi avut poftă să facă sex cu mine, într-o zi. Mi-a fost silă și am fugit. Până seara, locuiam în altă parte a micuțului oraș de munte. A rămas Voica distrusă, fără a ști niciodată adevărul. Cine știe ce i-a oferit viața mai târziu!

De altfel, nu-mi amintesc să o fi iubit prea tare. Probabil am fost dezgustat de comportamentul mamei ei sau poate era și perioada când mă preocupa cel mai mult să învăț. Cred că atunci nu aveam nevoie de iubire. Îmi trebuia mai degrabă un pantalon mai ca lumea pe mine.

EMILIA AMARIEI

ALENSIS DE NOBILIS

Braconieri de vise

Orașul de aur

Orașul de aur cu havuze-n livezi,
Cu valuri de ambră curgând peste toate,
Din stoluri de păsări cu ochi de aezi,
Ferestrele-s toate cu diamante drapate;

Cadâne cu daruri în brațe-mprumută
Ulcioare cu mirul curat de Damasc,
Iar îngerii de smirnă în inimi ascultă
Cum pruncii din pulberi stelare se nasc.

Vibrații de muzici se-aud, ori se pare
Că visele cresc înspre nouri liane,
Secunde clipesc dintru ceasuri arare
Parfumuri de mosc, valsând curtezane.

Orașul e parcă ascuns după zare,
Dar nimeni de el nu știe să spuie,
Acolo își scarpină-n cap de visare,
Oamenii locului imagineare cucuie.

O lene domnește-n orașul de vis,
Un somn te-nvelește din arbori și frezii,
Domnițe visează feți-frumoși de plictis,
Așteaptă pe însuși dumnezeul zăpezii.

Din turnul orașului un semn doar se face
Și arborii cântă-n copiii ce cresc,
În voaluri de vânturi lumina se coace,
Eu caut orașul. Visez? Mă trezesc?

Azi

Azi sărbătoarea îți inundă casa
Cum aripi cresc din zâmbet de copil,

Auzi cum clopotele bat suav în Lhasa,
Iar în Samoa cânt-un crocodil;

Vibrații te străbat cu muzici sfinte
Și brațele deschizi să-mbrățișezi
Mătăniile sfinte din cuvinte,
Că în cuvinte doar imagini vezi.

Ca diavolii pe flăcări de comori,
Dansezi, ascet ce levitează-n munți
Peste zăpezi atinse doar de nori,
Ca florile din ochi ce cresc din nunți;/ la nunți

În voaluri de lumină te-nfășori
Și curgi ca păpădiile pe Criș,
Ți-e sufletul mireasmă de ninsori
O fragă ce se coace-n luminiș,

Împodobești ființa cu armindenii,
Ca vechii daci cu sânziene-n plete;
De-o să te cauți, tu ești pretutindeni
Când vezi fântâna și ești mort de sete!

Anateme

Pe culmile uimirii raza-i pură
Cu oglindiri de pleoape fanteziste
Când aura îți cade pe carură
Și genele-ți mângâie ametiste

În umbra mării zeul duce vinul
Să înflorească-n împletiri de coapsă
Vei levita odată cu sublimul
De fericirea vei primi pedeapsă

Iar văluriri de aer ondulează
Intuitiv pe chip uimirea ta
Căci îngerii surâsul îți citează
De câte ori pe nori tu vei dansa

Ți-aș desena pe chip credința fermă
Că porți în ține un secret divin
Să mă convingi că dragostea-i eternă
O să mă-ncui în cupa unui crin

O să-ți pictez pe buze anateme
Când mă apropii să mă stăpânesc
Căci gura ta mereu o să mă cheme...
Eu o să vin mereu să te... citesc

NICOLAE NISTOR

S-a născut în comuna Mihăești, Județul Vâlcea. A lucrat în Hidroelectrică, ca Hidroenergetician. A colaborat la mai multe ziare după 1990, la săptămânalul 7 zile, cotidianul „Actualitatea vâlceană”, în calitate de editor și ziarist. Are participări la emisiuni TV și Radio locale și naționale. Are colaborări și apariții la mai multe reviste on-line și grupuri literare.

Membru al Uniunii Scriitorilor Europeni din Moldova. Participant activ la lansări de carte, unde a susținut mulți autori cunoscuți sau la început de drum în literatură. Apariții la emisiuni de televiziune la VTV, VL1, ETALON. Apariții la emisiuni de radio, antologii, are cronici scrise, participă la târguri internaționale de carte ca „Bookfest” și „Gaudeamus”, tabăra Internațională de poezie „eCreator” 2017.

Cărți publicate:

„Scrisori către Eva” – editura „Singur”- 2014, cu răsunt la festivaluri, radio și tv.

„Îngerul timpului” – editura „Singur” – 2015, cu peste 15 lansări în diferite locații.

„Baleiajul vieții sau impedanța spaimei” – 2016

„Iubire cu gust de Marsala” – 2016,

A călătorit prin Caravana Culturii în 12 orașe din țară. A depus la editură volumul de versuri „Dincolo de întuneric”.

În pregătire un volum de cugetări și aforisme, un volum de proză scurtă și un roman!

Testamentul sufletului

Uneori sufletul se scrie pe sine precum o pasăre călătoare care se izbește de viață, în piruete disperate, scrijelind cu pana de sânge rămasă, testamentul!

Alteori sufletul zboară desenând speranța undeva, în alt tărâm fără durerea zborului!

Aici sunt puține cruci

am văzut locuri cu puține cruci
unde viața este nemuritoare
acolo oamenii nu au vârstă
sau dacă au
au uitat-o
așa intenționat...
pe acolo dracul nu are haltă
vede multe mănăstiri
și sperios din fire
nu intră...
din crucile astea vechi
crește verdeață
și flori cu parfum de măr
viața se odihnește
după o gură de apă de izvor
și stă la taclale cu lemnul din mănăstire
cu ei cei ascunși în cruci
și nimeni nu știe
să fie aceasta tărâm de poezie!?

Zina

eu simțeam atunci
că picioarele femeilor ard..
când aveam teamă
mă țineam agățat de
de picioarele ei salvatoare
atunci a venit o vară tristă.
era un boboc galben căzut pe caldarâm
filmul unde măicuța
care moare în biserică -
războiul era de vină.
ea între blănițele reci de brad
eu disperat agățat de brațele mamei
nu a mai mers la procesiuni
unde dorm florile arse
visez iar visez
cum am aceea iubire-n oase
iubire de copil matur
ce simte arderea iubirii răpuse
a unei flori numită Zina!

Culoarea vârstei

tâmpilele mele nu mai glumesc...
atunci eram crud
aveam vocea nestinsă
acum am totul din ce se pierde..
copacul ăsta
este gol de păsările din mine
frunzele lui trec prin mine
ca o deștelenire de frunze în devenire
ironia face să încep să glumesc
cu tine cu mine...
cum să mai colorez ce am în mine

OVIDIU SCRIDON

„Poetul propriilor cântece” cum îl numește Geroge Stanca, s-a născut la Târnăveni și crede cu ardoare că „Muzica vine din cer”. Cântă la chitară și muzicuță, îi poți citi poezia numai cu sufletul, dar cea mai importantă este părerea lui despre el:

„Sunt un om liber și de-aici pleacă totul. Am dobândit acest spirit de mic... am fost, pentru mai mulți ani, parașutist sportiv, iar primele performanțe sunt legate de această opțiune. Mă pot lăuda chiar că mi s-au împlinit aproape toate visele importante. N-am de gând să vă dezvălui secretul, dar cred că ține de universul în care trăiesc și din care fac parte chitara, poezia, călătoriile și alte câteva vicii inofensive. Obişnuiesc să privesc oamenii în ochi, mă bucur uneori de lucruri aparent nesemnificative, caut firescul în relațiile cu semenii și întotdeauna îmi place să savurez partea plină a paharului. Toate acestea îmi permit să am un fond pozitiv și mai mult decât atât, să rămân un om liber”.

Eu cânt Ardealul

Sunt fecior cu vorba rară,
Născut în mijloc de țară
Pe o vale lâng-un deal,
Într-un loc numit Ardeal.

Moșii mei sunt vechii daci,
Cei drepti ca niște copaci,
Sunt cinstit cu-orice străin,
Dar la nimeni nu mă-nchin.

Orice trai mai bun mă cheamă
Nu plec de lâng-a mea mamă,
Să se ducă toți ca valul,
Eu rămân să-mi cânt Ardealul.

De ce-aș fi trist?

De ce-aș fi trist când inima îmi bate,
și pentru viață am un chef nebun,
când ochii îmi sclipesc încă-nre pleoape
și încă pot să tac sau pot să spun?

De ce-aș fi trist când pașii mi se plimbă
Și-n liniște privind pot să admir,
Când pot să scriu un vers sau pot vorbi o limbă
Și fără zgomot, încă mai respir?

De ce-aș fi trist când încă duc o luptă
În care n-am pierdut și încă n-am învins,
Când însăși existența din dragoste e ruptă
Și lacrima ce plânge în zâmbet mi s-a-ncins?

Lăsați-mă să cânt

Printre priviri și printre cuvinte
Sufletul meu se-agită fierbinte
Să-și trăiască stropul de viață,
Chiar dacă-i soare sau chiar dacă-i ceață.

Mă-nclin ușor ca frunzele în vânt
Și mulțumesc soartei că sunt,
Cutreier clipa din zori și până-n seară
Și țin în brațe ca pe-o armă o chitară.

Tăcut îmi fac loc prin mulțime,
Fără să am pretenții să știu ce clipă vine,
Iar dacă am o rugă, ce mi se-ascunde-n gând,
Vă rog pe dumneavoastră:
- Lăsați-mă să cânt!

NICOLAE CODREA

Despre Colonelul George Codrea”, ofițer superior american cu origini din satul Paloș

Colonelul George Codrea provine din familia paloșeanului, Ioan G. Codrea care a trăit la Paloș între anii (1863-1941) și a locuit la casa cu nr. 165. A fost nepotul acestuia, respectiv fiul primului lui copil (al lui John Codrea), avut din prima lui căsătorie cu Sofia.

Ioan G. Codrea, emigrează din România în America la începutul secolului al XIX- lea, acesta lucrează o perioadă în orașul Akron din statul Ohio. Aici se naște George, care împreună cu

mama sa rămâne în America unde își desăvârșește studiile militare la universitatea din orașul Akron. Tatăl lui se reîntoarce în satul natal (cu o mână de dolari agonisiți), unde se recăsătorește cu Paraschiva Ciocanea cu care are opt copii din care au trăit doar patru, pe nume Nicolae (1905-1988, tatăl meu), Victoria (1906-1996), care a trăit la București), Gligor (1909-1994), care a fost de asemenea ofițer superior, căpitan și a trăit la Roman

Casa bunicului din Paloș. și mezina, Maria (1912-2001), care a trăit la Rupea.

Ioan G. Codrea, întors în satul natal își reconstruiește casa și gospodăria, se ocupă de muncile pământului, cumpără pământ și o pereche de plăvani cu care lucrează în agricultură și își întreține familia. Este poreclit, „Joffre”, după mareșalul francez, cu același nume

George copil

ca urmare a celor doi fii, George și Gligor care deveniseră ofițeri superiori. George Codrea a absolvit cu distincție universitatea din Akron Ohio în 1940, ajunge colonel.

Colonelul George Codrea a fost un ofițer de marină de carieră în S.U.A.

A luptat în Marine Corps încă din anul 1941, a luat parte la invazia din insula japoneză Guadalcanai din Pacific în 7 august 1942. De asemenea a mai luptat la Cape Gloucester în anii 1943-1944 și la luptele pentru ocuparea insulelor, New Britain și Noua Guinee. A fost rănit în lupte de două ori. Determinarea, curajul și inteligența sa, l-a inspirat pe parcursul misiunilor sale care au avut în mare măsură un rol esențial în stoparea înamicului mai ales în luptele descrise mai sus.

După „Cel de al doilea R. M, în anii 1946-1947, a supravegheat securitatea la Curtea Marțială a Marinei Americane, a fost și ofițer de legătură logistică în biroul șefului de operațiuni

navale de la Pentagon.

Se retrage în anul 1969, ca rezervist și predă timp de 14 ani cursuri la un liceu de marină din orașul american Alexandria, până în 1983. Apoi se oferă ca voluntar, translator pentru imigranții români în America. Scrie la diverse publicații, printre care și la „Informațion Buletin”, al cărui editor era Traian Lascu, tot un român din Paloș. Scrie de asemenea și despre experiențele și contribuțiile primilor americani români, care au servit armatei americane. Pentru eforturile sale, președintele României îi acordă în anul 2002, distincția „Ordinul Național pentru Merit în grad de Ofițer”. Pentru prima dată vizitează România, satul de origine al tatălui său, casa unchiului Nicolae și rudele în anul 1973. A fost căsătorit cu Marta care este în viață și au doi copii. Timp de 36 de ani a fost membru în Consiliul Parohial al Bisericii Ortodoxe „Sfânta Maria” din Falls Church și de asemenea, membru al Bisericii Ortodoxe Române „Sfânta Cruce” din Arlington.

A decedat la 20 mai 2006 și este înhumat cu onoruri militare la Cimitirul Național Arlington, acolo unde au fost și sunt înhumați

Președinții Statelor Unite ale Americi.

Fie-le țărâna ușoară!

Redau articolul publicat în, Revista „Fiii satului Paloș Ardeal” nr. 7/ 1998, pg.17, la capitolul - Eroii ai satului Paloș.

Recunoștință veșnică!

„Un paloșan care de asemenea ne face mare cinste este colonelul **George Codrea** din armata S.U.A. născut în America în Akron-Ohio, într-o familie de emigranți români din satul Paloș.

După absolvirea cursurilor Universității din Akron, colonelul Codrea a luptat în armata americană în al doilea război mondial și în campania SUA din Pacific, unde a fost rănit în timpul unei misiuni în insula Guadalcanal, fiind apoi decorat cu medalia Crucea Marinei pentru vitejie și curaj extraordinar, precum și cu medalia „Purple Heart” pentru rănilor dobândite în război. De asemenea, pentru întreaga activitate în armata SUA, colonelul Codrea a primit o serie de distincții militare precum „Presidential Unit Citațin” cu o stea, „The American Defense Service Medal”, „The Asiatic Pacific Campaign Medal”, cu patru stele. Serviciul său militar în marina SUA

a inclus participarea la războiul din Coreea precum și misiuni în cadrul Forțelor Navale americane din Mediterană. La 4 februarie 2002, Colonelul George Codrea a fost distins cu Ordinul Național „Pentru Merit” în grad de Ofițer, acordat de Președintele României din acea perioadă, pentru sprijinul constant oferit României în eforturile sale de democratizare și dezvoltare.

După retragerea din serviciul militar activ, colonelul Codrea s-a implicat în activități de cercetare și promovare a memoriei altor soldați de origine română care au luptat în armata SUA, contribuția sa fiind apreciată în mod deosebit.

Fie-le țărâna ușoară!

Cinstim și pe cei care au luptat vitejește pe front atât în Est cât și în Vest și s-au întors acasă, unii răniți, alții foști prizonieri, eroi care au supraviețuit în lupte, făcându-și datoria oștășească pentru patrie”.

Piatra funerară.

DECEMBRIE

Împreună

Joi, 7 decembrie 2017, Membrii Clubului „Împreună” ai Programului pentru Nevoi Speciale al 13-lea an la rând au marcat Ziua Internațională de Sprijin pentru Persoane cu Nevoi Speciale printr-o serbare.

Programul serbării a inclus sceneta intitulată „Legenda celor trei copaci”, pusă în scenă de membrii grupului „Împreună”, de asemenea au luat parte copiii de la Complexul pentru Copii cu Deficiențe Neuropsihice interpretând câteva dansuri, doamna Daniela Vlad a interpretat colinde vestind Nașterea Domnului.

Din partea Asociației Literare „Creneluri Sighșorene” a luat cuvântul doamna Gabriella Costescu și doamna Anda Voican care a interpretat piesa muzicală „Ave Maria”. Voluntara din Statele Unite ale Americii Sheri Hartzler a condus grupul „Împreună” și apoi toți invitații în cântări în trei limbi diferite (latină, africană și engleză).

Mulțumim tuturor participanților și invitaților pentru că au făcut parte la acest eveniment.

Sighșoara Online

Zâmbete de copii

La Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” din Sighșoara, a fost sărbătoare. Organizația Salvați Copiii- Filiala Mureș, Centrul de Zi „Creștem împreună”, au sărbătorit în 8 decembrie 2017, zilele de naștere a copiilor cuprinși în program. Așadar 18 copii născuți între lunile septembrie-decembrie s-au bucurat să fie în atenția celor dragi, a prezenței copiilor din Grupa Specială, bunicilor și prietenilor. Sala de clasă în care avut loc evenimentul a fost decorată cu desene, scrisroele, lucru manual realizat de copii.

În deschidere, doamna director Mariana Tămaș a vorbit despre evenimentele la care participă copiii cuprinși în acest program, i-a felicitat și încurajat pentru viitoarele activități din programul școlar. A reamintit rolul pe care îl are Organizația **SALVAȚI COPIII ROMÂNIA**, instituție cu **rol social**, a cărei misiune este aceea de a obține progrese marcante privind modul în care sunt tratați copiii și de a produce schimbări imediate și de durată în viața acestora. Toate activitățile și demersurile întreprinse au la bază prevederile Convenției ONU cu privire la Drepturile Copilului.

„Salvați Copiii” România pune accentul pe dreptul la educație gratuită și nediscriminatorie pentru toți copiii și pe protejarea acestora contra oricăror forme de violență. Principalele direcții de acțiune sunt: educație, protecția copiilor împotriva violenței/ Servicii de suport pentru copil și familie, promovarea și apărarea drepturilor copilului.

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, a oferit cadou copiilor, un program artistic cu muzică și poezie: Gabriella Costescu, Piroska Hanea, Anda Voican și Traian Comșa. Copiii au primit

Gabriella Costescu, Anda Voican, Piroska Hanea, Traian Comșa

un tort imens, cadouri, rechizite școlare, colaje cu fotografii de la activitățile anterioare, oferite de însăși doamna psiholog Éva Bálint, care a făcut o retrospectivă a activităților copiilor.

Bucuria de a fi împreună și a sărbători, a adus pe pețele copiilor zâmbete și în ochi lumină. Felicitări tuturor voluntarilor care se implică în aceste activități, sponsorilor și partenerilor.

Gabriella Costescu

VALENTIN MARICA

Note de reporter

dedicate poetului Constantin Preda, azi, 5 decembrie 2017

Ninge priveghind,
ninge-ncremenit,

de parcă veacul acesta s-a oprit.

Ninge, ninge-n cuvânt,
se-narcă cumpăna lumii
cu o barbă de sfânt.

Ninge peste mila acestui
pământ.

Ning candelă, ning
izbăviri,
zimbri albi
adulmecă-nfloriri.

Ninge pe securi, ninge
vlăguit,

îmbălsămând ochiul
chinuit.

Peste vindecare ninge,
peste rune,
de parcă un clopot a
început să sune.

Ninge peste albul
mormânt,
ninge frământ,
peste drumul surpat,
ninge peste păcat,
peste mâinile mele

ca peste frunze
prinse-n zăbrele.
Și ninge parcă sângeriu
peste semănăturile de grâu.
Ninge în fața ochilor,
ninge departe
peste lumina ce ne
cheamă-n moarte.
Ninge răbduriu,
ninge peste cruce...
Vecernia aceasta
unde se va duce?

Note de reporter II,

5 decembrie 2017

Vorbă amară
vorbă de seară,
lasă-mi candelă mijind
înspre apele din gând,
dă-mi alint pentru o clipă
și bătaile de aripă,
dă-mi lumini
din fir de seu
să îl strig pe Dumnezeu

Toamnele copilăriei...

Seara Românească, organizată de Ligia Grindeanu și Codruța Theodorescu pe 2 Noiembrie, 2017 la Biserica „Sf. Atanasie cel Mare” din Aurora a avut ca tematică, la cea de a doua ediție, toamna, așa cum ne-o amintim de acasă, cu emoții, tradiții și versuri din poezii consacrați români.

Invitata serii, poeta Ana Munteanu Drăghici, a venit din România cu sufletul încărcat de dor, răspunzând dorului nostru de acasă și ne-a recitat poeme de toamnă și despre toamnă, de viață și despre viață, din volumele de versuri „Testamentul Iubirii” și „Nirvana”. Deținătoare a numeroase premii literare și apariții în emisiuni de radio și televiziune, Ana Munteanu Drăghici ne-a povestit despre activitatea ei artistică, despre primele inspirații și poezii încă de pe băncile școlii primare, despre taberele de creație și colaborările cu scriitorii și poezii din cercurile literare pe care le frecventează cu interes și pasiune. Aceste colaborări s-au concretizat în cărți, antologii literare, publicații în reviste literare și ziare. Unele dintre aceste publicații, au trecut oceanul odată cu poeta și s-au aflat într-o frumoasă expoziție și la această activitate: Revista „Creneluri Sighișorene”, Antologia „Oglinda Ligii Scriitorilor Români”, „Vise Târzii”, Antologia „Poeților Români din Întreaga Lume”, Antologia „Undeva în Poezie”. Recitalul de poezie s-a desfășurat pe fond muzical, fiind urmat de compozițiile muzicale (înregistrări) aparținând cantautorului Nicu Poșta, care a compus și pe versurile poetei Ana Munteanu Drăghici.

Mama a venit de ziua noastră și m-am bucurat că am avut parte de asemenea momente de întâlnire sufletească și trăiri artistice, alături de prietenii noștri iubitori de frumos și poezie de peste ocean, „căci sufletul n-are hotare”.

Coborât parcă din caietul amintirilor, Eseul Toamnei prezentat de Georgeta Hațegan ne-a adus aproape de livezile încărcate cu poame, de casa bunicilor și mirosul de mere coapte, cu versuri din manualele școlare pe care încă le știm pe de rost și ne place să ni le reamintim.

Inspirați de tematica toamnei, Alexandru Grindeanu împreună cu mine am pregătit un recital din poezia lui Nichita Stănescu în limba română și în engleză, urmat de discuții legate de importanța traducerilor pentru promovarea culturii românești, dar și de complexitatea metaforei și de muzica interioară a versurilor ascultate în limba maternă, care sună atât de duos.

La masa rotundă și bogată în impresii, au luat parte Rodica Bărănescu, Radu Mihalcea, Iulian Grindeanu, Mihai Mihăilescu și Olezia Comsulea.

Reflectând culorile toamnei, vibrația luminii calde și bogăția culorilor, tablourile Codruței Theodorescu ne-au încantat privirea și sufletul, într-un atelier plastic frumos armonizat cu poezia frunzelor. Moștenind talentul mamei sale, Alexandra Theodorescu a prezentat lucrări de grafică și pictură deja recunoscute și apreciate la concursuri de specialitate. Cu un vădit interes pentru detalii și originalitate, tână artista ne-a declarat că a fost întotdeauna atrasă de desen și armonia culorilor și își găsește inspirație în natură și natura umană.

Așa cum înălțător sună afirmația poetei Ana Munteanu Drăghici, „poezia este o rugă a cuvântului reîntors în noi în cântecul veșniciei”. De altfel, chiar de la prima ediție a Serii Culturale Românești, au fost incluse poeme din volumul de versuri religioase „Ofrande Inocente” semnat de autoarele sighișorene Ana Munteanu Drăghici, Gabriella Costescu și Adriana Dandu, cu o prefață alcătuită de Preotul Protopop Ovidiu Dan. Astfel ne-am rugat împreună „cu frumosul din noi, pentru lumină”.

**Ligia Grindeanu
Chicago, Noiembrie, 2017**

ALINA CELIA CUMPAN

Chicago

Fete

Gemete cu fețe de oameni
Ape cu fețe de cer
Cer cu fețe de pământ
Tăceri cu fețe de gânduri
Copaci cu fețe de anotimpuri
Iubiri cu neștiute fețe.

Des-păr-ți-re

Nu suntem pregătiți pentru nimic...
nici pentru moarte, nici pentru viață,
nici pentru ploaie, nici pentru ceață,
nici pentru dat, nici pentru luat,
nici de hulit, nici de lăudat.
Nu suntem pregătiți pentru nimic...
nici să zidim, nici să zdrobim,
nici să urâm, nici să iubim,
nici să visăm, nici să sperăm,
nici să vibrăm, nici să mimăm.
Nu suntem pregătiți pentru nimic...
nici pentru o despărțire fără pregătire
fie ea și-n silabe.

Fără nume

Nu știu cum mă cheamă,
nici dacă vreodată chemarea-mi
va avea un nume.
Nu știu ce sunt,
nici dacă cum sunt este destul.
Ai mei m-au început la poarta alfabetului
terminându-mă în fața ei.

Nu știu cum mă cheamă
când obosită
o caut pe mama,
doina ce alina
colajul rătăcirilor nespuse pe nume.

Parola

Mistuie aieva deșertăciunea
vrednicul muritor,
iar noi, slugi de pământ,
agonisim intoxicate orgolii,
călăuze de suferințe,
plângînd că obosim
de zile pline cu gol...
Ne plagiem personalitățile
spre secole transparente
în care păgâna răceală
încălzește doar flacăra infernului,
iar slăbiciunile puterii
ne zornăie singurătatea.
Asasinăm îngeri cu individualism,
mutilăm conștiința,
mituim gunoaie cu gunoaie
pentru fructe stricate.
Nu vorbim unii cu alții,
dar vrem să ne înțelegem.
Fremătăm judecâți în ochii altora
și hulind ne stingem lumânarea în paie.
O credință, fie și una anemica,
e parola preaînaltului
flămând de noi.

În mine

Mama mi-a spus „fii mamă”
Tata mi-a spus „fii tată”
Copilul mi-a spus „fii copil”
Tu mi-ai spus „fii tu”
Îngerul mi-a spus „fii înger”
Eu am trăit...
topind din toți în mine.

Karma

Șarpele fugea spre oul mamei –
singurul rai de pe pământ -
târându-și păcatul
pe o pereche de coaste.
Eva-l batea cu mere.

CORINA VLAD

S-a născut în Satu Mare. De mic copil s-a bucurat la maxim de lucrurile mărunte din lumea înconjurătoare, a îndrăgit muzica, poezia și natura.

Suflet timid, dornic de afirmare, Corina și-a regăsit EUL odată cu stabilirea sa în SUA în anul 2004. Din 2016, este membră activă a Cenaclului „Retro” din Chicago, împlinindu-și visul de a cânta la chitară. În același timp, compune și poezii.

Așa sunt eu

Nu mi-e rușine să admit
Sunt o romantică avidă
Căci dacă simt, știu că exist,
Știu că trăiesc, sunt vie!
Nu trec nepăsătoare
Prin istovitul ceas prielnic:
Respir, iubesc și tot admir
Lucrul duios, vremelnic!
Trăind frumos, pulsez prin timp
Orice ieșire a firii
Nu vreau să pierd acel copil
Ce saltă-n inima tăcerii!

Așa sunt eu, un suflet viu!

Veselia sufletului

Veselia sufletului
Se măsoară în trăiri
De licăriri în gol închis
Și nostalgii în timp deschis!

Zâmbind, plutești peste uitări
Pierdute în amurgul serii
Și te cobori, zvâcnind fiori
Scrutând valtoarele tăcerii!

Ah, ce duios la tine-n suflet
Înmuguresc frunzișuri goale,
Copacii împânzesc înaltul
Seninului ce curge-n zare!

Un fir de iarbă te-mpresoară
Și-ți mângâie obrajii arși
De-a soarelui săgeți de aur
Ce scânteiază iarăși, azi!

Veselia sufletului
Se măsoară în trăiri
Cu sclipiri de vis simțit!

Mâini în dar

Mâini în dar am dobândit
Aripi de cer desprins-n trup
Chemări mărețe spre împliniri
Slujind un vis în fiecare zi!

Fără de ele aș fi neant
Scăldat de valul desecat
Aș fi fost stol căzut din zbor
În drumul meu spre depărtări!

Mâini ce lucrează,
Mâini ce dansează,
Mâini ce se joacă,
Mâini ce visează,
Mâini care cântă
Pe-al strunelor dor
Mâini care scriu
Gânduri nespuse în zori.
Mâinile mele, trăirile mele...

Armonii de Toamnă

O seară de neuitat cu Cenaclul „Retro”

„A venit, a venit toamna, acopera-mi inima
cu ceva,

Cu umbra vreunui copac, sau mai bine,
sau mai bine cu umbra ta...”

(*Nichita Stănescu*)

Stimați cititori,

Am avut plăcerea de a participa sâmbătă 4 Noiembrie 2017, la spectacolul organizat de Cenaclul „Retro” în biblioteca sediului Romanian Heritage Media Center din Niles, sub găzduirea d-lui Steven Bonica, redactor șef al ziarului „Tribuna Românească” din Chicago.

Trăim într-un secol al vitezei și informației în care suntem bombardați zilnic de o sumedenie de mesaje, venind din toate mediile de comunicare, majoritatea mesajelor fiind reclame sau știri cu tentă negativă din lumea politică și economică. Am devenit imuni mai mult sau mai puțin la nenorociri, la suferința și nedreptate, dar mai ales la artă, la muzică și poezie.

Spectacolul din seara de 4 Noiembrie 2017, a avut menirea sa ne „acopere” inimile cu lumina, cu dragoste de viața și de semenii noștri. Toamna pentru mine este un anotimp mai puțin preferat, regret ca natura moare și culorile dispar, noi fiind forțați să trăim sub un cer gri și neguros, să simțim frigul acesta de la Chicago care ne cuprinde ființa și ne împinge spre depresie. Concertul Cenaclului

Ana Drăghici, consul Tiberiu Trifan

„Retro” a fost ca o adiere caldă de vânt primăvaratic care ne-a mângâiat sufletele cu poezie și muzica.

D-nul Steven Bonica ne-a întâmpinat cu un mesaj cald de bun-venit așa cum a făcut-o de nenumărate ori în comunitatea românească din Chicago, primind mulți reprezentanți ai artelor frumoase de-a lungul anilor în această sala plină de spirit românesc, de la steagul și stema României și până la miile de cărți românești care adornă pereții bibliotecii.

Mesajul de deschidere ne-a fost adresat de Anda Cristoltean, membru fondator al Cenaclului „Retro”. Ea ne-a invitat să participăm activ la o seară de muzică, poezie, regăsire și nostalgie, o seară în care să uităm de stresul zilnic și să ne amintim cu drag de anii inocenței și adolescenței. I-am avut printre noi ca invitați de onoare pe d-nul Consulul General al României la Chicago, Tiberiu Trifan și soția și de asemenea d-na Consul Mihaela Deaconu cu soțul. Domnul Consul General a rostit un scurt mesaj de apreciere pentru comunitatea românească.

„Om bun deschide-ne poarta...”.

Acest imn al cântăreților ambulanți din vremuri trecute și popularizat de formația „Sfinx” în 1975 în România și a fost interpretat de Valentin Tomescu, acompaniat de întregul grup. Valentin a început să cânte la chitară când avea 10 ani și mai apoi în liceu a folosit acest dar să captureze atenția fetelor din Iași-ul lui Creangă. Ocupându-se apoi cu tehnica dentară, a pus chitara în cui până când a întâlnit-o pe Lavinia, fata care i-a furat inima și i-a devenit mai apoi soție.

Versurile cu care am început acest articol aparțin lui Nichita Stănescu și poezia „Emoție de Toamnă” a fost publicată în 1964 (an bun) în volumul „O viziune a sentimentelor”. În aceasta poezie, poetul își exprima teama că iubirea se va pierde cu trecerea timpului și cu absența iubitei sale, dar sentimentul este atât de puternic încât nu dispăre, ci se transpune în planul cosmic. În seara aceasta, poezia a fost recitată de poeta Ligia Grindeanu și cântată de Corina Vlad cu acompaniament de chitară.

Ligia este originara din Sighișoara și a început să scrie și să recite poezii încă din copilărie, fiind autoare a volumului de versuri „Dincolo de liniște”, publicat în 2003 la casa de editură Mureș. Ligia este de profesie medic pediatru.

Corina este originara din Satu Mare și a iubit dintodeauna muzica și poezia, descoperindu-și pasiunea pentru muzica folk la Chicago Old Town School of Folk Music și continuând apoi ca membră a cenaclurilor „Vox Maris” și „Retro”. După cum spune Corina: „Când sunt cu Retro, orele-horele tac, sunt clipe suspendate ale ființei”. Când nu este cu „Retro”, Corina profesează în arta masajului terapeutic, ca o expresie a

energiei gândurilor pozitive.

Ligia a recitat apoi poezia „Strigarea Numelui” din volumul „Măreția Frigului” de Nichita Stănescu, publicat în 1972. Poezia este o oda iubirii, marcată de teamă că iubirea va dispăre odată cu venirea toamnei și căderea frunzelor.

Corina a interpretat în continuare cântecul „Frunza Galbenă”, compus de Mircea Baniciu pe versuri de Dan Verona, o reverie de toamnă, marcată ca și versurile lui Nichita de o senzație de teamă că iubirea va pieri odată cu venirea toamnei și apariția primei frunze galbene.

A urmat cântecul „Așteptare”, compus și interpretat de Traian Bălan, o declarație de dragoste scrisă în timpul liceului și dedicată unei iubite din vremea inocenței. Traian este originar din București dar a petrecut multe veri ale copilăriei în Ardeal. El a cunoscut chitara prima dată la 12 ani la Casa de Cultură „Mihai Eminescu” din București și a început să scrie versuri în liceu, participând la Festivalul Cântarea României și apoi la Festivalul Creației Studențești. A făcut o pauză lungă în viața artistică după venirea sa în SUA, reîntorcându-se la primele iubiri atunci când i-a cunoscut pe membri Cenaclului „Retro”.

Poezia „Greierele și Furnica”, o parodie la fabula lui LaFontaine scrisă de epigramistul Sorin Olariu, a fost recitată de cuplul Anda și Ștefan Cristoltean. Acest cuplu de artiști s-au întâlnit în facultate la Cluj, el fiind localnic, ea din Satu Mare, el căuta o chitară în căminele studențești și ea avea o chitară la ea în cameră, așa că Ștefan nu numai că a găsit o chitară, dar și o parteneră de viață. Anda a început să cânte la chitară în clasa a 2-a și a participat la diverse evenimente organizate de

Filarmonica de Stat din Satul Mare. Împreună cu Ștefan, au fost de asemenea dansatori de dansuri populare în ansamblul Școlii Populare de Artă din Cluj. Această experiență le-a folosit atunci când, odată ajunși în SUA în 1996, au condus grupul de dansuri „Miorița” de la biserica „Nașterea Domnului”. Ștefan a început și el să cânte la keyboard și chitara prin clasa a 7-a și a continuat apoi să activeze în liceu și armată. După venirea în SUA, el a inițiat și condus grupul muzical de copii „Cireșarii”, grup care activează și astăzi. Ștefan a fost membru fondator al grupului „Vox Maris”, împreună cu care au înregistrat albumul „Călători prin vise”. A inițiat apoi Cenaclul „Retro” în 2016 cu misiunea de a actualiza în inimile românilor din SUA mișcarea culturală care a fost Cenaclul „Flacara” și să lase în urmă o frântură din cultura noastră românească.

Cântecul „La fereastra ta”, popularizat de grupul „Semnal M” din Cluj-Napoca în 1980 a fost apoi interpretat de Monica Topârceanu-Blaga. Acest cântec a fost unul din imnurile studenției noastre, un cântec ca un vis, al unei iubiri tănuite dar de o intensitate mare, pură și nevinovată. Cuplul Monica și Lucian Blaga este un cuplu de profesioniști, ea cu o voce excepțională și el cu o maiestrie deosebită la keyboards. Lucian este muzician de profesie, fiind absolvent al liceului de muzică „George Enescu” din București și obținând mai târziu două masterate în muzica, unul de la Conservatorul din București și al doilea de la Roosevelt University în Chicago. El a început să cânte la pian de la 6 ani, evoluând mai târziu în cadrul grupului Barock și participând la diverse spectacole de rock alături de trupe ca și *Compact, Roșu și Negru*, etc. El compune de asemenea muzica proprie pe versuri scrise de soția lui Monica și predă clase de pian și teoria muzicii.

În continuare am ascultat un alt cântec de demult: „Singur”, popularizat de formația FFN în 1981 și interpretat de Sorin Griza. Acesta este un cântec dedicat naturii și dorinței oamenilor de a evada cateodata din jungla urbană, de a uita de stresul zilnic și de a trăi, chiar și pentru câteva zile fără

griji, în mijlocul naturii. Pe Sorin îl cunosc cel mai bine dintre toți membrii cenaclului fiindcă suntem prieteni din studenție, el la Medicina, eu la Politehnică și amândoi în Timișoara anilor '80. Ce vremuri!

Sorin e originar din Reșița, universul nostru de călătorii montane. El a început să cânte la chitara în liceu, fredonând ca și mulți dintre noi cântece de Beatles și Cenaclul „Flacara” pe coridoarele școlii. În timpul facultății a activat în grupul rock studentesc „Argus”, dar și în ansamblul de muzică populară al Facultății de Medicina din Timișoara. A făcut și el o pauză lungă în viața artistică după venirea în SUA, iar în iunie a fost cooptat în echipa „Retro” ca și basist. Restul e familie, carieră și implicare în comunitatea românească.

Alina Celia Cumpan a recitat apoi una din poeziile ei de dragoste intitulată „Planeta doare”, o poezie nostalgică, care exprimă dorul de persoana iubită și intensitatea sentimentului de dragoste. Alina este o poeta cu un talent excepțional, care după cum spunea Nicu Alifantis în introducerea volumului ei de poezii „Har risipit”, „se refugiază nopțile în vers” și creează poezii depre sentimente, gânduri, trăiri și visuri. Pentru că nu i-am cunoscut activitatea, am cumpărat acest volum de versuri bilingv de pe Amazon și l-am citit. Până mi-a venit cartea, am căutat-o pe Google și am găsit un interviu acordat la Reper24 în 2015 când a fost lansată cartea. Am fost plăcut impresionat de întregul articol dar mai ales de un pasaj în care interlocutorul o întreaba de unde își ia inspirația și talentul, ea a răspuns că talentul nu vine de la ea ci ea „doar scrie ce îi dictează îngerii”. Ea îi atribuie lui Dumnezeu harul ei de a scrie și talentul cu

care a fost binecuvântată. Alina este originară din Caraș Severin și este absolventă a Facultății de Științe Politice din Timișoara, Institutului Diplomatic Român din București și are un masterat în Managementul Administrației Publice. Pe lângă volumul menționat mai sus, ea a mai publicat două alte volume de poezii: „Între două lumi și mine” în 2007 și „Selfie Altruist” în 2017. Alina este de asemenea președinte a societății „Autentic de Limba și Cultură Românî din Chicago” și membră activă a Cenaclului „Retro”.

În continuare Valentin a cântat cântecul „Trifoiul”, lansat de Gheorghe Gheorghiu, povestea omului îndrăgostit care în competiție pentru fata iubită ajunge întotdeauna pe locul doi, iar trifoiul cu patru foi sau norocul nu-i surâde.

Ștefan a interpretat apoi cântecul „Spune-mi cine ești”, un alt cântec popularizat de grupul „Semnal M” în 1983 și care ne aduce din nou aminte de studenție. Cântecul este expresia iubirii secrete, povestea clasică a tânărului care își privește de afară iubita care stă în geam și își imaginează cum ar fi să o cunoască mai de aproape.

Fam. Grindeanu Iulian, Ligia, fiica, Ana Drăghici

D-na Ana Munteanu Draghici, poeta și scriitoare din Sighișoara a recitat în continuare poezia proprie „Rodirea toamnei”, o poezie melancolică dedicată toamnei și naturii. D-na Ana este mama poetei Ligia Grindeanu și trăiește în România, unde este membra a Ligii Scriitorilor, președinta Cenaclului „ND Cocea-Anotimpuri” și vicepreședinta Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”. Dânsa a publicat două volume de versuri intitulate „Testamentul Iubirii” și

„Nirvana” și este deținătoare a numeroase premii literare, fiind activă în viața artistică din România.

Corina a interpretat apoi cântecul „Tânăr și liber” pe versuri de Ovidiu Mihăilescu, un cântec al exuberanței tinereții și al libertății pe care orice pământean o simte în mijlocul naturii.

Traian a interpretat în continuare o compoziție proprie „Vis din cartier”, o declarație de dragoste învăluită de o atmosferică feerică sub clar de lună, puternică și categorică.

A urmat Ligia cu doua poezii proprii intitulate „Caietul Amintirilor” și „Plecări”, prima aducându-ne aminte de caietele de amintiri din școala, de frânturi din viața noastră care au trecut ca și anotimpurile iar cea de-a doua o expresie a nostalgiei după meleagurile în care am crescut și care sunt încă vii în noi.

Ștefan și Anda au interpretat apoi cântecul „Ce bine că ești” pe versuri de Nichita Stănescu, un poem dedicat iubirii adânci dintre doi îndrăgostiți, un sentiment puternic care le cuprinde toată ființa.

Cântecul „Amintire” de pe discul „galben” al lui Mircea Baniciu din anii '80 era pe buzele noastre în anii liceului și a fost interpretat de Sorin în aceasta seara. Versurile lui George Topârceanu descriu întâlnirea a doi îndrăgostiți în mijlocul naturii la miez de noapte și apoi despărțirea în zori de zi urmată de dor și nostalgie.

Anda a recitat în continuare poezia „Nu e toamna, ești tu” de Camelia Radulian, un poem al vieții tracătoare și efemere, a tristeții pe care o aduce trecerea timpului.

„Bade Ioane, m-am gândit să-ți fac, un cântec nou de ți-ar mai fii pe plac...”. Un cântec lansat de Mircea Vintilă cu mulți ani în urmă pe versuri de Tudor Arghezi și interpretat de Valentin, un imn dedicat țaranului român care și-a lucrat ogorul dar și-a apărat și țară, bărbat simplu dar adevărat. Acest cântec are o semnificație deosebită pentru mine fiindcă badea Ioan a existat în ființa bunicului meu din Alba care a luptat în primul război mondial pentru împlinirea Marii Uniri.

Corina a interpretat în continuare cântecul „Dorul” care ne-a adus aminte de

Cenaclul „Flacara” și anii tinereții, oda dorului de persoana iubită.

Alina a recitat poezia „Să vina toamna” de Camelia Radulian, o poveste tristă a iubirii pierdute, plecată odată cu venirea toamnei.

„Tristeți Provinciale”, de pe același disc galben al lui Baniciu, a fost apoi interpretată de Traian, o poveste melancolică a vieții din provincie din secolele trecute.

Sorin a interpretat cantecele „Nu-l dau pe azi pentru mâine” lansat de Alexandru Andrieș, unul din marii cântăreți de muzica folk ai tinereții noastre. Este un cântec al optimismului neînvingător chiar când trăim într-o atmosferă depresantă.

D-na Ana a recitat apoi poezia „Povestea mărilor” din volumul „Nirvana”, o odă naturii și livezilor copilăriei. Din Antologia de Poezii, ea a recitat apoi poezia „Iubirilor, sărut neinterzis”.

Monica și Lucian au interpretat în continuare compoziția proprie „Ploaia”, o reverie a iubirii pierdute într-o atmosfera ploioasă și tristă.

Un imn al studenților din Cluj-Napoca, care se cântă în căminele studențești a fost interpretat de Ștefan, descriind viața studențească, cu obligații școlare dar și cu veselie, îndrăgostiți și bunăvoie.

„Dacă v-au plăcut bufonii mai poftiți și în alta seară...”. „Cântecul Bufonilor”, o parodie a maturizării, popularizată de Mircea Vintilă și grupul „Pasărea Colibri” a fost cântată de Valentin.

La încheiere, am cântat împreună,

Cenaclul „Retro”

Darie Ducan

Un asfințit pe o stradă

Minunea asfințitului nu se poate opri,
insistă, pedalează și transcende.
Pe case, blocuri și pe primării
se-aud secantele geriatriei lente...
Și numai cifrul ceții de ar fi
la ora dimineții începutul,
ar încăpea cearcăne-n lacăte și
ar descuia oboseala avutul.
Dar nu habarul, el n-o să tresară;
despre ce sau despre cine ești...
Uneori, în soarele de seară,
drapelele Franței se văd românești...

Paris, 2016

cântăreți și invitați, cântecul „Timpuri”, lansat de formația Phoenix în anii '70 care descrie viața și moda din secolele trecute.

A fost o seară de neuitat pentru mine și mă simt binecuvântat să fiu împreună cu oameni atât de talentați care nu au uitat că în venele lor curge sânge românesc și că noi românii din diaspora ducem dorul de hrana sufletească pe care acești artiști ne-au oferit-o. Sunt sigur că sentimentele mele au fost simțite de toți cei prezenți în sala și așteptăm cu nerabdare să ne revedem cu Cenaclul „Retro”.

Radu Russell Răcean
Chicago, Noiembrie 2017

LIGIA ANA GRINDEANU

La taifas

Mi-e dor de-o ninsoare la mine acasă,
Cu brazi aplecați peste ramuri de vis,
Atât de aproape de clipa măiastră
Cum cerul, la munte, de pisc.

Poeți la taifas cu iubirile muze,
Visând la poteci petrecute de cerbi
Și zgomotul carului întors din pădure,
Anotimpuri- ecouri pe veci...

Acolo m-aș duce să uit și să plâng,
Icoane să caut, în genunchi, printre frunze,
Să fie amiază, să uit să mănânc,
Cu lacrimi pe-obraz, călăuze...

Și sete să-mi fie la izvor de lumină.
Cuvânt de-nceput de poem,

În clipa cea grea, care știu c-o să vină,
Mă-nvalui și strig și sunt eu!

Iowa City, ianuarie, 2005

Lacrimă și cânt

Mă simt lacrimă și cânt
Mă adie un cuvânt
Dar mă las în grija zării
Să-mi aducă lăutarii.

Mă simt lună, dar și soare
Și mă rog la-ntinsa mare
Să-mi dea valuri de iubit
Castele de-mpodobit.

Prea rămân cărările
Și ne pleacă zborurile
Sărutul culorilor
Din prea plinul zorilor.

Cum să pleci și cum să uiți
Ploaia cum cădea în munți,
Toamna apunând în vie
Țesătura de pe ie.

Pâinea cum se coace-n vatră
Izvor luminând pe piatră
Jocul ierbii despletit
Legendele-n chip zidit.

Nu te-ntoarce prea târziu
Când e totul un pustiu...
Vino când lumina cade
Peste luncile din sate.

Iowa City, 14 martie, 2007

Mai rămâi, colindă...

Colindă, colindă,
Pentru a câta oară
La vreme de seară
Te cânt și te plâng

Departate de țară...

Colindă, colindă,
Cu brazi încărcăți
Și luceferi frați
Amintiri arzânde
În pridvoare sfinte.

Colindă, colindă
Mai rămâi în tindă
Preț de-o mângâiere
Ninsoarea se cerne
E încă devreme...

Iowa City, 8 ianuarie, 2004

Ora exactă a plecării

Aș fi rămas cu tine
Dacă mi-ai fi iubit
Clipele
Numărate în palmă.

Oriunde îmi întorceam
privirea
Ceasurile lumii
Arătau ora exactă
A plecării.

Undeva ne grăbeam,
Poate frica de un mâine gol
Și fără chemări
Poate pustiul s-a ascuns
între noi
Construind castele de nisip,
În care doar amintirile
Își reazămă fruntea.

Cam atât am avut să-ți spun,
Pădurea se pregătește de toamnă,
Gândul meu se pregătește de uitare,
Cuvântul se pregătește de necuvânt.

Seara culturală românească

Popas în tumultul vieții și al destinului, **Seara Culturală Românească**, reprezintă un loc de regăsire individuală și colectivă în poezia, proza, muzica, pictura și tradiția culturală autentic românească dedicat tuturor celor care vor să se simtă aproape de valorile tradiționale românești și de esența românismului, deși sunt aflați departe de Romania.

Înființată în anul 2017 la inițiativa unui cadru didactic – Maria Theodorescu* și a unui medic – Ligia Grindeanu*, **Seara Culturală Românească**, a prins rapid contur, căpătând dimensiune și potențial în cadrul comunității din zona Chicago.

Prin calitatea invitațiilor și participanților, prin efortul organizatoric susținut al gazdelor, **Seara Culturală Românească**, aduce valoare și conținut autentic românesc peste hotarele țării, crescând exponențial cu fiecare ediție, atât în număr de participanți cât și ca forme de manifestare cultural-artistică.

În prezent, d-nele Maria Theodorescu și Ligia Grindeanu au deschis un nou capitol în cadrul Organizației non-profit Sf. Parascheva, intitulat sugestiv „Artă și Cultură” (SPOC <http://www.spcharity.org/>). Inițiativa vizează extinderea activității, prin adăugarea unor cursuri de pictură de peisaje și icoane pe sticlă și lemn, iar scopul final servește unei cauze nobile: donațiile financiare strânse din toate aceste activități vor fi dedicate proiectelor de ajutorare a copiilor orfani din România.

Marcând sfârșitul de an cu ediția a III-a, în luna decembrie, **Seara Culturală Românească**, a fost găzduită de dl. profesor doctor ing. Radu Mihalcea și soția sa, d-na profesor doctor ing. Rodica A. Bărănescu, membru al Academiei de Inginerie Americane. Cu aceasta ocazie, am avut-o în mijlocul nostru ca invitată pe poeta Ana Munteanu Drăghici, de profesie învățătoare, Președinta Cenaclului „N.D. Cocea Anotimpuri” și Vicepreședinta Asociației

Literare „Creneluri Sighișorene”. Printre participanți, ne-au onorat cu prezența Consulul General Adjunct al României la Chicago - d-na Mihaela Deaconu și soțul său, dl. Cosmin Pop.

Invitații au avut parte de o seară de lectură de poezie românească autentică, prezentată de gazda prof. dr. ing. Radu Mihalcea și de poeta Ana Munteanu Drăghici, pe acordurile muzicale ale baladei lui Ciprian Porumbescu și rapsodiile lui George Enescu; s-au schimbat gânduri și impresii.

Organizatorii – Maria Theodorescu și Ligia Grindeanu pregătesc deja cu interes ediția lunii Ianuarie 2018, care va cuprinde un recital de poezie din volumul „Dincolo de liniște” și volumul în pregătire „Anotimpuri de dor” ale poetei Ligia Grindeanu, o introducere în desenele/picturile Mariei Alexandra Theodorescu, tânăr artist membru al Fine Art League din Naperville și al DuPage Arts Foundation (<http://www.allyth.me/>) și nu în ultimul rând, prezentarea poeziei „Luceafărul” a lui Mihai Eminescu – în limba română și tradusă în limba engleză, susținută de prof.dr.ing. Rodica Bărănescu.

Recitalurile de poezie, precum și prezentarea picturilor se vor face pe acorduri de chitară - Andrei Olaru, liderul Grupului de Tineret al Comitetului pentru Cultură și Artă SPOC, va acompania cu melodiile sale, momentele artistice pregătite de participanți și gazde.

Cine suntem noi*?

*D-na Ligia Ana Grindeanu - medic specialist pediatru, Director pentru Poezie și Creație Literar –Artistică și membru fondator al Comitetului pentru Cultură și Artă din cadrul Organizației SPOC.

Este autoarea volumul de versuri „Dincolo de liniște”, Casa de editură Mureș, 2003. Ligia scrie și recită poezii încă din copilărie și este membră a cnaclului „N.D. Cocea-Anotimpuri” din Sighișoara, orașul ei natal. Chiar și peste ocean și-a continuat pasiunea pentru literatura română, fiind membru-fondator al cnaclului Dor din Iowa City și cnaclului Retro din Chicago, participând și organizând activități culturale în cadrul comunităților și bisericilor românești.

Are publicații în: *Cuvântul liber, Glasul Cetății, Ambasador, Târnava, Vatra Veche, LitArt, Creneluri Sighișorene*, și este inclusă în antologiile: *Anotimpuri sub turnul cu ceas, Veșnicia Secundeii, Efigii lirice*. Antologia poezilor din întreaga lume (editie bilingvă romano-germană). Pregătește un nou volum de versuri intitulat „Anotimpuri de dor”.

*D-na Maria Codruța Theodorescu – cadru didactic al Districtului Școlar 204 din Naperville, director pentru Artă și Cultură și membru-fondator al Comitetului pentru Cultură și Artă din cadrul Organizației SPOC. S-a născut în București și a absolvit Academia de Studii Economice, Facultatea de Economie și Dreptul Afacerilor, cu masterat în Management și Marketing. Deși a îmbrățișat o carieră profesională în domeniu economic și pedagogic, de-a lungul vieții, Maria a avut ca pasiune pictura. În 1993, a participat la un curs de pictură de icoane pe sticlă la Școala Populară de Artă din București. Și-a perfecționat tehnica de lucru în 2012, cu

participarea sa la cursul de pictură de icoane pe lemn organizat de biserica St. Joseph din Wheaton. De atunci pictează icoane și peisaje în natură începând cu 2016 a inițiat și coordonat cursuri de pictură de icoane în cadrul comunității și bisericilor românești. Este un iubitor și promotor al artei și culturii românești, organizator și voluntar pentru multiple activități culturale organizate în comunitatea românească.

Andrei Olaru – elev în clasa a 11 a și lider al Grupului de Tineret al Comitetului pentru Cultură și Artă SPOC, pasionat de chitară și muzică jazz;

Alexandra Maria Theodorescu – elevă în clasa a 11 a și membru al Grupului de Tineret al Comitetului pentru Cultură și Artă SPOC, împărtășește pasiunea pentru picture a mamei sale încă de la 6 ani, motiv pentru care a participat cu lucrările sale la expoziții de artă organizate de liceul la care învață în Naperville. Este membru al Naperville Art League, pe site-ul căruia are propria pagina, alături de ceilalți artiști locali:

<http://www.napervilleartleague.com/alexandra-theodorescu.html> și membră a DuPage Art Foundation: <http://www.artsdupage.org/>. Și-a construit propriul său website unde își adaugă lucrările pe măsură ce le crează: <http://www.allyth.me/>

Alături avem și alți voluntari, iar toate activitățile desfășurate de acest Comitet se bazează exclusiv pe pasiunea pentru artă și cultură românească, și pe muncă voluntară.

Revista „Creneluri Sighișorene” se găsește postată on line pe pagina <https://crenelurisighisorene.wordpress.com/> telefoane: 0746461692 sau 0265772220 Adresa e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com

Ligia Coman

Ligia Coman, „Buchet”

Redactori: Ana Munteanu Drăghici, Piroska Hanea, Anda Voican, Larisa Birișu, Nicolae Codrea, Traian Comșa, Răzvan Ducan, Sonia Hoisan.

Colaboratori: Vanda Ani, Dana Anghelescu, Horia Nilesco, Dinu Olărașu, Mihaela Aionesei, Suciu Nicolae, Răzvan Ducan, Silvana Andrada Tcacenco, Nicuță Ioan Lungu, Zenovia Zamfir, Constantin Triță, Petru Lechințan, Sita Ioan, pr. Vasile Chiorean, Mircea Dorin Istrate, Boris Marian Mehr, Ghiță Georgian, Lucian Ștefan, Stan Ana-Maria, Emmanuel Adonis Roșu, Mihaela Maravei, Viorica Șutu, Liliana Ghiță Boian, Marcoci Dorian, C-tin Triță, Alensis de Nobilis, Nicolae Nistor, Simina Moga Lazăr (Franța), Alina Celia Cuman, Ligia Ana Grindeanu, Maria Theodorescu, Ioana Coșoveanu Banner(SUA), Medeea Roșca, Ovidiu Scridon, Claudia Vodă, Sorina Bloj, Daniel Mihu, prof Covaci Laurean Vlad.

Sponsori: Bașa Petru, CESIRO SA.

Parteneri: ATE Bucovina Brașov, Radio-Son Sighișoara, Independentul Sighișorean, Gimnaziul de Stat „Zaharia Boiu” Sighișoara, Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu” Sărmașu, Suciu Petru „Cătălin” PFA, Școala Gimnazială „Romulus Guga” – Tg. Mureș, Tipografia „Era Mobile” Sighișoara.

Tehnoredactare și concepție grafică: Nicolae Băciuț.

**Publicația bianuală de cultură și artă, editată de
ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”**

Președinte GABRIELLA COSTESCU

Tiparul executat la S.C. Intermedia Group, Târgu-Mureș, str. Revoluției nr. 8, România. Nicio parte a materialelor nu poate fi preluată fără acordul editorului. Copyright©Gabriella Costescu 2016 * Materialele nepublicate nu se restituie. Responsabilitatea asupra conținutului textelor revine autorilor. Opiniile reflectă exclusiv punctul de vedere al acestora.